

BURMESE
CLASSIC

မယ်ခိုင်

အဆိပ်သင့်ပန်းများ

[အမျိုးသမီးများအတွက်]

ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခြင်း

- ပထမအကြိမ်၊

၂၀၁၃၊ စက်တင်ဘာ။

ထုတ်ဝေသူ

- ဦးအေးလွင် (၀၄၁၅၂)

ရွှေဥစာပေတိုက်

အမှတ် (၃၃)၊ ကျီတော်လမ်း

မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊

ရန်ကုန်မြို့။

မျက်နှာဖုံးနှင့်

- ဦးအေးလွင် (၀၈၂၁၀)

အတွင်းပုံနှိပ်သူ

ရွှေပဒေသာအောင်အောင်ဆက်

အမှတ် (၃၃)၊ ကျီတော်လမ်း

မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊

ရန်ကုန်မြို့။

ဖြန့်ဖြူး

- ၁၃၀၀ ကျပ်

အုပ်စု

- ၅၀၀ အုပ်

မဟာသုတ်

အဆိပ်သင့်ပန်းများ

မယ်နိုင်

၀၉၅.၈၃

အဆိပ်သင့်ပန်းများ / မယ်နိုင် - ရန်ကုန်

ရွှေဥစာပေ ၊ ၂၀၁၃ ။

၂၇၃ - စာ ၊ ၁၂.၃ x ၁၈ စင်တီ ။

(၁) အဆိပ်သင့်ပန်းများ

နှင်းဆီ...

မင်းအလှူက ကမ္ဘာကျော်တယ်

ဝတ်မှုန်တွေက ခါးလွန်းလို့

ငါကြောက်တယ်....

ဒါပေမဲ့ နှစ်သက်ပါတယ်....။

တံ့တော်...

မင်းရဲနဲ့က သင်းထုံလွန်းတယ်

ဝတ်မှုန်တွေက ချိုလွန်းလို့

ငါလန့်တယ်....

ဒါပေမဲ့ နှစ်သက်ပါတယ်....။

သလင်...

မင်းဘဝက မြင့်မြတ်တယ်

ဝတ်မှုန်တွေက အရသာကင်းလို့

ငါမကြိုက်ဘူး....

ဒါပေမဲ့ နှစ်သက်ပါတယ်....။

ကြည့်...

မင်းအလှူက အေးချမ်းတယ်

ဝတ်မှုန်တွေက ချိုဆီစနေပမယ့်

အနုရှယ်များလို့ မနှုန်းဘူး

ဒါပေမဲ့ နှစ်သက်ပါတယ်....။

တကယ်တော့

ငါက ပီတုန်းဖြစ်နေတယ်လေ။....။

BURMESE
CLASSIC

အခန်း (၁)

(၅ က) စူပါဆလွန်းအဖြူရောင်တစ်စီးသည် ခုနစ်ထပ် အမြင့်တည်ဆောက်ထားသော ညောင်ပင်လေးအိမ်ရာထဲမှ လျော့ခနဲမောင်းထွက်သွားပါသည်။ ထိုကားထဲမှ ယာဉ်မောင်း၏လေချွန်သံကို ရိုးတိုးရိပ်တိပ် မပီရိုးတဝါးကြားလိုက်ရသည်။ ထိုလူမှာ ပျော်ရွှင်မြူးနေပုံ အထင်းသားပေါ်လွင်နေ၏။

ထိုကားလေးသည် မိုးရေထဲပျော်မြူးနေသော ဖားတစ်ကောင်နယ် တက်တက်ကြွကြွပင် တရိပ်ရိပ်ဖြတ်ပြေးသွားလေ၏။ မိုးသည် အဆက်မပြတ် သည်းထန်စွာရွာသွန်းနေသည်။ မိုးသံလေသံကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးမှာ လှုပ်ရှားမှုကင်းမဲ့နေသည်။

ဘယ်အပြုံးကြောင့်မှန်းမသိသည့် ထန်နေသောမိုးသည် တအိအိပင် ဝေါခနဲဝေါခနဲ သွန်းမြိုးနေသည်။ အချိန်အားဖြင့်မူ သန်းခေါင်ယံည ဆယ့်နှစ်နာရီတိတိဖြစ်သည်။ မြို့ကြီးပြကြီးဖြစ်သောကြောင့် လျှပ်စစ်မီးများ ထိန်လင်းနေခဲ့သော်လည်း တစ်ချက်တစ်ချက် လက်ခနဲလင်းသွားသောလျှပ်ရောင်အောက်တွင် တိုက်တာအဆောက်အဦးကြီးများက မြို့ပျက်ကြီးတစ်ခုနယ် ထင်းခနဲလင်းခနဲ ရုပ်လုံးကြွလာရသေးသည်။

အိမ်ရာဆိုသည့်အလျှောက် ဗုံတူ အနိမ့်အမြင့်တူ တိုက်တန်းလျားကြီးများက မျဉ်းပြိုင်အလား ခန့်ခန့်ထည်ထည်အလှချင်းပြိုင်နေကြသည်။

ထိုသို့အလှချင်းပြိုင်နေကြသော တိုက်တန်းလျားကြီးများ၏ အမြင့်ဆုံးလေသာဆောင်အထပ်တွင် အဖြူရောင်အရိပ်သဏ္ဌာန်တစ်ခုကို လျှပ်ရောင်နှင့်အတူနှော၍ တွေ့လိုက်ရသည်။ ထိုအရိပ်သဏ္ဌာန်သည် တရွေ့ရွေ့နှင့် အစွန်းနားဆီသို့ တိုးကပ်လာသည်။ တစ်စုံတစ်ယောက်က ထိုအရိပ်သဏ္ဌာန်လေးကိုရိုက်နှက်နေပုံရသည်။

“သေစမ်း! ကောင်မ၊ သူများလင်ကို ဦးချင်တဲ့လင်မို့မသေစမ်း!”

လက်ပွေ့အိတ်ကြီးကိုလွှဲကာ မာန်ပါပါရိုက်နေသည်။

“အီး...ဟီးဟီး...တောင်ပန်ပါတယ် အစ်မရယ်”

“ဒီလောက်ရချင်တဲ့ငွေ၊ အဲဒီငွေနဲ့ နှင့်ကိုဖို့သတ်ဦးမယ်။ သေစမ်း! မသာမလေး၊ သေစမ်း! မိမဆုံးမ ဗမဆုံးမလေး၊ သေစမ်း!”

အဆက်မပြတ်ရိုက်နှက်နေသည်။ ထိုသဏ္ဌာန်လေးမှာ မိုးရေထဲ ကြွက်စုတ်တစ်ကောင်နယ် မလှုပ်မယှက်။

နဖူးမှသွေးများ ယိုစီးကျလာသည်။ လက်ကိုင်အိတ်က အကောင်းစား အမာစားမျိုးမို့ ဒီလိုနုနယ်သည့်အသားအရေက ခံနိုင်ရိုးလား။

“မှတ်ထား! နောက်တစ်ခါဆို ဒီထက်နာမယ်။ မနက်ဖြန်ကစပြီး မင်းကို ဒီနေရာမှာ မမြင်ချင်ဘူး။ ဒီစကားကိုမှတ်ထားနော်။ နောက်မှအဆိုးမဆိုနဲ့။ အယဉ်ကျေးဆုံး ပြောနေတာနော်။ ဒါနောက်ဆုံးဖြစ်ပါစေ”

“မလုပ်ပါနဲ့ အစ်မရယ်၊ ပန်...ဦးကိုတကယ်ချစ်တာပါရှင်”

“ဖြန်း!...ဖြန်း!...ချစ်ဦးဟယ်...ချစ်ဦး”

လက်ဝါးတစ်ဖက်ကို လွှဲပြီးချပစ်သည်။

နှုတ်ခမ်းမှ သွေးများယိုကျလာသည်။

မိုးကာအင်္ကျီအနီရောင်ဝတ်ထားသော ထိုအမျိုးသမီးကြီးမှာ အားပါးတရပင်။ စိတ်ကျေနပ်သည်ထိချပြီးမှ ထိုနေရာမှ ချာခနဲလှည့်ထွက်ခဲ့သည်။

ထိုအရိပ်ဖြူလေး ငိုကြွေးနေခဲ့သည်။ ထိုရှိုက်သံများကိုလည်း မိုးကာအနီရောင်ဝတ်အမျိုးသမီးကြီး ကြားနေရပါသည်။ ရင်ထဲ၌ မသက်သာပါ။ လေကူးအတိုင်း ပြေးဆင်းလာခဲ့သည်။ ဒီပြဿနာကို ဒီနေ့ရှင်းရပေလိမ့်မည်။ ဒီပြဿနာကို ဒီနေ့အပြတ်ရှင်းရလိမ့်မည်။

“အား... ဘုတ်!”

အော်သံကြီးက စူးဝါးကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာပြီး တစ်ခုခုပြုတ်ကျသံကိုပါ တစ်ဆက်တည်းကြားလိုက်ရ၍ ကားတံခါးဖွင့်နေသောလက်တစ်ဖက်က တုံ့ခနဲရပ်သွားသည်။ နောက်ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

သူမ ခြောက်ခြားစွာ တုန်လှုပ်သွားရသည်။

“ဘုရား!... ဘုရား!”

သူမ ဆတ်ဆတ်တုန်ယင်နေပါသည်။ နေရာမှရွှေ့ဖို့ ကြိုးစားနေပေမယ့် မအောင်မြင်ပါ။ ပထဝီမြေကြီးက သူမခြေထောက်

များကို ရွှေ့ခွင့်မပေးပါချေ။ မြင်နေရသောမျက်လုံးများကို ပိတ်ပစ်မိ၏။

သွေးဒိုင်ထဲ လဲနေသောအဖြူရောင်အရိပ်ကလေး ဖြစ်သည်။ ထိုအရိပ်သဏ္ဌာန်လေးမှာ နည်းနည်းမျှမလှုပ်တော့ပါ။

သေသွားပြီလား... သေများသွားပြီလား...

ခေါင်းမှသွေးများ သွန်ချလိုက်သလို ဖြာထွက်လာသည်။ ထိုသွေးများက မိုးရေနှင့်အတူ စီးမျောနေသည်။

သူမ မှင်တက်နေမိရာမှ သတိဝင်လာကာ အနီရောင်ကားလေးအပေါ် ပြေးတက်ပြီး ဒေသကြမ်းမောင်းထွက်ခဲ့တော့၏။

မိုးသည် သည်းထန်စွာ ရွာဆဲဖြစ်သည်။

လျှပ်ရောင်သည် ကောင်းကင်ယံ၌ ဖြတ်ပြေးနေဆဲဖြစ်သည်။ လေမင်းသည် တခေါင်တိုက်ခတ်ဆဲဖြစ်သည်။ လေသံ မိုးသံကြားတွင် ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး ငြိမ်သက်နေဆဲဖြစ်သည်။

အခန်း (၂)

(၅ က) စူပါဆလွန်းအဖြူရောင်လေး ဆင်ဝင်အောက်
တွင် ထိုးရပ်လိုက်၏။

“ကို... ဒီနေ့စောသားပဲ”

သူကားပေါ်မှဆင်းဆင်းချင်းပင် ဇနီးသည်က ထွက်ကြို
နေပါပြီ။

“တစ်ရက်တလေ မိန်းမရဲ့မျက်နှာကို စောစောထိုင်ကြည့်
ချင်သေးတာပေါ့”

“သိပ်တတ်တာပဲ၊ ဘယ်ဇာတ်ညွှန်းရေးဆရာရဲ့ဒိုင်ယာ
လော့ခ်တွေ ကျက်လာတာလဲ”

“ရင်ထဲကပါဗျာ၊ ကျက်မလာရရိုးအမှန်ပါ။ ဒါနဲ့ သမီး
ရော”

၁၂ ❀ မယ်နိုင်

“ရိုပါရှင်... ရိုပါ။ ကိုကိုစောင့်နေတယ်”

- သူ့လက်ထဲမှအိတ်ကို ဇနီးသည်ထံလှမ်းပေးပြီး ဇနီးသည်၏ပါးကို ရွတ်ခနဲမွှေးကြူကာ အိမ်ထဲဝင်လာပါသည်။

“သမီးရေ... သာဂီဝီရု ဖေကြီးပြန်လာပြီ”

ထိုသို့အသံပြုလိုက်တယ်ဆိုလျှင်ပဲ ငါးနှစ်အရွယ်သမီးလေးက ပြေးထွက်လာပြီး သူ့ကိုယ်ပေါ် ကုပ်ကပ်တွယ်တက်လာလေ၏။ သူကလည်း ရှုမငြီးသည့်ချစ်သမီးလေးကို ပွေ့ဖက်ကာ မွှေးကြူလိုက်သည်။

“ဟွန်း... ခုမှပဲအမောပြေတော့တယ်။ ဖေကြီးကိုမွှေးပါဦးကွာ”

သူက ထိုသို့ချဲ့တော့ သမီးက သူ၏ပါးပြင်ကို ဘယ်ပြန်ညှာပြန်အနမ်းပေး၏။

“ကဲကဲ... ဒီသားအဖနှစ်ယောက် အလွမ်းသည်မနေကြနဲ့။ ကိုက ရေချိုးပါ။ ပြီးရင် ထမင်းစားကြရအောင်။ လက်ဆုံမစားရတာ ကြာနေပြီ။ သမီးကလည်း စာသင်ရဦးမယ်လေ”

သမီးကိုချီထားရာမှ ချပေးလိုက်သည်။ သမီးက အပေါ်ထပ်သို့ပြေးတက်သွား၏။

သမီး၏ပညာရေးကိုရှေးရှုသောအားဖြင့် ဆရာမကို အနီး

ကပ်ခေါ်ထားပြီး ညအိပ်ညနေစောင့်ရှောက်စေခြင်းဖြစ်သည်။

“ကိုယ် ရေချိုးပြီးပြီ တက်ဂီ”

ဝီရကို သူမစူးစမ်းသလိုကြည့်သည်။ ဝီရ၏မျက်နှာက လန်းဆန်းနေသည်ကို သတိပြုမိ၏။

“ရေကူးကန်မှာ ချိုးခဲ့တာ၊ အောင်မြင်စွာပြီးဆုံးခြင်း အမှတ်တရအနေနဲ့ ရေကူးခဲ့ကြတယ်”

“တစ်မျိုးကြီးပါလား”

“နောက်ဆုံးရိုက်တဲ့ Scene က ရေကူးကန်မှာလေ။ ဘုရားဖူးရင်း လိပ်ဥတူးရင်းဆိုပါတော့”

“ဪ... ဒီလိုလား။ စားတော့ရော”

“ဟင့်အင်း... တက်ဂီနဲ့အတူစားချင်လို့ ဘာမှဗိုက်ထဲ ထည့်မလာခဲ့ဘူး”

သူမကျေနပ်သွားပါသည်။ တစ်ပတ်လောက် ဆယ့်နှစ် နာရီထိုးမှ အိမ်ပြန်သည့်ကိစ္စကိုပင် ဓွေမယူချင်တော့ပါ။ သူမကိုယ်တိုင် ထမင်းနှင့်ဟင်းကို ခူးခပ်ပြင်ဆင်ပေးသည်။

“ကိုယ်အရမ်းမဆာဘူး။ ထမင်းနည်းနည်းပဲထည့်”

“သောက်လာပြန်ပြီလား”

“နည်းနည်းပါ။ သမီးရော စားပြီးပြီလား”

ရွှေပဒေသာစာပေ

ရွှေပဒေသာစာပေ

“အချိန်ကိုလည်းကြည့်ဦးလေ၊ ခြောက်နာရီခွဲနေပြီ။ ငါးနာရီထိုးရင်ပဲ နောက်ဆုံးကျွေးတာလေ”

“သမီးကျောင်းသွားရတာ အဆင်ပြေရဲ့လား။ ငိုသေးလားဟင်”

“ခုတော့ ကျွဲမကျတော့ပါဘူး ကိုရယ်၊ ကျောင်းမှာ သူငယ်ချင်းကောင်လေးတစ်ယောက်တော့ ရနေပြီလေ။ ကလေးက ရည်ရည်မွန်မွန်လေးနဲ့ ချစ်ဖို့ကောင်းတယ်”

“ဟာ! ကျောင်းဖွင့်တာ တစ်လပဲရှိသေးတယ်လေ၊ မြန်လှချည်လား”

“မြန်ဆို ကိုရယ်၊ အမေချင်းက ခင်ကြတော့ သားသမီးပါ အခင်မြန်သွားတာပေါ့”

“တက်ဂီရဲ့သူငယ်ချင်းသားလား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျောင်းကြိုရင်းပိုရင်းနဲ့ မျက်မှန်းတန်းမိပြီး ခင်ကြတာ။ သိပ်စိတ်ရင်းကောင်းတာသိလား၊ မျက်နှာလေးကချိုပြီး အပြုံးက အေးချမ်းတယ်”

“လွယ်လှချည်လား၊ ခဏလေးနဲ့ တစ်ဖက်သားကို ဒီလောက်ယုံသွားတယ်ပေါ့။ သတိလည်းထားဦးနော်”

ပြောပြောဆိုဆိုပင် ဟင်းရွက်စိမ်းကြော်ကို ဘယ်လက်

ရွှေပဒေသာစာပေ

ဖြင့်ခပ်ကာ ပန်းကန်ပြားထဲ ထည့်လိုက်သည်။

“ကို၊ တစ်ရက်တလေ အချိန်ယူပြီး သမီးကိုအတူတူ ကြိုကြရအောင်လား”

“ပေါက်ပေါက်ရှာရှာ တက်ဂီရယ်၊ ဒါတွေက အားတဲ့လူတွေ လုပ်တဲ့အလုပ်ပါ။ ကိုယ်က အားမှမအားတာ”

“သိပါတယ် သိပါတယ်... ပြောမိတာကိုက တက်ဂီမှားတာပါ”

“ဟော! စိတ်ဆိုးသွားပြန်ပြီလား”

“မဆိုးပါဘူး”

“ဆိုးလို့ကတော့ မွေးမွေးပေးပစ်မယ်”

“ကိုနော်”

သူမပါးအိုလေးများ နီရဲလာရသည်။ ဒါကိုပဲ သူသဘောကျပြီး တဟင်းဟင်းရယ်နေသေးသည်။

“အိမ်ထောင်သက်ပဲ ခြောက်နှစ်ရှိနေပြီ တက်ဂီရယ်။ ရက်နေသေးတယ်”

ချစ်ဇနီးကို ချစ်စနိုးလေး စနောက်မိပြန်၏။

“ကို အလုပ်တွေ အဆင်ပြေရဲ့လား”

“ဈေးကွက်က အရင်ကလိုမဟုတ်တော့ နည်းနည်းရုန်း

ရွှေပဒေသာစာပေ

ရတာပေါ့။ ဒီကြားထဲ လေပွေက ဈေးတက်ချင်နေတယ်။ သူက အက်တာကောင်းလေး ဈေးကွက်အရှိဆုံးမင်းသားဆိုတော့လည်း ငြင်းမရတော့ဘူးပေါ့။ သူတောင်းသလောက်ပေးရမှာပဲ။ ရိုက်ရက် ပေးတာကိုပဲ ကျေးဇူးတင်ရမလို့ဖြစ်နေပြီ။ ဒါနဲ့ တက်ဂီရဲ့အလုပ် တွေရော အဆင်ပြေရဲ့လား”

“ပြေပါတယ်။ ဒီတစ်ခါ ရုပ်သံဇာတ်လမ်းတဲ့အတွက် စပွန်ဆာပေးဖို့ စိတ်ကူးထားတယ်”

“ဖွိုင်းပြီးပြီလား”

“အင်း... ကို.ဝပြီလား။ ထည့်ပါဦး”

“တော်ပြီ။ ဒီလောက်ပဲ။ အဝစားပစ်ရင် ရေသောက် လိုက်တာနဲ့ ဗိုက်ကလေးပြီး မထချင်ဘူး”

ပြောပြောဆိုဆိုပင် ရေတစ်ခွက်သောက်ကာ ထရပ်ပြီး ခါးကြားမှဖုန်းကိုထုတ်သည်။ ဖုန်းနံပါတ်ကိုနှိပ်ရင်းပင် ဧည့်ခန်း ထဲသို့ဝင်သွား၍ သူမက စားလက်စကိုအပြီးသတ်သည်။ ပန်းကန် ပြားများကို ဘေစင်တွင် ဆေးကြောလိုက်သည်။

“တက်ဂီ”

သူမ ပန်းကန်ဆေးနေစဉ်တွင် သူရောက်လာပြန်သည်။

“တက်ဂီ... လို့”

ပြောပြောဆိုဆို သူမကိုယ်လေးကို နောက်မှသိုင်းဖက် လိုက်သည်။

“ကို့၊ ဘယ်လိုလုပ်တာလဲ၊ သမီးမြင်သွားဦးမယ်”

“မမြင်ဘူး၊ သမီးအိပ်ပျော်သွားပြီ။ ဆရာမတောင် သူ့ အခန်းထဲမှာ ကိုရီးယားကားကြည့်နေပြီ”

သူမပြုံးလိုက်သည်။

သူက သူမ၏လည်ကုပ်တစ်ဝိုက် နမ်းရှိုက်ပါ၏။

“ကို ဒီနေ့ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“လွမ်းနေတာ”

“ကိုနော်”

“အရမ်းမွှေးတာပဲ။ ရေမွှေးပြောင်းသုံးနေတာလား”

“ကိုနော်... ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ၊ အမြဲသုံးနေကျ ရေမွှေးပဲလေ။ တက်ဂီအစွဲကြီးတတ်မှန်း သိရဲ့သားနဲ့”

သူက သူမကို ပိုတိုးဖက်လာသည်။ ပန်းကန်ဆေးနေ သော သူမ၏လက်များကို ဆုပ်ကိုင်လာသည်။ သူမလက်ထဲမှ ဖုန်းကန်တွေကို ဘေစင်ထဲထည့်လိုက်သည်။

“ကို... ပြီးအောင်ဆေးရဦးမယ်လေ”

သူမကို သူ ပန်းကန်ဆေးခွင့်မပေးတော့ပါချေ။

သူမ သူ့ကိုသိပ်ချစ်ပါသည်။

ရင်ထဲက ချစ်ပါသည်။

သူသာ သူမရဲ့ကမ္ဘာပါ။ သူ့အရိပ်ကသာ သူမဘဝကို
လုံခြုံစွေးထွေးစေရတာပါ။

သူ့ကိုသိပ်ချစ်နေမိပါသည်။

အခန်း (၃)

“သားလေး မပြီးသေးဘူးလား”

သူမ၏လေ့ကျင့်သင်ကြားပေးမှုကြောင့် ငါးနှစ်ကျော်
အာရှသာရှိသေးသည့်သားက ကျောင်းဝတ်စုံကို မိမိဘာသာ ဝတ်
ဆင်တတ်ရုံမက ကျောင်းစာအုပ်နှင့် ကျူရှင်စာအုပ်ကိုပင် ခွဲခြား
ဆတ်နေပါပြီ။

သူမနာမည်က လေနုအေးဖြစ်၏။ ကိုယ်ခန္ဓာအလှသင်
တန်းနည်းပြဖြစ်သည်။ အလှသင်တန်းနည်းပြဆိုပေမယ့် ဝတ်စား
ဆင်ယင်ပုံမှာ ဟော့ဟော့ရမ်းရမ်းမရှိဘဲ လုံချည် ဗမာအင်္ကျီဖြင့်
ဆင် ချီးရီးလေး ယဉ်နေ၏။ အဆီပိုမရှိသောကိုယ်ခန္ဓာမှာ ပေါ့ပေါ့
ငါးငါးလေး ယိမ်းခွဲနေသည်။ ကလေးတစ်ယောက်အမေပါလို့

ဘုရားစူး ကျိန်ပြောရမလောက်ပင် အပျိုရှုံးအောင် လှနေသေးသည်။

အသားလေး ဖြူးဝင်းအောင်မလှပေမယ့် ညှိစိမ့်စိမ့်လေးနှင့် ဝင်းဖန့်နေသည်။ ကျောလယ်ခန့်ဆံပင်ကို ကပိုကယိုလေး ထုံးဖွဲ့ထားသည်က သူမ၏စတိုင်လ်ဖြစ်၏။

“သားရေ၊ မေမေ အကုန်ပြင်ဆင်ပြီးနေပြီနော်”

ထိုသို့အသံပြုလိုက်သောအခါ ကျောပိုးအိတ်အပြာလေးနှင့် ကလေးငယ်က ထွက်လာခဲ့သည်။

“မေမေ၊ သားနာရီ ပျောက်နေတယ်”

“မေ့တတ်ရန်ကော သားရယ်၊ မနေ့ကပဲ သား သာဂီဝီရကို ပေးခဲ့တယ်မဟုတ်လား”

သူမက ထိုသို့အစဖော်တော့မှ သားကသတိရသွားပုံနှင့်...

“သားမေ့သွားတယ်”

“ကဲကဲ... သွားကြရအောင်။ ကားလမ်းတွေပိတ်မှာနဲ့ နောက်ကျနေလိမ့်မယ်”

သားအမိနှစ်ယောက်မှာ ချိုင့်ကိုယ်စီနှင့် အိမ်ထဲမှထွက်လာကြသည်။ ကွန်ဒိုတိုက်ခန်းမှို့ အိမ်တံခါးကိုသေသေချာချာပိတ်

သော့ခတ်ခဲ့ပြီးမှ ဓာတ်လှေကားဖြင့် ဆင်းလာကြ၏။ ရွှားအပြာလေးပေါ် သားအမိနှစ်ယောက် တက်လိုက်သည်။ သူမ ကားစက်နှိုးလိုက်သည်။ အသံက တကျစ်ကျစ်နှင့် ရပ်သွားသည်။

“သားရယ်၊ ကားက ပညာပြုပြန်တူတယ်။ ကဲ! နောက်ကျလိမ့်မယ်၊ တက္ကစီနဲ့သာ သွားကြစို့”

ပြောပြောဆိုဆိုပင် သားအမိနှစ်ယောက်မှာ လမ်းမကြီးပေါ်တက်ပြီး အငှားယာဉ်တားရတော့၏။ မနက်ခင်းပိုင်းမှို့ အငှားယာဉ်များမှာလည်း ခရီးသည်ပါနေ၍ အခက်ကြုံနေရသည်။ ထိုစဉ်...

“ဒွန်းဝီရ”

အသံစာစာလေးတစ်ခုကို မထင်မှတ်ဘဲ ကြားလိုက်ရသည်။ ထိုအသံနှင့်တစ်ပြိုင်နက် သူမတို့ရှေ့သို့ ကားနှီးလေးတစ်စီး ဆိုက်ရောက်လာ၏။

“ကားငှားနေကြတာလား”

“ဟုတ်တယ် နန်းတက်ဂီရေ”

“တက်လေ၊ လမ်းကြောင်းတူတာပဲ”

“အားနာစရာတော့ ဖြစ်ကုန်ပါပြီ”

“အမယ်လေး! ပြောစရာလား လေနအေးရယ်၊ အခင်း

ချင်းတွေပဲ”

နန်းတက်ကိတ်ဖိတ်ခေါ်မှုကြောင့် လေနအေးတို့သားအမိ မှာ ထိုကားပေါ်သို့ ပါလာပြန်သည်။ လေနအေးက နန်းတက် ကိတ်ခေါ်ခေါ်တွင် ထိုင်လိုက်သည်။ နောက်ခန်းထဲတွင် အင်မတန် ချစ်စရာကောင်းသော သမီးလေး သာကီဝီရနှင့် သား ဒွန်းဝီရတို့ အတူရှိနေကြသည်။

“ကားက ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာဖြစ်မှန်းမသိပါဘူး။ နှိုးလို့မရတော့လို့။ ဆီမလိုက် ဘူးဖြစ်နေတယ်”

“မလေနအေးတို့က သားအမိနှစ်ယောက်တည်းလား။ စိတ်မရှိနဲ့နော်၊ ခင်ပွန်းအကြောင်းပြောသံ မကြားဖူးလို့ပါ”

“သားအဖေက ရှိပါတယ်၊ သူက သိပ်အလုပ်များတယ် လေ”

“တက်ကီရဲ့လူလိုပဲ နေမှာပေါ့၊ မိသားစုကို သိပ်အချိန် မပေးနိုင်ဘူး”

အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်လုံး အတွေးကိုယ်စီနှင့်ပြီးမိကြ ပါသည်။ ထိုအပြီးတွင် သက်တောင့်သက်သာဟန်ပန်ကိုမူ မတွေ့ ကြရပါချေ။

“ဒွန်းဝီရတဲ့၊ နာမည်လေးက လှတယ်နော်”

“သားအဖေရဲ့ငယ်နာမည်က ဒွန်းလေ၊ ဝီရကတော့ နာမည်အရင်းလေ”

“ဝီရ... ဟုတ်လား၊ တိုက်ဆိုင်လိုက်တာ။ တက်ကီရဲ့ အမျိုးသားနာမည်ကလည်း ဝီရပဲ”

“ဟင်းဟင်း... အံ့ဩစရာပဲနော်၊ ဒါကြောင့် သမီးလေး နာမည်က သာကီဝီရဖြစ်နေတာလေ”

“ဟုတ်ပါ၊ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်။ ဒါနဲ့ မလေနအေးရဲ့ အသက်ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ”

“သုံးဆယ့်နှစ်ပါ”

“ဟင်! ဒါဆို တက်ကီထက် နှစ်နှစ်ကြီးတာပဲ၊ တက်ကီ ကတော့ သုံးဆယ်လေ။ နှစ်ဆယ့်လေးနှစ်နဲ့ အိမ်ထောင်ကျတာ လေ”

“ဒါဆို အိမ်ထောင်သက်ခြောက်နှစ်ပေါ့၊ ကျွန်မနဲ့သိပ် မကွာဘူးပဲ။ ကျွန်မလည်း ခြောက်နှစ်ထဲမှာပဲ”

“ဘယ်လထဲမှာလဲ၊ လပါတူရင်တော့ မင်္ဂလာနှစ်ပတ် လည်ကို တစ်ပေါင်းတည်းကျင်းပကြရအောင်လေ”

“ဇန်နဝါရီ နှစ်ဆယ့်ရှစ်ပါ”

“ဒါဆိုရင်တော့ မလေနအေးက စိန်ယာကျသွားပြီပေါ့။
တက်ဂီက မေလထဲ မေနပ်ဆယ်သုံး”

“သိပ်မကွာဘူးဘဲ”

“ဘယ်ဘဝကရေစက်မှန်း မသိဘူးနော်၊ တိုက်ဆိုင်နေ
တယ်”

ကားမောင်းနေသော နန်းတက်ဂီကို သူမငေးနေဖြစ်၏။
ဆံပင်ခွေလိပ်လိပ်မျှားက မျက်နှာပေါ်စနစ်တကျလေး ကပိုကရို
ကျနေ၏။ ဖြူနပြောင်ဝင်းနေသောမျက်နှာလေးမှာ ချမ်းသာသော
အသိုင်းအဝိုင်းမှဆင်းသက်လာပုံမျိုး အထင်းသားပေါ်လွင်နေ၏။
နှုတ်ခမ်းတစ်လွှာမှာလည်း ဆေးမကူဘဲ နီရဲစိုရွှေနေသည်။ ဒီဇိုင်
နာမို့လားတော့မသိပါ။ ဝတ်ပုံစားပုံမှာ အင်မတန်ဖက်ရှင်ကျပြီး
ဆွဲဆောင်မှုရှိနေသည်။

“အစ်မ၊ တက်ဂီကိုကြည့်နေတာ ကြာပြီ”

“ဟင်းဟင်း... အားနာစရာတွေဖြစ်ကုန်ပြီ”

“ဘာလဲ၊ တက်ဂီက ချောနေလို့လား”

ရွတ်နောက်နောက်လေး ပြောလာသည်။ ထိုသို့စကား
အသွားအလာအရတော့ နန်းတက်ဂီက သူမကို ခင်မင်နေပြီဆို
သည့်သဘောမျိုး သက်ရောက်သည်။

“တက်ဂီရဲ့အမျိုးသားက သိပ်ကံကောင်းတာပဲ၊ တက်
ဂီက လိမ္မာပါးနပ်တယ်၊ ချောတယ်၊ ပညာတတ်တယ်၊ အလုပ်
အကိုင်ကောင်းတယ်။ ပြီးပြည့်စုံနေတယ်”

“အစ်မလို့ပဲခေါ်မယ်နော်၊ အစ်မကလည်း ဘာထူးသေး
လို့လဲ၊ ချောတာပဲ။ တက်ဂီက ကိုယ်ခန္ဓာမှာ အဆီရှိသေးတယ်၊
အစ်မကတော့ အပျိုရှုံးလောက်တယ်၊ ချပ်ရပ်နေတာပဲ။ ယဉ်စစ်
လေးနဲ့ ချစ်ဖို့ကောင်းတယ်၊ တက်ဂီက အစ်မခင်ပွန်းသာဆို အစ်မ
ကို ငုံထားမတတ် ချစ်မိမှာပဲ”

“ဒီလောက်မြှောက်နေရင် ဘာစားမလဲပြော”

“တကယ်ပြောတာပါ၊ အစ်မနဲ့ပြောရဆိုရတာ ပျော်စရာ
ကောင်းတယ်၊ လွတ်လပ်ပေါ့ပါးတယ်။ တက်ဂီမှာက သူငယ်ချင်း
မရှိဘူး၊ တက်ဂီက အင်္ဂလန်မှာကြီးလာတာလေ။ ခုတောင် ကို
နဲ့အိမ်ထောင်ကျမှ ဒီမှာနေခွင့်ရတာ”

“တက်ဂီက နိုင်ငံခြားသွေးနှောလို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ မြန်မာအစစ်ပါ။ မိသားစုက ဟိုမှာနေ
တာလေ။ ဒါပေမဲ့ မြန်မာချင်း ချစ်ခင်စိတ်က မပျောက်ဘူး။ ကြာ
ရင် လူဖြူတွေနဲ့ရကုန်မှာစိုးလို့ ဒီလိုအရွယ်ကောင်းချိန်မှာ သူနဲ့
အတင်းပေးစားကြတော့တာပဲ”

“ပေးစားတယ်”

“ဟုတ်တယ် အစ်မရယ်၊ ပြောပြရင် ရုပ်သံဇာတ်လမ်း တွဲဖြစ်ကုန်မယ်။ သူနဲ့တက်ကိက အပြင်မှာတစ်ခါမှမတွေ့ဖူးဘဲ ညားကြတာပဲ”

“အယ်! အဆန်းပါလား”

“သူနဲ့ရတော့မှပဲ တက်ကိလည်း ဒီကိုပြန်လာပြီး အထည် ဆိုင်ဖွင့်၊ ပြီးတော့ သင်ထားတဲ့ပညာလေးနဲ့ ဒီဇိုင်နာလာလုပ်နေ တာပဲ”

“အရောင်းအဝယ်ကောင်းတယ်မဟုတ်လား”

“ဆိုးတော့မဆိုးပါဘူး”

“လူပြောများပါတယ်၊ နန်းတက်ကိဆိုက ဒီဇိုင်နာ နန်း တက်ကိအကြောင်းပေါ့”

“ခေါင်းမာပြီး တစ်ယူသန်တယ်ဆိုတဲ့အကြောင်းလား”

“မဟုတ်ပါဘူး... သတင်းမွှေးပါ”

“တက်ကိအကြောင်းပဲပြောနေရတာ အစ်မအကြောင်း ရော ပြောပါဦး။ ဒါမှအပြန်အလှန်တရားမျှတပြီး ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ခင်လိုရတာပေါ့”

“တက်ကိကိုခင်တဲ့အထဲမှာ အဲဒီလိုရဲတင်းပွင့်လင်းမှုက

ထိပ်ဆုံးကပါတယ်”

“ရေစက်ပေါ့၊ အစ်မရယ်၊ တက်ကိလည်း အစ်မကိုခင် တယ်”

“တက်ကိက နိုင်ငံခြားမှာသာကြီးပြင်းတယ်၊ မြန်မာမှု မပျောက်ဘူးနော်”

‘ပျောက်စရာလား အစ်မရယ်၊ မန္တလေးသူစစ်စစ်ပေါ့’

“ကျွန်မလည်း မန္တလေးသူပဲ၊ ကျုံးဘေးမှာနေတယ်”

“ဟုတ်လား... ဝမ်းသာစရာပဲ”

“ဆယ်တန်းလည်း မန္တလေးမှာပဲအောင်တယ်၊ သူနဲ့က လည်း အဲဒီမှာပဲဆိုတာ။ ကျွန်မတို့အတွဲက ငယ်ကျွမ်းတွေလေ။ ဆယ်တန်းကတည်းက ကြိုက်ကြတယ်ဆိုပါတော့။ တက္ကသိုလ် တက်တော့ ကွဲသွားကြတယ်၊ ကျောင်းပြီးမှ မထင်မှတ်ဘဲ ပြန် ဆုံပြီး လက်မှတ်ထိုးဖြစ်သွားတာ”

“ဪ... အားကျစရာပဲ၊ တက်ကိလည်း အဲဒီလိုဇာတ် လမ်းမျိုးရှိချင်လိုက်တာ။ ခုတော့ တက်ကိဘဝမှာ စာချည်းစာဖြစ် နေပြီး သူနဲ့ဆုံ၊ သူနဲ့ရပဲ။ ရည်းစားလေးတောင် မဖြစ်လိုက်ရပါ ဘူး”

“ကောင်းတာပေါ့ တက်ကိရယ်၊ အဲဒါ တက်ကိကံကောင်း

တာပေါ့။ အချစ်က ပူလောင်တယ် တက်ကီရဲ့၊ ချစ်နေရတာ ပူလောင်တယ်”

“ဒါပေမဲ့ အဲဒီအချစ်ထဲမှာပဲ အစ်မပျော်နေတယ်မဟုတ်လား”

“မပြောတတ်တော့ပါဘူးတက်ကီရယ်၊ မရှိမကောင်း ရှိမကောင်းဆိုတဲ့အထဲမှာ အဲဒါလည်းပါတယ်။ ဪ... ဒါနဲ့ မေ့ပြန်တော့မလို့၊ ဒီမှာ လိပ်စာကတ်၊ တက်ကီ အချိန်ရရင် လှည့်လာခဲ့လေ”

“ဒါက သင်တန်းခန်းမလား”

“အင်း... ကိုယ်ခန္ဓာအလှလေ၊ ငြီးတော့ယောက်လည်းပါတယ်”

“အတော်ပဲ၊ တက်ကီလည်း ယောက်ကျင့်ချင်နေတာလေ၊ စိတ်ရောကျန်းမာရေးရော အလှအပအတွက်ပါ ယောက်က အဆင်ပြေတယ်”

“ဖိတ်ခေါ်ပါတယ်ရှင်၊ အချိန်မရွေးလာပါ”

ဟုဆိုတော့ နန်းတက်ကီလည်း သူမထံ လိပ်စာကတ်လှမ်းပေးသည်။ သူမ လိပ်စာကတ်ကိုဖတ်လိုက်သည်။ ဒီဇိုင်နာ နန်းတက်ကီတဲ့လေ။

“အချိန်မရွေးလာနော် အစ်မ၊ အစ်မကို တက်ကီပို့ပေးမယ်လေ”

“ရပါတယ်၊ ကလေးတွေကိုပို့ပြီးရင် ကျွန်မ တက္ကသိုလ်ပဲသွားပါ့မယ်။ ခုလိုခေါ်ပေးတာနဲ့တင် ကျေးဇူးတင်နေပါပြီ”

“အစ်မ လေစိမ်းတွေတိုက်နေပြီနော်”

နန်းတက်ကီက ရွတ်နောက်နောက်ပြောတော့ နှစ်ယောက်သား ရယ်မိကြသည်။

အမေချင်းခင်သွားကြတော့ ကလေးချင်းမှာ ပြောစရာပင်မလိုတော့ချေ။ ဒွန်းပီရော သာကီပီရပါ စာအုပ်တစ်အုပ်တွင် ခေါင်းချင်းဆိုင်ကာ ခဲတံနှင့်ပန်းချီပုံရေးခြစ်နေကြသည်။

ထိုပုံက ယောက်ျားတစ်ယောက်ပုံဖြစ်သည်။ ဖေဖေတဲ့လေ။

အခန်း (၄)

“ကဒ်...”

ဒါရိုက်တာက အော်လိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်တည်း မီး
ဆောင်များ မှောင်သွားရသည်။ ရှုတင်တစ်ခုလုံးမှာ ခိုးတိုးရိပ်တိတ်
ဖြစ်သွားသည်။

“မကြိုက်ဘူး၊ ဆက်လုပ်မယ်။ လေပွေက လျော့နေ
တယ်။ ဒါ ဇာတ်တစ်ခုလုံးရဲ့ Tampo အမြင့်ဆုံးအခန်းပဲ။ ဒီဇာတ်
မှာ မင်းက ဗီလိန်၊ ဟုတ်ပြီနော်၊ ပြန်စမယ်။ အက်ရှင်... ဝမ်း
ဗူး... ဂိုး...”

စိတ်ရောကိုယ်ပါနှစ်ပြီး ကြိုးစားနေရှာသော ဒါရိုက်တာ
တို့လေးလွင်ကို သူမိမ့်ယူကာ ကြည့်နေမိသည်။ မှန်ပါသည်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

သူက ထုတ်လုပ်သူ ဝီရဖြစ်သည်။ သူက ရုပ်ရှင်ဗီဒီယိုထုတ်လုပ်ရေးကုမ္ပဏီတစ်ခုကို တည်ထောင်ထားသူဖြစ်သည်။ သုံးဆယ့်နှစ်နှစ်ဆိုသောအရွယ်သာ ရှိသေးပေမယ့် အောင်မြင်မှုတစ်ခုကို မှတ်တိုင်ထူထားနိုင်သောကြောင့် ဒီလောကထဲတွင် သူက ဦးဝီရကိုဝီရ ဖြစ်နေရသည်။

ထုတ်ဝေသူတစ်ယောက်ဖြစ်သောသူက တစ်နေ့ကုန်ပင်မနားရပါချေ။ ရှုတင်လိုက်ရ၊ တည်းဖြတ်သောနေရာကိုလိုက်ရ၊ နာမည်ကြီးအက်တာတွေနှင့်ချိတ်ရ၊ အစည်းအဝေးတက်ရ၊ ပုဂ္ဂိုလ်အရရောဝါသနာအရပါ ကလပ်သွားရ၊ ဘီယာသောက်ရနှင့် တစ်နေ့ကုန်နေလို့ အားလပ်ချိန်က ဆယ့်နှစ်နာရီမပြည့်ပါချေ။

“ဦး... အန်ကယ်လေး”

ခေါ်သံနှစ်သံကြောင့် သူလူညံ့ကြည့်လိုက်သည်။ ချောမောလှပသော ဆယ်ကျော်သက်မိန်းကလေးများကိုတွေ့ရ၏။

“ဪ... ပျိုကညာတို့ပါလား။ လာလေ”

ဟုအသံပြုလိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ရှုတင်မန်နေဂျာအဖွဲ့ဝင်များက ခေါက်ထိုင်ခုံများကို ခင်းကျင်းပြီးနေပါပြီ။

“ဘာသောက်မလဲ၊ Coat နှစ်ဘူးပေးပါ”

မိန်းကလေးချောချောလေးများကိုဆို သဘောကောင်း

ရွှေပဒေသာစာပေ

တတ်သောသူက လောကွတ်လုပ်နေသေး၏။ သူ့အကြိုက်လိုက်သောတပည့်ကျော်ကြီးများကလည်း ချက်ချင်းဆိုသလို Coat နှစ်ဘူးကို ကမ်းလာ၏။

“ရှေ့... သောက်ကြဦး”

“အန်ကယ်လေးက သိပ်သဘောကောင်းတာပဲ”

“ဒီလိုမြှောက်နေပုံထောက်ရရင် တစ်ခုခုလုပ်ပေးရတော့မယ်ထင်တယ်”

“အန်ကယ်လေး သမီးတို့ကိုလည်းခေါ်သုံးပါဦး”

“ထားပါတော့၊ ပျိုကညာကသိတော့ ထားပါတော့၊ သူလေးက ဘယ်သူလဲ”

“ဪ... မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်၊ သူက ပန်ဒီပယ်တဲ့ မျက်နှာသစ်လေ။ ပျိုနဲ့တစ်ခန်းတည်းနေတယ်။ သူလည်း ပျိုလို့ပဲ နယ်ကလာတာ”

“ဪ... ဪ... ဪ”

“အန်ကယ်လေးက အသစ်တွေနဲ့ ကားကြီးရိုက်ဖို့ စီစဉ်နေတယ်ဆို”

“သတင်းက မြန်လှချည်လား”

“ကိုလေပွေ့နဲ့ပဲဆို”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ဟုတ်တယ်၊ လေပွေ့နဲ့ အသစ်ကလေး သုံးယောက်နဲ့ လုပ်ဖို့ ချိန်နေတာ။ ဇာတ်က ကောင်းနေတယ်လေ။ ကားကြီးဆိုတော့ ဘက်တာကိုရရှိက်နေတာ”

“ရှာလို့ရသွားပြီလားဟင်”

“မရသေးဘူး”

“ဒါဆို ပန်တိုကို ခဏလောက်သုံးကြည့်ပါလားဟင်ဦး”

ထိုသို့ပြောလာသောမိန်းကလေးကို သူက မျက်ခုံးလေးပင့်၍ ကြည့်လိုက်သည်။ အသားဖြူဖြူလေးနှင့် နုနုလေး လှနေသည်။ ဆံပင်တိုတိုလေးကို ပုံကျကျလေး ပန်တီးထား၏။

“ပျိုကိုရောနော် အန်ကယ်လေး”

“ဟုတ်ပါပြီဗျာ... ကောင်းပါပြီ”

ဟုဆိုပြီး ရိုက်နေသောရှုတင်ဘက် ပြန်လှည့်လိုက်သည်။

“ကဒ်... ကဲ! အိုကေပြီ၊ အားလုံးနားမယ်၊ ထမင်းစား

ပြီး ပြန်ဆက်ရိုက်မယ်”

ဟုဆိုပြီး ဒါရိုက်တာကြီးက မော်နီတာကိုပိတ်လိုက်၏။

“ကိုလေးလွင်”

သူ့အသံမြင့်ပြီး ခေါ်လိုက်သည်။ ကိုလေးလွင်ဆိုသော

ဒါရိုက်တာကြီးက သူ့ထံကြည့်လာ၏။ ပြီးနောက် လည်ကုပ်ပေါ်ပတ်ထားသော တဘက်ကိုကိုင်ကာ သူ့ထံလျှောက်လာသည်။

ဒါရိုက်တာကြီးရောက်လာသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ခုံတစ်လုံးက အသင့်ခင်းပြီးသား အဆင်သင့်ဖြစ်နေပါပြီ။

“သူ့ကိုတော့ ကိုလေးလွင်သိမှာပါ”

“သိပါတယ်၊ ဆင်ဖြူရှင်ကြော်ငြာမှာ တစ်ခါဆုံဖူးတယ်၊ ချီကညာမဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါရိုက်တာကြီးကလည်း စိမ်းကားလိုက်တာ၊ တစ်ခါမှကိုခေါ်မရိုက်ဘူး”

မင်းသမီးပီပီ မူနွဲ့နွဲ့ပြောလာပါသော်လည်း ဒီအထောမျိုးနို့နေပုံရသော ကိုလေးလွင်က ပြုံးတုံ့လေး တုန်ပြန်၏။

“သူက ပန်နီပယ်တဲ့ အသစ်လေး”

“ဟုတ်ကဲ့ပါဗျာ၊ ကြိုဆိုပါတယ်”

ဒါရိုက်တာကြီးက လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ လက်ဆွဲလုပ်လာတာကြာပြီဖြစ်သော ဝိရဏီမျက်နှာကကို ဖတ်တတ်နေ၍ ပန်နီပယ်ကို လှိုက်လှဲတကင်းကြိုဆိုမိသည်။ ပျိုကညာ မျက်နှာပျက်သွားသည်။ သို့သော် ဟန်လုပ်ပြုံးနေသည်။

“ကိုလေးလွင်၊ လာမယ့်ကားကြီးမှာ သူတို့နှစ်ယောက်

ကို ထည့်သုံးချင်တယ်”

“ဟာ! ဘယ်လိုလုပ်ဖြစ်နိုင်မလဲ ကိုစိရရယ်၊ ပြည့်နေပြီလေ။ အံ့ကံတာတွေကလည်း ချိတ်ပြီးကုန်ပြီ”

“ထပ်ထည့်ဗျာ၊ လေပွေ့အရင်တစ်ခါညှိခဲ့တဲ့ ပထမရည်းစားအဖြစ် ပန်နီပယ်ကိုထပ်ဖြည့်ပေး။ ယူကညာကို ပန်နီပယ်ရဲ့သုဇယ်ချင်းနေရာက ထည့်လိုက်”

“ဟာ! အာစရို၊ ခင်ဗျားတော့လုပ်ပြီဗျာ။ ဂဏန်းငြိမ်းသားကိစ္စကြီးကို”

“နှစ်ဆင်းလောက်ပဲ ထပ်ဖြည့်ခိုင်းတာပါဗျာ။ ပြီးရင်တစ်ခန်းစနစ်ခန်းစ အရှုပ်တော်ပုံထဲထည့်ပေး။ အဓိကက သူ့နှစ်ယောက်ကို ပရိသတ်သိသွားဖို့ပဲ။ ရပါတယ်ဗျာ... ဒါတော့ခင်ဗျားကျွမ်းပါတယ်”

“အာစရိုရ၊ စောစောက မစီးဘူး။ နောက်သုံးရက်ခန့်ရင်ပဲ ရိုက်ကွင်းတည်တော့မယ်။ ဇာတ်ညွှန်းက ဘယ်လိုပြောမလဲ”

“ရပါတယ်ဗျာ၊ ဇာတ်ညွှန်းက ကိုမြင့်မောင်မဟုတ်လား၊ အဲဒါ ခင်ဗျားလူပါ။ ခင်ဗျားပိုင်ပါတယ်”

“ပြီးရောဗျာ၊ ပြီးရော၊ ငိုက်တောင် ချောင်ချင်လား”

“မပူပါနဲ့ဗျာ၊ ဒီည ခင်ဗျားကို ဒကာခံပါမယ်”

ထိုသို့ပြောလိုက်တော့မှ ပွဲစိတ်ဖြစ်နေသော ဒါရိုက်တာ၏ အခေါင်းကြီးမှာ ပုံမှန်ပြန်ဖြစ်သွားရသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဦး၊ အရမ်းကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ရပါတယ်ကွာ၊ ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ခြောက်... မနက်ဖြန် နံနက်မှာပွဲလာထုတ်ပါ။ အဝတ်အစားကြိုပြင်ဆင်လို့ရတာပေါ့”

“အန်ကယ်လေးက သိပ်ချစ်ဖို့ကောင်းတာပဲ”

“ညီမလေးတို့လည်း ချစ်ဖို့ကောင်းပါတယ်”

“ဒါဆို သမီးတို့ကိုခွင့်ပြုဦးနော်”

“ကောင်းပါပြီဗျာ၊ ကောင်းပါပြီ။ ဘယ်နေရာမှာ သရုပ်ဆောင်ရမယ်ဆိုတာ မနက်ဖြန် ပြန်ညှိကြတာပေါ့”

“ကျေးဇူးကမ္ဘာပါပဲ ဦးရယ်”

“အေးအေး... ကောင်းပြီ၊ ညနေစားပိုင်းရှိတယ်လေ၊ အိပ်ကြ၊ ရင်ဝင်ခဲ့ကြ။ ဇာတ်အကြောင်းရော ဆွေးနွေးလို့ရတာပေါ့”

“ဘယ်နေရာလဲ အန်ကယ်လေး”

“... ကိုလေ၊ သိလား”

“သိတယ် သိတယ်၊ ဆက်ဆက်လာခဲ့မယ်”

သွက်လက်မြူးကြနေသော သဏ္ဌာန်လေး နှစ်ခုမှာ ပျော်ရွှင်စွာထွက်လာကြသည်။

“တွေ့တယ်မဟုတ်လား၊ ဦးစီရက သဘောကောင်းပါတယ်ဆို။ သူပြီးရင် အားလုံးပြီးတယ်၊ အကုန်အငြိမ့်ပဲ”

“ဟုတ်တယ်နော်၊ သိပ်သြဇာညောင်းတာပဲ”

“ဟီးဟီး... ဝမ်းသာစရာပဲ၊ ဒီလိုအခွင့်အရေးမျိုးက ရခဲတယ်သိလား၊ လုံးဝလုပ်ပြရမယ်။ ဒါက ငါတို့တွေ့တက်ဖို့ ကြိုးတစ်စပဲ။ ဟင်း... နင်က ပိုပြီးကံကောင်းပါတယ်၊ နောက်မှလည်းရောက်သေး၊ မင်းသားနဲ့တွဲရမယ်။ ငါတော့ သူငယ်ချင်း နေရာတဲ့။ ဘယ်ကပါပါ၊ ပါ၊ ကြိုးစားပြရမယ်”

“ရေကန်အသင့် ကြာအသင့်ပဲနော်”

“ရေနစ်သေနေဦးမယ်”

“နင်ကလည်း နိမိတ်မရှိ”

“တာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါတော့ပျော်တယ်ဟ၊ ငါတို့က အချိန်ကောင်းရောက်သွားလို့သာ ခွင့်ကျသွားတာနော်။ အန်ကယ်လေး စိတ်မပြောင်းခင် အသေတွယ်ကပ်ထားမှ”

“ဦးစီရက ချောတယ်နော်၊ ငါ့စိတ်ကူးထဲက မင်းသားလေးလိုပဲ”

ပန်ဒီပယ်က ဘာရယ်မဟုတ်ဘဲ လွတ်ခနဲပြောမိလိုက်တယ်ဆိုပေမယ့် မျှိုကညာ၏အကြည့်စူးစူးတစ်ခုကို လက်ခံရရှိလိုက်သည်။

မျှိုကညာရင်ထဲ ဘာတွေရှိနေပြီလဲ။

အခန်း (၅)

သာယာနာပျော်ဖွယ်ကောင်းသည့် တေးဂီသံတို့ကို မှီနံ
ပြုပြီးရောင်တို့က ပံ့ပိုးပေးလိုက်သောအခါ ခန်းမတစ်ခုလုံးသည်
ညှို့အားပြင်းသောကမ္ဘာတစ်ခုဖြစ်သွားရသည်။ ထိုညှို့ကမ္ဘာထဲ
သို့ ညှို့တတ်တွေအမြောက်အများနှင့် ပို့ပေးနေသည်မှာ နီညို
ရောင်အရည်များ ဖြစ်တော့၏။

အဆိုပါ နီညိုရောင်အရည်များကို တင့်တယ်လှပသော
အတ္ထိယတို့၏အလှနှင့် ရောယှက်ပေါင်းကူးလိုက်ချိန်တွင် စနက်
တိကျစွာ လိုင်းကြောင်သွားကာ ချိန်ကိုက်ဗုံးများသည် အချိန်
စာန်သေးခင် ပေါက်ကွဲချင်လာရသည်။

“ရတယ် ဦး၊ ပန် သိပ်များလွန်းနေပြီ”

“သောက်ပါကွာ၊ ကိုယ့်ကိုခင်ရင် နောက်တစ်ခွက်”

ထိုသို့ဆိုပြန်တော့ ကျေးဇူးမကင်းသည့် ထိုပုဂ္ဂိုလ်၏ ညွတ်ကွင်းကို သူမဘယ်လိုရုန်းတော့မလဲ။ ထို့ကြောင့်ပင် အားနာ တာနှင့်နှော၍ ဝင်သွားသည့်ဘီယာခွက်ပေါင်း မရေတွက်နိုင်တော့ ပါလေ။

“သောက်... ဖျိုကညာရော တစ်ခွက်”

ဒါရိုက်တာ ကိုလေးလွှဲက ပြောပြောဆိုဆိုပင် ဖျိုကညာ ခွက်ထဲ ဘီယာများထပ်ထည့်သည်တွင် လည်ဝယ်သော ဖျိုကညာ က သူမဘေးရှိပန်းအိုးထဲသို့ မသိမသာသွန်ချနေသည်။

အချိန်အားဖြင့် ညဆယ်နာရီကျော်နေပါပြီ။ ဒီလိုအချိန် မျိုးမှာ ဒီလိုမူးလို့မရမုန်းလည်း သိနေ၏။ ဒါက မိန်းမချည်းသီး သန့်ဝိုင်းမျိုးမဟုတ်ဘဲ ယောက်ျားတွေနဲ့လေ။

အသားစားကျူးတဲ့ယောက်ျားတွေနဲ့လေ။

အင်မတန်ချောပြီး ထုတ်လုပ်ရေးတစ်ခုကို တည်ထောင် ကာ အနုပညာလောကထဲ အောင်မြင်နေသူဦးပီရ။ အကယ်ဒမီ ကို လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်ရထားသော ဒါရိုက်တာကြီး ဦးလေး လွင်။ အကယ်ဒမီမှန်းနေသော ဇာတ်ညွှန်းရေးဆရာ ဦးမြင့်မောင်၊ ယခုလက်ရှိ ဈေးကွက်အကောင်းဆုံးမင်းသား လေပွေ။ ထိုထို

ယောက်ျားသား လေးယောက်ကြားတွင် မိန်းကလေးဆို၍ သူမ နှင့် ပန်ဒီပယ်နှစ်ယောက်သာဖြစ်သည်။ ပန်ဒီပယ်ကတော့ ဣန္ဒြေ ပျက်လောက်အောင် မူးပြဲနေပါပြီ။ သူမကတော့ လုံးဝမမူးသေး သူမို့ သူမ ရှောင်ကွင်းနိုင်ရမည်လေ။ ထို့ကြောင့်ပင်...

“ခဏလေးနော်၊ ဦး၊ ပျို ဖုန်းခဏပြောဦးမယ်”

ဟု လီဆယ်ပြောလိုက်သည်။ သူမတွေ့တော့ ကြံဆ နေရသည်။ ပြန်တော့မယ်ဟု ဆိုင်းမဆင့်ပုံမဆင့်ပြောလျှင်လည်း အခုမှ အလုပ်စလုပ်မယ်မကြံသေးဘူး၊ တစ်ပါးသူ မေတ္တာပျက် ချည်ကို စိုးရိမ်ရသည်။ မပြန်ဘဲ ဆက်နေပြန်လျှင်လည်း ဒီလောက ထဲ မဝင်ရသေးခင် နာမည်အရပ်ပျက်လိမ့်မည်။

နာမည်က ထားပါတော့၊ ပျက်တာမပျက်တာ အဆန်း မဟုတ်ပေမယ့် မတော်တဆပုံမျိုးနှင့်တော့ သူမဘဝကို အလုပ် အတွက် ထိုးမကျွေးနိုင်ပါ။ သူမဘာလုပ်ရမလဲ။ ပန်ဒီပယ်က ဒီ နှုတ်တိုးချင်ပေမယ့် သူမကတော့ ရုန်းထွက်နိုင်ရမည်လေ။ သူမ ဘာလုပ်ရမလဲ။ ဒီရန်ကုန်မြို့ကြီးတွင် တစ်ယောက်တည်းဖြတ် သန်းလာသည်မှာ နှစ်နှစ်ကျော်ကြာခဲ့ပါပြီ။ အတွေ့အကြုံများအရ သူမကွေ့ပတ် ရှောင်ကွင်းဖို့လမ်းစဉ်သာ ရှာဖွေနေမိသည်။

သူမ အကြံရလိုက်ပါသည်။

ထို့ကြောင့်ပင် ခေါ်ဆိုသူမရှိသောပုန်းကို ဟန်လုပ်ပြောကာ သန့်စင်ခန်းထဲမှထွက်လာခဲ့သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ဒေါ်လေး... ဟုတ်ကဲ့၊ ခဏလေးစောင့်ပါ။ ပျို ခုပဲထွက်လာခဲ့မယ်”

ရေးကြီးသုတ်ပြာပုံစံမျိုး ဖမ်းလိုက်သည်။ သရုပ်ဆောင်မင်းသမီးလုပ်ဖို့ လေ့ကျင့်ထားပြီးမှတော့ သူမသရုပ်ဆောင်ချက်များက ပီပြင်နေပေလိမ့်မည်။

“အခက်တော့ တွေ့ကုန်ပြီ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အဒေါ် ရုတ်တရက်မူးလဲလို့တဲ့၊ ပျိုပြန်ရတော့မယ်” မတတ်နိုင်ပါ။ မရှိတဲ့အဒေါ်ကိုပဲ ရှာကြရောဂါဖြစ်ပေးရပေတော့မည်။

“ရပါတယ်၊ ကျန်းမာရေးပဲ... သွားပါ”

ဒါရိုက်တာကြီးက မကြည်မလင်ပြောလာခဲ့၍ သူမက မျက်နှာချိုသွေးကာ...

“နောက်နေ့တော့ ပျိုပဲ ဒကာခံပါ့မယ်၊ ဆော့ရီးနော်၊ ဒုက္ခပါပဲ... ပန်ဒီပယ်က မူးနေတော့ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ”

“ရပါတယ်၊ တိုက်ခန်းထဲထိရောက်အောင် ကိုယ်ပို့ပေး

လိုက်ပါ့မယ်”

ဦးစီရက ထိုသို့ပြောတော့ သူမရင်ထဲ နွမ်းလျှသွားရသည်။ ပန်ဒီပယ်အတွက် ကိုယ်ချင်းစာစိတ်နှင့် စိတ်မကောင်းဖြစ်ရပါသည်။ ပန်ဒီပယ်ဆိုသည့်ပုန်းက မကြာခင် ကြွေတော့မယ်ထင်ပါရဲ့။

“ဖြစ်ပါ့မလား အန်ကယ်လေးရယ်၊ အန်ကယ်လေးအတွက် ဒုက္ခများ... ”

“နီးနီး... ဒါ ဒုက္ခမဟုတ်ဘူး၊ နီး ပရော်ဘာလမ်း၊ ဒါ ပြဿနာမဟုတ်ဘူး၊ လိပ်စာအတိုင်းပြန်ပို့ပေးမယ်၊ အိမ်ကို ဘေးမသီရန်မခရောက်စေရမယ်၊ ဟုတ်ပြီလား”

“အဲဒါဆိုရင် ပျိုသွားပြီနော်”

“သွားပါ... သွား”

“ဒါရိုက်တာရော ကိုလေပွေရော ဦးမြင့်မောင်ပါ ပျိုကို ခွင့်ပြုပါဦး။ ပန်... ငါသွားပြီနော်”

ပန်ဒီပယ်က ခေါင်းမထောင်နိုင်ပါတော့ချေ။ မတတ်နိုင်ဘူး၊ ပန်ဒီပယ်ရေ၊ မင်း အလိုခံရတာ ဘယ်သူ့ကိုမှအပြစ်မပြောခဲ့တော့။

ရင်ထဲ၌သာ ကြိတ်ပြောပြီး လက်ကိုင်အိတ်ကိုဆွဲကာ

ထွက်လာခဲ့ပါသည်။ ပန်ဒီပယ်အတွက်တော့ စိတ်မကောင်းဖြစ်နေရသည်။ ဒါက ဘဝလေ၊ ဒါက မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝ။ ဒါကို နင်တုန်းမှီးထားနိုင်ရမှာပေါ့ ပန်ဒီပယ်ရယ်။

“ဘယ်ကိုပြန်မှာလဲ ပျိုကညာ”

သူမလန့်သွားရသည်။ ပန်ဒီပယ်အတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်၍ ပလက်ဖောင်းတွင် ဝိုင်ရပ်ရင်းက ကြားလိုက်ရသောအသံကြောင့် ဝိညာဉ်လွင့်မတတ် အံ့သြသွားရသည်။

“ဟင်! ကိုလေပွေ”

“တက်လေ၊ ကိုယ်လိုက်ပို့ပေးမယ်”

“ရ... ရပါတယ်”

“တက်ပါ၊ ကိုယ်က အသားစားမကျူးပါဘူး”

သူမအားနာသွားပါသည်။ အားနာနာနှင့်ပဲ သူမ ကားပေါ်တက်လိုက်သည်။ သူမတို့နှစ်ဦးကြား စကားသံတို့တိတ်ဆိတ်နေသည်။ အင်မတန်စကားများသောသူမထံတွင် ပြောစရာစကားလုံးမရှိပါ။ မရှိတာမဟုတ်ပါ။ ရှားပါးနေခြင်းဖြစ်သည်။

မင်းသားလေပွေသည် ကားကိုလမ်းဘေးချရပ်လိုက်၏။ သူမလန့်သွားသည်။ သို့သော် သူမယုံကြည်ပါသည်။ ဒီလိုနာမည်ကြီးအက်တာတစ်ယောက်က အောက်တန်းကျတဲ့အတွေးတွေ

မတွေ့လောက်မှန်း ခိုပိမိသည်။

“မင်း ကိုယ်တို့ကို သိပ်အထင်သေးတာပဲ ပျိုကညာ”

“ရှင်”

“ဒေါ်လေးမူးလဲတယ်ဆို ဘာကြောင့် ပလက်ဖောင်းမှာ ဝိုင်နေရတာလဲ”

“တကယ်ပါ၊ ကားငှားဖို့လုပ်နေတုန်း”

“ဆပ်ပြာမှုန့်ကြော်ငြာတုန်းက ကိုယ်နဲ့ဆုံဖူးတယ်နော်”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“အဲဒီအချိန်တုန်းက မင်းပြောတဲ့စကားတစ်ခွန်း ကိုယ်မှတ်မိနေတယ်”

သူမစိတ်ဝင်စားသွားသည်။ ဒီလောက်များပြားတဲ့ သူမခွဲစကားတွေထဲမှ လေပွေက ဘယ်စကားကိုမှတ်မိနေရတာလဲ။ ဇုတ်ယူရမလား၊ ဝမ်းနည်းရမလားဆိုတာ ဝေခွဲမရတော့။

“ပျိုက တစ်ယောက်တည်းနေတာ။ အခန်းငှားထားပါတယ်။ မကြာခင် နယ်ကသူငယ်ချင်း ရောက်လာမယ်။ သူငယ်ချင်းကလည်း မော်ဒယ်လ်လုပ်မှာပဲ၊ တွဲခေါ်ဦးနော်။ ဆွေမရှိမျိုးဆို တစ်ယောက်တည်းစွန့်စွန့်စားစား တက်လာခဲ့ရလို့ တွဲခေါ်ပါ။ ချီးကျူးစားပါမယ်။ အဲဒီစကားကို မင်းပြောထားတာ ငါးလမပြည့်

သေးဘူး။ မင်းတော်တော်မှတ်ဉာဏ်နည်းတာပဲ”

သူမမှာ ပြောစရာစကားမရှိတော့ပါချေ။ ထူပူပြီး စိုးရိမ်နေရသည်။ ဒီအချက်ကိုမကျေနပ်လို့ ကန်ချထားရင် သူမမှာ လမ်းစက ပေါ်မယ်မကြံသေးဘူး။ ပိတ်သွားပေလိမ့်မည်။

“မင်းနဲ့ပန်နီပယ်ရဲ့ကွာဟချက်က အဲဒီအချက်ပဲ။ ပန်နီပယ်က ရိုးသားတော့ သူများကိုလည်း ကိုယ့်လိုပဲတွေးတယ်။ အဲဒါကြောင့်လည်း ကိုဝီရက သူ့ကိုမင်းသမီးတင်လိုက်တာပေါ့။ အားလုံးက မင်းထင်နေသလိုမဟုတ်ဘူး ပျိုကညာ။ အဲဒီလိုလည်း အောက်တန်းမကျဘူး အချို့က ဟုတ်ချင်ဟုတ်နေလိမ့်မယ်၊ ဒါပေမဲ့ အားလုံးတော့မဟုတ်ဘူး”

ဘာမှမဖြစ်ဟန်နှင့် သရုပ်ဆောင်ကာ ပြန်ပြောချင်ဆဲမယ့် သူမဘာတစ်ခွန်းမျှပြန်မပြောနိုင်ဘဲ ခေါင်းငုံ့နေရပါသည်။ သူမတော့ နဂါးခေါင်းကိုတက်နင်းမိပြီထင်ပါရဲ့။

“ဦးလေးလွင်က ဒီလောကထဲမှာ အနှစ်နှစ်ဆယ်ကျော်လည်ပြီးပြီ။ ဆရာမြင့်မောင်က ကိုယ်တို့တစ်သက်ဖြစ်လိမ့်မယ်။ ကိုဝီရက ဆယ်နှစ်ကျော်နေပြီ။ အနုပညာလောကထဲကလူတွေက သာမန်လူတွေထက်ပိုပြီး လူကဲခတ်ဘာသာရပ်မှာ တော်ကြတယ်။ ကိုယ် ဒီလောကထဲဝင်လာတာ ခုနှစ်နှစ်ပဲရှိသေးတယ်။

ကိုယ်တောင် ဒီလောက်သိနေရင် သူတို့ဘယ်လောက်သိကြလိမ့်မလဲ”

သူမမျက်ရည်များ စီးကျလာသည်။ ဒီနှစ်နှစ်အတွင်း ကားရိုက်ရန်ကြိုးစားခဲ့တဲ့သူမ၏လှုပ်ရှားမှုအားလုံး ရေပေါ်အရပ်ရေးသလို ပျောက်ကုန်မည့်အရေး တွေးပူမိသည်။

“မင်းရဲ့လုပ်ရပ်က ငါတို့ရဲ့သိက္ခာကိုစော်ကားနေသလိုပဲ”

“မဟုတ်ပါဘူး... မဟုတ်ရပါဘူး။ ယျှိုတောင်းပန်ပါတယ်”

“ဦးမြင့်မောင်က စာရေးဆရာပါ။ ပညာတတ်၊ သိက္ခာရှိတယ်။ ဒါရိုက်တာကြီးဆို အထူးပြောဖို့မလိုဘူး။ ကိုဝီရကတော့ အရွယ်သတင်းထွက်တယ်၊ ထားပါ။ ဒါက သူ့ရဲ့ကိုယ်ပိုင်လွတ်လပ်ခွင့်၊ ကိုဝီရက ရှုပ်ပေမယ့် နာမည်ဆိုရုံနဲ့သလား။ ယောက်ျားနဲ့မိန်းမဆက်ဆံရေးဆိုတာ အပေးနဲ့အယူမျှမှ ချိတ်ကြတာပါ။ ပေးဘဲ တစ်ခွတ်တိုးယူရလောက်တဲ့အထိ ယုတ်ညံ့တဲ့လူ ကိုယ်တို့ပတ်ဝန်းကျင်မှာမရှိဘူး။ မင်းဘဝအများကြီး လျှောက်လှမ်းရဦးမှာ။ လူတိုင်းကို မရိုးသားဘူးတော့ ကိုယ့်စိတ်လို မတွေးနဲ့ပေါ့”

မင်းသားလေပွေက တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ပြောနေခြင်းဖြစ်

ပေမယ့် သူမလက်ဖျားများ တုန်ယင်နေရသည်။ သူမ အားနာသည်။ သူမ၏မဆင်မခြင်လုပ်ရပ်ကြောင့် ရှက်မိသည်။

“မငိုပါနဲ့၊ တော်ပါတော့။ လူတွေမြင်ကုန်ရင် ငါ လူယုတ်မာဖြစ်သွားဦးမယ်။ မျက်ရည်တွေသုတ်လိုက်တော့။ နှမြောဖို့ကောင်းပါတယ်။ အဲဒီမျက်ရည်တွေကို ရိုက်ကွင်းမှာပဲ အသုံးချပါ။ မင်းကို ညီမလေးတစ်ယောက်လို လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တစ်ယောက်လိုခင်မင်လို့ ဆင်ခြင်ရမယ့်အချက်တွေ သတိပေးတာပါ။ မင်းလုပ်ရပ်ကိုတော့ ခွင့်လွှတ်ကြမှာပါ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မင်းလုပ်ရပ်က သိက္ခာကိုကာကွယ်တဲ့လုပ်ရပ်မို့ပဲ။ ဒါပေမဲ့ အရင်လို စဉ်းလုံးချောတော့ ဖြစ်မလာနိုင်တော့ဘူး။ မင်းက ဘာရယ်မဟုတ် လုပ်ခဲ့ပေမယ့် ငါတို့တွေအားလုံး သိက္ခာကျကုန်တယ်လေ”

ဟုသာပြောပြီး ကားကိုမောင်းထွက်ခဲ့ပါသည်။

“ပျို ဘာလုပ်ပေးရမလဲဟင်၊ ပျိုဘာလုပ်ရမလဲ”

“ရိုးသားမှုဆိုတာက ဗီဇက အရင်းခံတာပါ။ အဲဒီဗီဇကို မင်းပြောင်းလဲနိုင်လို့လား”

“ပန်ဒီပယ်က ရိုးသားတယ်၊ ပျိုက မရိုးသားဘူး။ အဲဒီသဘောလား”

“မင်းသိနေပြီးသားပဲ၊ ငါရှင်းပြဖို့လိုသေးလား။ သေချာပါတယ်၊ ပန်ဒီပယ်ကို ကိုဝီရက ခြေတောင်မြှောက်ပေးလိမ့်မယ်။ တိုယ်လည်းဆုံးဖြတ်ထားတာပဲ၊ ပန်ဒီပယ်ကိုလက်တွဲခေါ်သွားဖို့၊ ပန်ဒီပယ်က အရိုင်းတုံးကလေး၊ ပုံသွင်းဖို့လွယ်တယ်”

ဝမ်းနည်းနေသည့်စိတ်များသည် နာကျင်လာသည်။ ပန်ဒီပယ်က ဘယ်နေရာများ တော်နေလို့လဲ၊ သူမထက်ပိုပြီး ဘယ်နေရာမှာများ လှနေလို့လဲ။

“ပျိုက မြန်မာမိန်းကလေးပါ ကိုလေဗွေ၊ ဘဝကိုပိုပြီး တန်ဖိုးထားတယ်”

“မင်း ဒုတိယအကြိမ် အမှားလုပ်မိပြန်ပြီ ပျိုကညာ။ မင်းရဲ့စကားလုံးက အောင်မြင်နေတဲ့မိန်းမတွေအားလုံးက ဘဝကိုတန်ဖိုးမထားတော့သလိုဖြစ်နေဘူးလား”

“ပျို အဲဒီလိုမရည်ရွယ်ပါဘူး၊ ဒီလိုနေရာ ဒီအခြေအနေမျိုးကိုရဖို့ ပျိုအများကြီးကြိုးစားခဲ့ရတာပါ။ ကိုလေဗွေက ပါးစပ်လေးတစ်ချက် ဟလိုက်တာနဲ့ နှစ်နှစ်ကျော်ကာလဟာ သံသေချသွန်ဖြစ်သွားမှာပါ။ ပျိုကိုစာနာပါ”

“ဒီနေ့ကို ကိုယ်မေ့ပစ်မှာပါ၊ မင်းရှေ့လျှောက်ဆင်ခြင်လို့ရအောင်ပဲ ကိုယ်သတိပေးတာ။ မင်းအခုတွေးနေသလို ကိုယ်

အောက်တန်းမကျဘူး။ မိန်းမမဆန်ဘူး ပျိုကညာ။ ကဲ! မင်းအိမ်က ဒီနေရာမဟုတ်လား။ ဆင်းလို့ရပြီ”

မင်းသားလေပွေက တည်ငြိမ်စွာပြောတော့ သူမက လေပွေအား မယုံသင်္ကာစိုက်ကြည့်ပြန်သည်။

“မနက်ဖြန် ရိုက်ကွင်းမှာတွေ့ကြတာပေါ့”

သူမရင်ထဲ အလုံးကြီးကျသွားရသည်။ တော်ပါသေးခဲ့ပြီလား။

“ကျေး... ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ မနက်ဖြန် ဆက်ဆံတွေ့မယ်နော်”

ဟုဆိုပြီး ကားပေါ်မှဆင်းလာခဲ့သည်။ သူမက လက်နက်ကိုင်ဆောင်လိုက်ပေမယ့် လေပွေကတော့ တစ်ချက်တောင် စောင့်ငဲ့မကြည့်သွားတော့ချေ။

သူမ စိတ်ပျက်ပျက်နှင့် ခုနစ်လွှာအမြင့်တိုက်ခန်းထဲ တက်လာရ၏။ တက်နေကျမှို့ ခြေထောက်တွေက ကျင့်သားရတနာပေမယ့် စိတ်မောနေ၍ ပိုပြီးပင်ပန်းနေရသည်။

လှေကားထစ်တိုင်းက သူမရင်ကိုမောဟိုက်တုန်ယှက်သည်။

“ဟင်!”

သူမအံ့သြသွားသည်။ အိမ်ထဲ၌ မီးလင်းနေ၍ဖြစ်သည်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

ပန်ဒီပယ် ပြန်ရောက်နေပြီလား။ ဖြစ်နိုင်လို့လား။ ပန်ဒီ

ပယ်က ဦးဝိရရဲ့မူးရူးပြီး ကျန်နေရစ်ခဲ့တာလေ။ သူမ မယုံကြည်နိုင်ပါ။ ဒီညတော့ ပန်ဒီပယ်ကို ဟိုတယ်ခေါ်သွားကြလိမ့်မယ်လို့

သူမထင်ထားခဲ့တာလေ။ သူမတွေ့ထင်ထားသည်များမှာ မှားသွားနေပြီလား။

ဒါမှမဟုတ် အပြင်ထွက်ခါနီး မိန်းမချခဲ့တာများလား။ သူမတွေ့ဆဆပင် သံပန်းတံခါးကို အသာအယာဖွင့်ဝင်လာသည်။

ထောင့်ရှိပိနပ်ချွတ်သည့်နေရာတွင် သူမ ငြိမ်သက်စွာစဉ်းစားသည်။ မှန်ပါသည်။ ဒါယောကျ်ားတစ်ယောက်ရဲ့ဖိနပ်ပါ။ ပိုပြီး

သေချာတာကတော့ ဦးဝိရရဲ့ဖိနပ်ပေါ့။ သေချာပါပြီ။ ဒီအခန်းထဲ ခေါင်းဝယ်နှင့်အတူ ဦးဝိရရဲ့နေပါပြီ။

သူတို့တာလုပ်နေကြတာလဲ။ သူမ အသာအယာနားစွင့်ကြည့်သည်။ အခန်းထဲတွင် အပ်ကျသံမကြားရလောက်အောင် ခဏအိပ်နေ၏။ သူမနားရွက်များ ထူပူလာသည်။

ထိုအခန်းထဲဝင်သွားရန် ခြေထောက်များ တုန်ဆိုင်းနေသည်။ နားထဲမှာလည်း လေပွေပြောသွားသည့်စကားများသာ ကြားရလောက်နေမိသည်။

သူမ လေပွေကိုမှန်းမိပါသည်။ နာမည်ကြီးနေချိန်၌

ရွှေပဒေသာစာပေ

၅၄ ❀ ဖယ်နိုင်

အောက်ခြေလွတ်နေသောလေပွေ့ကို မုန်းပါသည်။ သူမကို ထပ်
ပြားမှရစ်ရာမရှိအောင် ပြောသွားသောလေပွေ့ကို နာကြည်း
သည်။ ပြီးတော့ သူမကိုကျော်ပြီး ပန်နီပယ်ကိုတွဲခေါ်မယ်ဆိုသည့်
စကားလုံးကိုလည်း မုန်းပါသည်။

သူမအကြံရလိုက်သည်။ ထို့ကြောင့်ပင် အိတ်ထဲမှဖုန်
ကိုထုတ်လိုက်သည်။ အခန်းထဲတွင် ဖြစ်ချင်တိုင်းဖြစ်နေသည့်
ဦးဝိရနှင့်ပန်နီပယ်တို့အုပ်ကိုသာ အွန်လိုင်းပေါ်တင်လိုက်လျှင်
ပန်နီပယ်တော့ ထွက်မလာသေးခင် အော်တိုအစအနပျောက်သွား
ပေလိမ့်မည်။

အဲဒီအချိန်မှာ ဦးဝိရ၏ဇနီး နာမည်ကြီးဒီဇိုင်းနာ နန်းတ
ဂီရဲ့လက်ချက်နဲ့ ပန်နီပယ်က အရှက်နဲ့ခန္ဓာ အိုးစားကွဲရပေ
မည်။

သူမအတွေးနဲ့တင် ကျေနပ်သွားသည်။

ပန်နီပယ်ကိုသာ သူမ ပထုတ်နိုင်ခဲ့လျှင် ဦးဝိရနှင့်သူ
ပန်နီပယ်ကိုအကြောင်းပြုကာ ဆက်လက်၍အလုပ်လုပ်နိုင်
မည်။ ဝိရထုတ်လုပ်ရေးရဲ့ပင်တိုင်မင်းသားဖြစ်သော လေပွေ့
လည်း သူမကိုဘယ်လိုမှငြင်းလို့ရမှာမဟုတ်တော့ပါ။

အတွေးကန္တာထဲပျော်ရွှင်နေရသည်။ ထို့ကြောင့်ပင်

ကူးကို လက်တွေ့အကောင်အထည်ဖော်နိုင်ရန် စေ့ထားသော
တံခါးကို ခပ်ဟဟလေး ဖွင့်လိုက်သည်။ သူမအံ့သြသွားရသည်။
အထင်နှင့်အမြင်တစ်ခြားစီဖြစ်နေ၍ စိတ်ပျက်သွားပါသည်။

မုန်ပါသည်။ ဦးဝိရဆိုသည့် အများတကာ၏အထက်မှ
ပုဂ္ဂိုလ်သည် ပန်နီပယ် မူးမူးနှင့်ထိုးအန်ထားသောအညစ်အကြေး
များကို သိမ်းဆည်းနေ၏။

“အန်ကယ်လေး”

သူမက ထိုသို့အသံပြုတော့ ဦးဝိရက သူမထံလှည့်လာ
ပြီး လုပ်လက်စကို အပြီးသတ်သည်။

“ဪ... ပြန်ရောက်ပြီလား”

သူမ မှင်တက်စွာ ရပ်ကြည့်နေသည်။

“ဆယ့်တစ်နာရီကျော်နေပြီ၊ ကိုယ်ပြန်တော့မှဖြစ်မယ်။
အတော်ပဲ မင်းရောက်လာတာနဲ့၊ ဟင်းဟင်း... ပန်နီပယ်က
မသောက်ဖူးဘူးနဲ့တူတယ်။ နောက်မနက်တွေ့တော့မှပဲ တောင်း
ပန်ရဦးမယ်။ သောက်ဖူးတယ်ထင်ပြီး စွတ်တိုက်လိုက်တာ၊ အား
နာဖို့တောင်ကောင်းနေပြီ။ သံပရာသီးညှစ်ထည့်ထားသေးတယ်၊
မကြာခင် အမူးပြေလာမှာပါ။ ဂရုစိုက်လိုက်ပါဦး ပျိုကညာရယ်။
ကိုယ်တကယ်အားနာပါတယ်။ ကဲ! ကိုယ်ပြန်ဦးမယ်၊ မနက်တော့

ရိုက်ကွင်းမှာ ထပ်တွေ့တာပေါ့”

သူမအံ့သြလွန်း၍ ဘာမှဆက်မပြောနိုင်တော့ပါချေ။

သူမကြားခဲ့သောသတင်းတွေက သတင်းမှားတွေပေါ့။

ပန်းဦးစားတတ်တယ်ဆိုသော ဦးဝိရရဲ့သတင်းတွေက အမှန်မဟုတ်ဘူးပေါ့။

“ကဲ! တံခါးလာပိတ်လေ၊ သေချာပိတ်ဦးနော်။ မိန်းကလေးနှစ်ယောက်တည်းနေတာ လူလာတိုင်း ဖွင့်မပေးနဲ့”

အကျိုးကိုပွေ့ကိုင်ကာ စွပ်ကျယ်လေးနှင့် ပြန်သွားသော ဦးဝိရကို သူမမျက်စိတစ်ဆုံး ငေးနေဖြစ်သည်။

ပြီးတော့ ဦးဝိရကို အထင်ကြီးသွားမိသည်။ ဦးဝိရနှင့် ပတ်သက်ပြီး မဟုတ်သတင်းလွှင့်ကြသူများကိုလည်း မုန်းသွားမိသည်။ ပြီးတော့ ဦးဝိရအပေါ် တစ်လွဲထင်မိခဲ့သည့်အတွက် အားနာသွားသည်။ မိမိကိုယ်မိမိလည်း နောင်တရမိသည်။

အချိန်သုံးနာရီလောက် နောက်ဆုတ်ပစ်လိုက်ချင်သည်။ သုံးနာရီလောက်သာ နောက်ဆုတ်ခွင့်ရလျှင် သူမလည်း ပန်ဒီပယ်လိုပင် ဦးဝိရရဲ့ဂရုစိုက်မှုကို မရှားဖြစ်သလို မင်းသားလေပွေရဲ့ ချီးကျူးခြင်းကိုလည်း ရရှိမှာဖြစ်သည်။ ခုတော့...

အခန်း (၆)

“ပျိုအခန်းကို နည်းနည်းထပ်တိုးပေးလို့မရဘူးလား အန်ကယ်လေး”

သူမက ခပ်ရဲရဲပင် တောင်းဆိုပစ်လိုက်သည်။ မတတ်နိုင်ပါ။ တောင်းဆိုသင့်တောင်းဆိုရပေမည်။ အတူတူလာကြတာ ချင်းအတူတူ ပန်ဒီပယ်တော့ လုပ်ကွက်ရပြီး သူမတော့ ချောင်ထဲမှာ မနေလိုပေ။ ပန်ဒီပယ်က သူမလောက်လှလို့လား။ သူမလောက် လုပ်သက်ရှိလို့လား။

“ဆောရီး ပျိုကညာရယ်၊ ကိုယ်လည်း ဒီထက်မတတ်နိုင်တာဘူး။ ဒီလိုအလုပ်ဆိုတာ တစ်ယောက်တည်းပြီးတဲ့ကိစ္စမဟုတ်ဘူးလေ။ အသင်းနဲ့အဖွဲ့နဲ့ အုပ်စုလိုက်လုပ်ကြရတာ။ ပန်

မိပယ်က အားလုံးနဲ့အဆင်ပြေနေတယ်လေ။ ကရုဏာသက်
လောက်အောင် ကြိုးစားနေတာလည်း ပျို့ကညာအမြင်ပဲလေ”

“ပျို့က မကြိုးစားဘူးလို့ အန်ကယ်လေး ဆိုလိုချင်တာ
လား”

“လွဲပြန်ပြီ ပျို့ကညာရယ်၊ ထပ်လွဲပြန်ပြီ။ ကိုယ် အဲဒီ
လိုဆိုလိုတာမဟုတ်ပါဘူး။ ရလဒ်ကိုစောင့်ကြည့်ကြရအောင်လား။
နောက်ရိုက်ဖို့ကားတွေ ရှိပါသေးတယ်”

“အားကိုးပါတယ် အန်ကယ်လေးရယ်၊ ပျို့ကိုတွဲခေါ်
ပေးပါ”

“ခေါ်မှာပါ၊ ခေါ်မှာပါ၊ ခေါ်ပါတယ်၊ ကိုယ်တို့အတွက်
တော့ အက်တာတွေပေါလေ၊ ကောင်းလေပါပဲ။ အက်တာကြီး
တွေကြား အသစ်တွေကိုညှပ်သုံးသွားပါ့မယ်”

ဝီရက ထိုသို့ဆိုတော့ မိန်းမချောလေးက စိတ်ကြည်
လင်သွားပုံနှင့် သူ့နား ကပ်ထိုင်လာသည်။

ဝီရရင်ထဲ ဒိတ်ခနဲလှုပ်ခတ်သွားသည်။ အကြောင်းမှာ
နေရာကျယ်ကျယ်ရှိလျက်သားနဲ့ သူ့နားတမင်တိုးကပ်လာ၍ဖြစ်
သည်။ ဝီရ ကိုယ်ခန္ဓာကို တစ်ဖက်သို့တိုးရွှေ့လိုက်သည်။

“အန်ကယ်လေး ဒါလေးသောက်ပါဦးလား”

ပြောပြောဆိုဆိုပင် Coat တစ်ဘူး လှမ်းပေးလာသည်။
ရုတ်တရက်ဆိုသလို ဆက်ဆံရေးပြောင်းလဲသွားမှုကြောင့် ဝီရင့်
သဘာရင့်ကြီး ဝီရမှာ ကြောင်တောင်တောင်ဖြစ်သွားရသည်။

“ရော... ယူပါ”

သူ့လက်ကိုကိုင်ကာ Coat ဘူးကို လက်ထဲအရောက်
ထည့်ပေးလာ၍ ကြက်သီးမွေးညင်းပင် ထသွားရသည်။ ပျို့က
ညာ ဘာဖြစ်သွားတာလဲ။ ရုတ်တရက်ကြီးအချိုးက ပြောင်းလာ
လိုက်တာ။ ဘာဖြစ်ရတာလဲ။

“အန်ကယ်လေးလို သဘောထားပြည့်ဝတဲ့လူမျိုးနဲ့ဆုံ
ရတာ ပျို့တော့ ကံကောင်းတာပဲ”

ပျို့ကညာကဆိုတော့ မိန်းမချောလေးကိုအကဲခတ်လိုက်
သည်။ ကားရိုက်နေချိန်မှို မှန်နေအောင်ပြင်ထား၍လားတော့မသိ၊
မျက်နှာလေးက သိပ်ကိုတင့်တယ်နေသည်။ ခေတ်မီစွာ ဝတ်စား
ပြင်ဆင်ထား၍ လှပနေသည်။ ကိုယ်ခန္ဓာလေးမှာလည်း အဆီပို
မရှိ ချပ်ယပ်နေသည်။ နှာတံလေးစင်းပြီး လှပနေသောဘဲဥပုံ
မျက်နှာလေးက ကြည်လင် ရွှန်းပနေပေမယ့် သူ့ကိုမဆွဲဆောင်
နိုင်ပါချေ။ ထိုအလှမျိုးက ညှို့ဇာတ်ပြင်းသည့်ထဲ မပါဝင်ပါ။

“အန်ကယ်လေး ထမင်းစားပြီးပြီလား”

၆၀ ❀ မယ်နိုင်

“အင်း... မစားရသေးဘူး၊ အဖွဲ့တွေနဲ့ပဲ အတူစားမယ်လေ”

“ပျို အိမ်ကထမင်းချက်လာတယ်၊ ပျိုကိုယ်တိုင် ချက်လာတာနော်၊ လျှာလည်သွားမယ်”

ပြောပြောဆိုဆိုပင် ငါးဆင့်ချိုင့်ကြီးကို ဖွင့်နေလေသည်။ ပုစွန်ထုပ်ဆီပြန်နံ့က သင်းထုံနေ၍ မဆာသောဗိုက်မှာ တဖို့ဖို့ မြည်လာသည်။

“ဟင်! ထမင်းစားတော့မလို့လား”

ထိုအချိန်တွင် ပန်ဒီပယ် ရောက်လာ၍ သူနည်းနည်း အသက်ရှူချောင်သွားသည်။

“နင့်အခန်းပြီးပြီလား”

“အင်း”

“မောနေပြီလား”

“နည်းနည်းပါ”

ပန်ဒီပယ်က ပြောပြောဆိုဆိုပင် ရေဘူးထဲမှရေကို မော့သောက်နေသည်။

“နင်ကတော့ ပျော်နေမှာပဲ၊ အခန်းများတာကိုး”

ပျိုကညာ၏စကားလုံးက ထေ့တာလား ရိတာလားဆို

တာ မပြောတတ်ပါ။

“ဦးရော... စားပြီးပြီလား”

“ဟင့်အင်း... မစားရသေးဘူး၊ ပန်ဒီပယ်ကိုစောင့်နေတာလေ”

“ပန်ကိုစောင့်တယ်”

“မေ့သွားပြီလား၊ ဒီနေ့ဆိုင်မှာလိုက်ကျွေးမယ်ဆို”

ပန်ဒီပယ်နှင့်ဦးဝီရကို ပျိုကညာ အကဲခတ်နေသည်။ ဒီစကားက ဘာတွေလဲ၊ သူတို့နှစ်ယောက်က ဘယ်အချိန်တုန်းက ဘယ်လိုလုပ် ဒီလိုတွေချိတ်မိနေကြသလဲ။

“မမေ့ပါဘူး ဦးရယ်၊ ညနေစာမှမဟုတ်တာ”

“ကိုယ် ညနေမအားဘူး”

“ဒါဆို နေ့လယ်စာပဲ စားကြတာပေါ့၊ ပျိုရော လိုက်ဦးမလား”

“လိုက်ချင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ပျိုအခန်းက မရှိက်ရသေးဘူးလား”

“ဒါဆိုရင် စိတ်မကောင်းစရာပဲ”

“ပျိုလည်း အန်ကယ်လေးကို တစ်နေ့ ညစာကျွေးမယ်လေ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

ရွှေပဒေသာစာပေ

“အိမ်ကမိန်းမတော့ ငိုတော့မှာပဲ”

ဝိရက ထိုသို့လည်း ရွတ်နောက်နောက်ပြောတတ်သေး
၏။

“ပန်တော့ ဆာနေပြီ”

“ဒါဆိုသွားရအောင်လေ၊ ခဏနော်၊ ကိုယ် ကိုလေးလွှတ်
ကိုပြောစရာရှိတာ ပြောလိုက်ဦးမယ်”

ဒါရိုက်တာကြီးထံ ထွက်သွားသောအခါ ပျိုကညာက
ပန်ခီပယ်ကို တစ်ချက်အကဲခတ်ပြီး...

“သွက်လှချည်လား”

“ဘာကိုပြောတာလဲ”

“ခြေလှမ်းကျကြီးနဲ့ သွားနေလို့လေ၊ တစ်ခန်းတည်းနေ
တဲ့ပျိုတောင် မသိလိုက်ရဘူး”

“ဪ... ဖုန်းပြောရင်းနဲ့ပါ။ မနွေက ပန် ဈေးဝယ်
ထွက်တယ်လေ။ အကျီတွေ ဝယ်ကောင်းကောင်းနဲ့ စွတ်ဝယ်နေ
တာ ပိုက်ဆံအိတ်ကိုမကြည့်လိုက်မိဘူး။ ဦးကိုပဲအကူအညီတောင်း
လိုက်ရတာ၊ ဦးက တကယ်သဘောကောင်းတယ်သိလား။ ထပ်
တောင် ယူခိုင်းနေသေးတယ်။ ပန်က အားနာလို့သာ၊ ဦးလိုလူ
တစ်ယောက်နဲ့ခင်မင်ထားရတော့ အားကိုးအားထားရတာပေါ့။ ပန်

ရွှေပဒေသာစာပေ

မှာက မိဘလည်းရှိတော့တာမဟုတ်ဘူး၊ ဘယ်နေရာသွားသွား
တစ်ကောင်ကြွက်နဲ့မျက်နှာငယ်နေရတာ ယာယီနေခွင့်ပေးထား
တဲ့ပျိုကိုလည်း ကျေးဇူးတင်တယ်သိလား”

“အန်ကယ်လေးနဲ့ ရှင်နဲ့က အတော်ခင်မင်နေပုံရတယ်”

“ဦးက ခင်တတ်တယ်၊ ရေလည်းလျှံတယ်”

“သတိလည်း ထားဦးနော်၊ သူ့မိန်းမက လှလည်းလှ
တယ်၊ ထက်လည်းထက်တယ်။ ကလေးတစ်ယောက်ရှိတယ်။
ဒီဇိုင်နာ နန်းတက်ဂီဆိုတာ ကြားဖူးတယ်မဟုတ်လား”

“ဒီဇိုင်နာ နန်းတက်ဂီ ဟုတ်လား၊ လမ်းက
နန်းတက်ဂီဖက်ရှင်ဆိုင်ပိုင်ရှင်လား”

“ဟုတ်ပါ”

“အယ်! အံ့သြစရာပဲ၊ အဲဒီဒီဇိုင်နာက အရမ်းလှတာနော်၊
သူက ဦးရဲ့မိန်းမ”

“မသိဘူးလား၊ သာကီရဆိုတဲ့သမီးလေးတောင် ရှိသေး
တယ်။ အန်ကယ်လေးက သူ့သမီးနဲ့မိန်းမကို အရမ်းချစ်တာနော်၊
သိပ်ဂရုစိုက်တယ်”

“အားကျဖို့ကောင်းလိုက်တာ”

“အားကျတာအရေးမကြီးဘူး၊ ဆံပင်ဆောင့်ဆွဲခံနေရ

ရွှေပဒေသာစာပေ

လို့ ပြေးပေါက်မှားနေဦးမယ်။ နင်နဲ့ပျိုက တစ်ကောင်ကြွက်တွေ
ချည်းပဲ။ အောင်းစရာတွင်းမရှိဘဲဖြစ်နေမယ်။ အိမ်စာချုပ်လည်း
ပြည့်တော့မယ်”

“ဟွန်း! ကျောချအေးဖို့ အိမ်လေးတစ်လုံးအပိုင်ရှိရင်
တော့ မဆိုးဘူးနော်။ ကားတွေဘာတွေထိ မမှန်းပါဘူး။ တိုက်
ခန်းလေးတစ်ခန်းရှိတယ်ဆိုရင်ပဲ နေပျော်သေပျော်ပါပြီ။ ဘယ်
တော့များမှ ဝယ်နိုင်မလဲမသိဘူးနော်”

“အောင်မြင်လာရင် ငါးရက်စာလုပ်အားခလောက်ပဲ ရှိ
မှာပါ”

“တကယ်လား”

“တကယ်ပေါ့ဟဲ့၊ ကိုလေပွေက ရုပ်ရှင်တစ်ကား ရိုက်
ရင် အနုပညာကြေးက သိန်းကိုးဆယ်ကျော်ရတယ်”

“ဘုရား! ဘုရား!”

“ဗီဒီယိုကြေးက တစ်ကားဆိုသုံးဆယ်၊ နင့်ဦးနှောက်
လေးနဲ့တောင် တွက်ကြည့်ပါဦး။ ဒါကြောင့်ပဲ သင်္ကေတသားက
ခြေထောက် မြေကြီးမကျချင်ဘူး”

“ဟယ်! ပျိုကလည်း ကိုလေပွေက သဘောကောင်းပါ
တယ်”

“ကပ်ထားဟေ့... ကပ်ထား၊ အောင်မြင်နေတဲ့လူတွေ
ကို ကပ်နိုင်မှ နေရာရမယ်”

သူမ နားမလည်ပါ။ အတွေ့အကြုံနည်းနေသေးသည့်
သူမက ပျိုကညာ၏စကားအဓိပ္ပာယ်ကို နားမလည်ပါ။ သို့သော်
အခြေအနေကိုတော့ သဘောပေါက်ပါ၏။

သူမပြုံးလိုက်မိ၏။ သူလည်း အများသူငါလို မတောင့်
စော မကြောင့်မကျနဲ့ လှလှပပကျော့ကျော့ရှင်းရှင်း နေချင်မိသည်။
သူမအာရုံထဲ နန်းတက်ဂီဆီတဲ့ဒီဇင်နာကြီးရဲ့အလှကို ပုံဖော်နေမိ
သည်။

အားကျစရာကောင်းလောက်အောင် ဂုဏ်ထူးနေတူးတွေ
ခိုင်ဆိုင်ထားသော ဒီဇင်နာနန်းတက်ဂီက ဒီဇိုင်းလောကကို ဖက်
ရှင်ကျကျအမိန့်ပေးနိုင်စွမ်းရှိသည်။

သိပ်လှပါတယ်၊ ဒီဇင်နာကြီးက သိပ်ကိုအားကျဖို့ကောင်း
ပါတယ်လေ။

အခန်း (၇)

ပြည်ကြီးငါးကို ရေစင်အောင်ဆေးပြီး အညစ်အကြေး
များကို သန့်စင်လိုက်သည်။ ကြက်သွန်ဖြူကို ထုထောင်းလိုက်
ချင်း(ရျင်း)ကိုထောင်းပြီး အရည်ကိုညစ်ကာ ငံပြာရည်နှင့်ရော
သပြီး ပြည်ကြီးငါးကိုနပ်ထားလိုက်သည်။

မီးဖိုပေါ်အိုးတင်ပြီး ဆီထည့်တယ်ဆိုရုံ အိုးလူးရုံထည့်
မည် ဆီပူလာလျှင် ငရုတ်သီးခြောက်နှင့် ကြက်သွန်ဖြူကိုထည့်
မည်။ သမအောင်မွှေပြီးမှ ကြက်သွန်မကျက်သေးခင် နပ်ထား
မည်။ ပြည်ကြီးငါးကိုထည့်၏။ ဆားအနည်းငယ်ခတ်၏။ သကြား
အနည်းငယ်ခတ်၏။ ဟင်းချိုမှုန့်နှင့်စားအုန်းဆီကိုမူ လုံးဝမသုံးစွဲပါ။
ဆီပျိုးလုံးက ကျန်းမာရေးကိုဆိုးဝါးစွာ အန္တရာယ်ပေး၍ဖြစ်

ရွှေပဒေသာစာပေ

ထိုမှတစ်ဆင့်လုံးကိုရှောင်ကျဉ်ခြင်းအားဖြင့် နှလုံးသွေးကြော
ကျဉ်ရာကို ကာကွယ်ပြီးဖြစ်သည်ဟု သူမယူဆထားသည်။
အထက်ကို ဉာဏ်စောင့်ဆိုသည့်အတိုင်း ကျန်းမာရေးနှင့်ညီညွတ်
မှုတသည့်အစားအစာကိုသာ သင့်တင့်အောင် စားသုံးသည်က
သူမအကျင့်ဖြစ်နေပါပြီ။

အိုးထဲမှပြည်ကြီးငါးကျက်လျှင် အပေါ်အင်မြည်းစမ်းပြီး
ကြက်သွန်နီကို အကွင်းလေးများလှီးပြီး ပန်းကန်ထဲထည့်သည်။
ခရမ်းချဉ်သီးကိုပါ အကွင်းလေးများလှီးသည်။ သံပုရာသီးတစ်ခြမ်း
ညှစ်ထည့်သည်။ ပြီးလျှင် အနံ့အရသာနှင့်ပြည့်စုံသော ပြည်ကြီး
ငါးစပ်ချဉ်ချက် ရရှိလာသည်။ နံနံပင်ကိုလည်း သူမ အသုံးပြုလေ့
မရှိချေ။ နံနံပင်က ဆားဝက်ခြံဖြစ်ခြင်းကို တွန်းအားပေး၍ဖြစ်
သည်။ နံနံပင်အစား အစာချေရာတွင်ကူညီပေးသည့်ရှောက်ရွက်
ကိုသာ ထည့်သုံးသည်။

“သားရေ၊ ရေချိုးလို့မပြီးသေးဘူးလား”

“ပြီးပြီမေမေ၊ သွားတိုက်နေတာ”

ရေချိုးခန်းထဲမှအော်၍ သူမက ရေချိုးခန်းထဲဝင်လာ
သည်။ ဘေစင်ရှေ့ခုံချပြီး မှန်ကိုကြည့်ရင်း သွားတိုက်နေသော
သားကိုတွေ့ရသည်။

“အဲဒီလိုမတိုက်ရဘူး သား၊ သွားပေါက်လေးထဲကို ဝင်
နေတဲ့အစားအစာတွေ ပြောင်သွားအောင် အထက်နဲ့အောက်ကို
တိုက်ပေးရတယ်။ အချက်မှန်မှန်နဲ့ အညီအမျှတိုက်ရတယ်”

မြန်မြန်ပြီးစေခြင်းအလို့ငှာ သားကိုကူညီလိုက်ပြန်သည်။

“မြန်မြန်လုပ် သားရဲ့၊ မကြာခင် မေ့ကြီးပြန်လာတော့
မယ်”

“ဟီး! တောင်! . . .”

ထိုစဉ် ဘဲလ်တီးသံ ကြားလိုက်ရသည်။

“သားလုပ်တာဟိုလား”

“ဟတ်”

“အကျီပတ်ပြီး ထွက်လာခဲ့တော့နော်၊ ထမင်းစားကြရ
အောင်”

အချိန်အားဖြင့် ညနေခြောက်နာရီဖြစ်သည်။ သူမက
တွန့်ကျေနေသောအင်္ကျီကို ဆွဲဆန့်ကာ တံခါးချပ်ကိုဖွင့်လိုက်၏။
အသက်သုံးဆယ်ကျော် လူတစ်ယောက်ဝင်လာသည်။

“မောင် ဒီနေ့ စောတယ်နော်”

သူမက ထိုသို့နှုတ်ဆက်လိုက်ပေမယ့် ပြန်မဖြေဘဲ အိမ်
ထဲဆက်ဝင်သွားသည်။

“သားရော”

“ရေချိုးပြီးလို့ ဝတ်စုံလဲနေတယ်၊ မောင် ဗိုက်ဆာနေပြီလား”

“မစားတော့ဘူး၊ အပြင်က စားလာခဲ့တယ်”

ပြောပြောဆိုဆိုပင် အိပ်ခန်းထဲဝင်သွားသည်။ သူမပါသူ့အနောက်မှ လိုက်ဝင်လာသည်။

“ရေချိုးလိုက်လေ၊ လန်းသွားတာပေါ့”

သူမကလည်း ပြောပြောဆိုဆိုပင် သူ့အကျီရင်ဘတ်မှ ကြယ်သီးအချို့ကို ဖြုတ်လိုက်သည်။

သူ သူမကိုယ်လေးကို ပွေ့ဖက်လိုက်သည်။

“မောင် ဒီနေ့ ဒီမှာအိပ်သွားပါလား၊ ဒီနေ့လည်း ဆယ်နှစ်နာရီမှပြန်မှာပဲလား”

“မောင် ဒီနေ့စောစောပြန်ရမယ်”

သူက ထိုသို့ပြောတော့ သူမက သူ့ရင်ခွင်ထဲမှ ထွက်လိုက်သည်။

“တစ်ခါတစ်ရံမှာ အေး သံသယဝင်မိတယ် မောင်”

“ဘာကိုလဲ”

“မောင် အေးကိုချစ်တာရော ဟုတ်ရဲ့လား”

“မောင် မင်းကိုမချစ်ရင် ဒီလိုအခြေအနေထိ ရောက်လာမှာမဟုတ်ဘူး အေး”

“တစ်ခါတစ်ရံမှာ ဘဝကိုစိတ်ပျက်မိတယ်၊ ဘာကြောင့်များ အဲဒီစိတ်ပျက်စရာကောင်းတဲ့ဘဝထဲ သာယာနေမိတာလဲလို့လည်း အကြိမ်ကြိမ်ဆန်းစစ်မိတယ်”

“ဘယ်လိုအဖြေထွက်လာသလဲ အေး”

သာယာနေချိန်ကျလျှင် အေးဟုခေါ်ပြီး ဒေါသဖြစ်လျှင် မင်းနဲ့ငါဟု ခပ်ကြမ်းကြမ်းသုံးနှုန်းတတ်သောမောင့်ကို သူမက မော့ကြည့်လိုက်သည်။

“မောင့်ကိုချစ်နေတဲ့ကိုယ့်ကိုယ်ကို စိတ်ပျက်တယ်”

သူမက ပြင်ပသို့ငေးပြီးပြောတော့ သူမကိုယ်လေး ရင်ခွင်ထဲဆွဲသွင်းခြင်းခံလိုက်ရသည်။

“မောင့်ရဲ့အချစ်တွေက စိန်ပန်းပွင့်ကြီးလိုပဲ၊ တစ်လွှာခွင်းကြွေကျတယ်။ သဇင်ကြီးလို တစ်ခိုင်းလုံးမှ လှနေသလိုဖြစ်နေပြီ မောင်”

“အေးက ဘာဖြစ်ချင်လို့လဲ၊ ဘာဖြစ်စေချင်တာလဲ”

“မသိလို့များလား မောင်ရယ်၊ လီလီပန်းပွင့်ကြီးလို မကြီးနိုင်လည်းရပါတယ်။ ခရေပန်းလောက် သေးငယ်သည်ဖြစ်ပါစေ

ဦး၊ အပွင့်လိုက်သာ ကြွေလှည့်တော့မောင်ရယ်”

“ဒါတော့ အေးက လောဘကြီးတာကိုး”

“ကြီးပါရစေမောင်ရယ်၊ ခုချိန်ထိ ဒီလိုအေးအေးသက်သာနေနေတာ မောင့်ကိုချစ်လွန်းလို့နော်။ အေးလည်း မိန်းမထဲကမိန်းမတစ်ယောက်ပါ မောင်ရယ်။ တစ်ခါတစ်ရံလေး လောဘကြီးချင်တယ်”

“ကောင်းပါပြီဗျာ... ကောင်းပါပြီ၊ ဒီနေ့တစ်ရက်တော့ အေးကပဲ မောင့်ကိုအပိုင်သိမ်းတော့”

“မဟုတ်သေးဘူးမောင်ရယ်၊ မဟုတ်သေးဘူး။ မောင်ဆုံးဖြတ်ရတော့မယ်။ အေးလား သူလားဆိုတာ မောင်သေသေချာချာဆုံးဖြတ်ပါ”

ပွေ့ဖက်ထားရာမှ ဖြည့်လွှတ်လိုက်သည်။

“အေးကသာ မောင့်အပေါ်နားအလည်ဆုံးလူလို့ မောင်သတ်မှတ်ထားခဲ့တာပါ။ အဲဒီလိုယုံကြည်ထားခဲ့တယ်”

“မောင်ရယ် မလုံလောက်သေးဘူးလား။ ခြောက်နှစ်ကျော်ခဲ့ပြီမောင်။ ခုလိုဒီအသိုက်အမြှူလေးထဲ လူမသိသူမသိနေလာတာ ခြောက်နှစ်ကျော်ခဲ့ပြီမောင်”

“လူမသိသူမသိ... ဟုတ်လား၊ မင်းကို ငါလက်မထိ

ဘဲ ပစ်ထားလို့လား။ ဒွန်းဝီရကို အဖေခေါ်စရာမရှိအောင် ငါလုပ်ခဲ့လို့လား။ မင်းကို လစဉ်အသုံးစရိတ် မပေးခဲ့လို့လား။ ငါဘာမျှက်ကွက်ခဲ့လို့လဲ... ဟမ်”

“ဒါပေမဲ့ အေးက လူရှေ့သူရှေ့ထွက်ရလို့လား။ ကျွန်မဟာ ကိုဝီရရဲ့ဇနီးပါဆိုပြီး ပေါ်ပေါ်ထင်ထင်နေခဲ့ရလို့လား”

“ဘာလဲ... မိန်းမမိတ်ဆက်ပွဲလုပ်ပေးရဦးမှာလား”

“မောင့်ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့အသက်ပြတ်နေတာကို ပြောတာပါ”

“မင်းက ငါ့ပတ်ဝန်းကျင်ကိုချစ်တာလား။ ငါ့ကိုချစ်တာလား။ မင်း ငါ့ကိုချောင်ပိတ်မရှိကုန်နဲ့ လေနုအေး။ ငါစိတ်ရှုပ်တယ်၊ ခုချိန်မှ ဘာကဘယ်လိုနောက်ပြန်လှည့်လို့ရမှာလဲ”

“မောင့်ကို ဘယ်သူတွေက ကန့်သတ်နေကြလို့လဲ။ ကန့်ကွက်မယ့်မောင့်အမေရော အဖေရော ရှိကြတော့လို့လား”

“အေး... မရှိဘူး ဟုတ်တယ်၊ ဒီအချိန်မှာ ဝီရရဲ့မိန်းမဟာ သတ်သတ်မှတ်မှတ်ရှိပြီးသား။ မင်းက ကလေးတစ်ယောက်နဲ့ ဝီရမိန်းမပါဆိုပြီး ထွက်လာရင် ငါဘယ်လိုရပ်တည်မလဲ။ ငါ့အလုပ်နဲ့ငါ့ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ ဘယ်လိုရင်ဆိုင်မလဲ။ ပြီးတော့ ငါ့သမီးကို ငါဘယ်လိုမျက်နှာပြုမလဲ”

“ရှင် သိပ်တရားတာပဲ ကိုဝီရရယ်၊ ကျွန်မသားလေး ကျတော့”

သူမအသံများသည် ကွဲရှုတ်မိဝင်သွားသည်။

“ကျွန်မက ရှင့်တစ်မျက်နှာတည်းနဲ့ ရပ်တည်နေရတာ ပါ။ ကျွန်မမှာ သားနဲ့ရှင်ကလွဲရင် ဘာမှမရှိမှန်းလည်း ရှင်အသိ ပါ။ ဟိုမိန်းမက ဆွေကြီးမျိုးကြီးထဲကဆိုတော့ ရှင်က ကျွန်မတို့ သားအမိကိုနှိမ်မှာပေါ့”

ပြောရင်း မျက်ရည်များ စီးကျလာရသည်။ ရင်ထဲမှာ နာနေ၏။ ခံစားနေရသည်။

“နောင်ဘဝများရှိခဲ့ရင် ချစ်ခြင်းမုကင်းဝေးရပါလိုက် လို့ပဲ ဆုတစ်ခုတည်းသာ ကျွန်မတောင်းပါ့မယ်။ တစ်နှစ်လောက် လေး သည်းခံပါဆို၊ ခုတော့ ခြောက်နှစ်ကျော်သွားပြီရှင်”

သူမပြောဆိုရင်း အသံကျယ်လာသည်။ ဒီတော့ သူက သူမနှုတ်ခမ်းကို နမ်းလာပါ၏။ ဒီတစ်ကြိမ်တော့ သူမစိတ်မယိုင် ချင်တော့ပါ။ ဒီလိုနှင့် သူ့ကိုအလျော့ပေးခဲ့ရပေါင်း များခဲ့ပါပြီ။

“ကျွန်မပြောစရာရှိတာကို အကုန်ပြောရမယ်။ လွှတ်”
အဓမ္မဆန်သောသူ့ရင်ခွင်ထဲ သူမရောက်ရှိသွားပါပြီ။

“ကလေးကြားသွားမယ် သားကြားလို့တော့မဖြစ်ဘူး”

“ရှင်လွှတ်နော်... ရှင်နဲ့အတူနေလိုစိတ်မရှိဘူး”

“အေး... မင်း ဒီလိုပြောရတာ မမောသေးဘူးလား”

သူမ မောင့်ကိုချစ်ပါသည်။ သိပ်ချစ်ပါသည်။ ချစ်လွန်း လို့လည်း ဘဝတစ်ခုလုံးကို သူမလက်နဲ့သူမကိုယ်တိုင် အမှောင် နှုတ်ထားခဲ့သည်လေ။

သူမ အလင်းရောင်ကိုမမြင်တော့ဘူးလား...

အလင်းရောင်ဆီ မသွားတော့ဘူးလား...

အခန်း (၈)

“ကို၊ ညကပြန်မအိပ်ဘူးနော်”

ကော်ဖီသောက်နေသော နန်းတက်ကိကဆိုသဖြင့် သူက
တုံ့ထိဘာဝေဖြစ်သွားရသည်။

စားပွဲအောက်ဝင်နေသောခုံကို ဆွဲထုတ်ပြီး ထိုင်လိုက်
သည်။ မေးခွန်းကိုတော့ ဖြေရန်အစီအစဉ်မရှိပါ။

“ပန်ဒီပယ်ဆိုတဲ့မော်ဒယ်လေးနဲ့ ကို သတင်းတွေဖွေး
နေတယ်နော်”

ပွင့်လင်းတတ်တဲ့စရိုက်ကို သူကြိုက်ပေမယ့် ခုလိုရှင်း
လင်းလွန်းပြန်တော့လည်း အနေခက်ရသည်။

“အလုပ်သဘောအရပါကွာ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ကိုကိုယုံပါတယ်၊ ကဲနေသည်းနေကြတဲ့မိန်းကလေးတွေကို မယုံတာ”

“သူများသားသမီးကို”

“ကိုရေမွှေးအနံ့က ပြောင်းနေတယ်နော်”

“ပုံမှန်ပါပဲ”

“ကိုနော်... ရှုပ်မယ်မကြုံနဲ့၊ ဒီမှာက သမီးရှိတယ်”

“အကယ်၍ ကိုယ်ကရှုပ်ရင် တက်ဂီ ဘာလုပ်မလဲ”

“အားလုံးသေပြီပေါ့၊ ကိုကိုလည်း မပေါင်းတော့ဘူး၊ တက်ဂီက လောဘကြီးတယ်၊ မုန့်တစ်လုံးကိုမကုန်နိုင်ရင်တောင် သူများကိုဝေငှမကျွေးဘူး၊ ဝေငှတတ်တဲ့မိန်းမစားထဲမှာ တက်ဂီ မပါဘူး၊ အားလုံးမစားရရင် တစ်ကိုက်မှမစားဘူး”

ပန်းကန်ပြားထဲမှကိတ်မုန့်တစ်လုံးကိုကိုင်၍ စားလိုက်သည်။ ပူနွေးနေသေးသောကော်ဖီနှင့် ထိုကိတ်ကို မျှောချလိုက်သည်။

“ကိုယ်သွားတော့မယ်”

“ဒီနေ့ တက်ဂီ ကားပျက်နေလို့ သမီးကိုခေါ်သွားပေးပါလား”

“မဖြစ်ဘူး၊ အငှားကားနဲ့သာပို့လိုက်တော့၊ ကိုယ်တို့

“ဒီနေ့ မြို့ပြင်ထွက်ရိုက်ရမှာမို့ အချိန်မရှိတော့ဘူး”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့်ပင် အိမ်ထဲမှထွက်သွားသောခင်ပွန်းသည်ကို နန်းတက်ဂီ ဝေးကြည့်နေဖြစ်သည်။ ကြည့်ပါဦး၊ ကလေးတစ်ယောက်အဖေတဲ့။ လူပျိုရှုံးလောက်ပါရဲ့။

“သမီးရေ... ပြီးပြီလားဟေ့၊ သွားရအောင်”

“ဖေကြီးရောဟင်”

“သွားပြီ”

“မေမေ့ကားက မကောင်းဘူးဆို၊ ဘာနဲ့သွားရမှာလဲ”

“အငှားကားနဲ့ပဲ သွားရမှာပဲ သမီးရယ်”

ပြောပြောဆိုဆိုပင် လက်ကိုင်အိတ်ကိုပွေ့ကိုင်ပြီး ကားရပါတော့သည်။ အဲယားကွန်းမပါသည့်ကားမို့ ရာသီဥတုက နေ၍ စပ်ဖျဉ်းဖျဉ်းပူလာရသည်။

ကျောင်းရောက်တော့ အဆင်သင့်ဆိုသလိုပင် လေနံနှင့်ဆုံ၍ ကားကြုံလိုက်လာခဲ့သည်။

“ကော်ဖီသောက်ရအောင်လား တက်ဂီ”

“အဆန်းပါလား”

“အင်း... ကျွန်မ တစ်ခုခုကိုရင်ဖွင့်ချင်နေတယ်”

“တူလိုက်တာ၊ တက်ဂီရောပဲ”

ထိုသို့ဆိုပြီး နှစ်ယောက်သား အတန်အသင့်တိတ်ဆိတ်
သော ကော်ဖီဆိုင်ထဲဝင်ပြီး ကော်ဖီသောက်ဖြစ်သွားကြသည်။

“တက်ဂီ ကော်ဖီကြိုက်လား”

“အင်း... ကြိုက်တယ်”

“ကျွန်မလည်းကြိုက်တယ်၊ အနံ့ရောအရသာရောပဲ၊ နု
တော့ ကြိုက်တတ်နေပြီ”

“အရင်က မကြိုက်လို့လား”

“အင်း... ခါးလို့မကြိုက်ခဲ့ဘူး၊ ကျွန်မရဲ့မူလစိတ်က
အချို့အစပ်ကိုပဲ အရသာခံတတ်တယ်လေ။ လူ့ဘဝဆိုတာ သိပ်
ထူးဆန်းတယ် တက်ဂီရယ်။ အရသာကိုမကြိုက်ပေမယ့် တစ်ခု
တစ်ယောက်ကြောင့် စွဲမြဲသောက်လာရာက နှစ်သက်မိသွားတယ်”

“အစ်မ တစ်ခုခုကိုကြော့ခံစားနေရသလိုပဲ၊ အိမ်ကထဲ
နဲ့ အဆင်မပြေဖြစ်လာလို့လား”

ထိုမေးခွန်းကြောင့် သက်ပြင်းမောကြီးတစ်ခုကို တနင့်
တပိုးရှုရှိုက်လိုက်၏။

“အဆင်မပြေဖြစ်တာ ကြာပါပြီ တက်ဂီရယ်။ သူ့
မပြတ်သားဘူး၊ သူမပြတ်သားရင် ကိုယ်က ပြတ်သားရလိမ့်မယ်”

ဆိုတာ သိပေမယ့် မပြတ်သားနိုင်ဘူး တက်ဂီရယ်”

“တက်ဂီ ဘာလုပ်ပေးရမလဲဟင်၊ အစ်မမှာ ဘာအခက်
အခဲရှိသလဲ၊ တက်ဂီကိုပြောပြပါလား”

“ကျွန်မကလည်း ရင်ဖွင့်ပြချင်နေတာပါ၊ တစ်ယောက်
ယောက်ကို ရင်ဖွင့်လိုက်ရင်များ ပေါ့သွားမလားလို့ပါ”

“ပြောပါ အစ်မ၊ တက်ဂီနားထောင်နေပါတယ်၊ ပြော
ပြပါ”

ထိုသို့လမ်းဖွင့်ပေးလိုက်တော့ သူမက ကော်ဖီကို တစ်
ခြောက်သောက်ကာ မိမိနှင့်သူက ဆယ်တန်းကတည်းက ရည်းစား
ဖြစ်ခဲ့ကြပုံ၊ မိမိဘဝကန့်ချာ၍ သူက ကရုဏာပေးခဲ့ပုံ၊ ဒီလိုနှင့်
ဘယ်တာလာကြပုံ၊ မိဘများဆုံးပါးသွားကြပုံ၊ သူနှင့်ပြန်လည်
ဆုံစည်းပုံ၊ ချမ်းသာတဲ့သူ့မိဘများက သဘောမတူ၍ သူမမှာ
တိုက်ခိုက်လာသောအခါ တိတ်တဆိတ်လက်ထပ်ဖြစ်ကြပုံ၊ ကိုယ်
ချစ်ဖွယ်ရာကျသွားသော်လည်း ဆက်၍ပေါင်းသင်းပုံ၊ သူက မိဘ
များသဘောတူသူနှင့် တရားဝင် ထပ်ပြီးလက်ထပ်သွားပုံနှင့် ခု
ထက်ရှိအခြေအနေများထိပါ မမောနိုင်မပန်းနိုင် ရှင်းပြရင်ဖွင့်နေ
မိသည်။

“ဟင်း! အစ်မအဖြစ်ကလည်း မလွယ်ပါလားနော်၊ ဒါ

နဲ့ သူ့ရဲ့လက်ရှိမိန်းမနဲ့ရော ဆုံဖူးလား”

“မဆုံဖူးပါဘူး... ဆုံလည်းမဆုံချင်ပါဘူး။ နာနော့ အသည်းက ထပ်နာရရင် သေရုံပဲရှိတော့တယ်”

“ဟိုမိန်းမကရော ကလေးရှိလား။ မရှိရင် တက်ဂီရယ် ပြီး ပြောကြည့်မယ်လေ”

“မပြောပါနဲ့တော့ တက်ဂီရယ်။ ကာယကံရှင်ကမှ ပြော သားဘဲကိုး”

“မဟုတ်သေးပါဘူး အစ်မရယ်။ တစ်ခါတစ်ရံမှာ မပြတ်သားရင်လည်း ကိုယ်ကပြတ်သားပေးလိုက်ရတာမျိုးရှိတာ ပါတယ်”

“ရှိတယ်။ အဲဒီမိန်းမမှာလည်း သမီးတစ်ယောက်ရှိ တယ်”

“ဘုရား! ဘုရား!... ဒီလူက တော်တော်မလွယ်တယ်လားနော်”

“ရှိပါစေတော့ တက်ဂီရယ်”

“အဲဒီဇာတ်မျောကြီးကို တက်ဂီတော့ အဆုံးသတ် လိုက်ချင်တယ်”

“တက်ဂီကို ခုလိုရင်ဖွင့်လိုက်ရတော့လည်း ရင်ထဲ

သွားသလိုပဲ၊ ကျေးဇူးပဲ တက်ဂီရယ်”

“ဟာ... အစ်မကလည်း မဟုတ်တာ”

“ကဲ! တက်ဂီလည်း နောက်ကျနေလိမ့်မယ်။ သွားကြ ခုအောင်လေ။ ခုလိုနားထောင်ပေးတာ ကျေးဇူးပဲ တက်ဂီ”

“ရပါတယ်။ ပိုရင်းနှီးသွားတာပေါ့။ တက်ဂီလည်း အစ်မ ဘို့ ရင်ဖွင့်စရာရှိရင် ဖွင့်မယ်နော်”

“ကျွန်မကို ခုလိုခင်ပေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အက်ဂီရယ်”

“တက်ဂီရောပဲ၊ အစ်မနဲ့ခုလိုခင်ရတာ ကျေနပ်တယ်”

နှလုံးသားချင်းနှီးစပ်သော အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်မှာ အဖြေညှိစရာမလိုလောက်အောင် တစ်သားတည်းကျသွားရသည်။ အက်ဂီကလည်း လေနအေးကိုခင်သလို လေနအေးကလည်း နန်းတက်ဂီအပေါ် ညီမလေးလိုတစ်မျိုး၊ မိတ်ဆွေလိုတစ်ဖုံ ခင် နေတယ်တာနေမိသည်။

အခန်း (၉)

“နင် မနေ့က ပြန်မအိပ်ဘူးနော် ပန်နီပယ်”

“အင်း... နောက်လည်း ငါ့ပြန်လာတော့မှာ မဟုတ်

အင်္ကျီခေါက်နေသောလက်မှာ တွန့်သွားသည်။ ဘာတွေ

ပြောလာမလဲဆိုတာ သိချင်ပေမယ့် နားလည်းမထောင်ချင်

ထုံးစံအတိုင်း ဦးချိုးမွမ်းခန်းဖွင့်ဦးမှာပဲမဟုတ်လား။

“ဦးက ငါ့ကိုတိုက်ခန်းတစ်ခန်း ဝယ်ပေးတယ်”

သူမ လန့်သွားသည်။ ဦးဝီရက အဲဒီလောက်ထိ ရက်

လိမ့်မယ်လို့ ထင်မထားခဲ့တာအမှန်ပါ။

“ဦးက သိပ်ချစ်ဖို့ကောင်းတာ၊ အကုန် ငါ့နာမည်နဲ့ပဲ

လုပ်ပေးတာ”

“နင့်နာမည်နဲ့... ဟုတ်လား”

“ကားလည်းဝယ်ပေးမယ်လို့ပြောနေတယ်”

ဘုရား! ဘုရား! ဒီကောင်မ ဘာကြောင့်များ ဘယ်လို ညှို့ထားလို့ ဒီလောက်ခဏလေးနဲ့ ကြီးပွားသွားရတာလဲ။ ဘာ တွေများ ပေးဆပ်ပြီးပြီလဲ။ ဘယ်လောက်တောင်လဲ။

“မယ့်ဘူးလား”

မယ့်နိုင်တော့တာပါ။ ကံဇာတာတွေ တက်နေသည့် ပန် ခီပယ်ကို မယ့်ကြည်နိုင်တော့လောက်အောင် အံ့သြနေခြင်းဖြစ် သည်။

“သူ့မှာ မိန်းမရှိတယ်လေ၊ ကလေးလည်းရှိတယ်”

“ရှိရှိပေါ့... ငါက ဘာလုပ်နေလို့လဲ”

“နင် ကျူးလွန်နေပြီလေ ပန်ခီပယ်”

“ငါက ဘယ်သူ့ကို အနှောင့်အယှက်ပေးနေလို့လဲ”

သူမအံ့သြသွားသည်။ ဒါ သူမသိတဲ့ပန်ခီပယ်မှ ဟုတ် ပါလေစ။

“နင်ကို ဦးစီရက ဒါတွေရက်ရက်ရောရောနဲ့ အလကား ပေးနေတာပါလို့ ငါ့ကိုမြောင်ညာဦးမလို့လား ပန်ခီပယ်”

ပြောရင်းဆိုရင်း ဒေါသဖြစ်လာ၍ ခပ်ကြမ်းကြမ်းပင်ပြော သည်လိုက်သည်။ ထိုစကား၏ရလဒ်ကတော့ ပန်ခီပယ်၏တုံ့ပြန် ကြည့်တစ်မျက်ပင်ဖြစ်သည်။

“နင့်နဲ့အန်ကယ်လေးရဲ့သတင်းတွေ တော်တော်မွှေးနေ ပြီ ပန်”

လေသံကိုတစ်ထစ်ချလိုက်သည်။ ထိုအသံက စေတနာ သိက္ခာကနေသည်။ သူမကလည်း သရုပ်ဆောင်တစ်ယောက်လေ။ ဒီလောက်တော့ သူမ ပိုင်နိုင်ပါသည်။

“ငါ ဦးကိုချစ်တယ်... ယျှီ”

“ဟင်!”

သူမအံ့သြသွားရသည်။ ဒီလိုပြောင်ရှင်းတဲ့စကားလုံးမျိုး ဒီလိုပွင့်လင်းလွန်းတဲ့ဝန်ခံချက်မျိုး ပန်ခီပယ်ထံမှ ကြားရလိမ့်မယ် တဲ့ မျှော်လင့်မထားခဲ့လို့ဖြစ်သည်။ သူမ ပန်ခီပယ်၏မျက်လုံးများ ကို စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ ပန်ခီပယ်၏မျက်လုံးမှတစ်ဆင့် အဖြေ နုနုကိုရှာနေမိသည်။

တကယ်ပါ။ ပန်ခီပယ်၏မျက်လုံးတွေက တကယ်ပါ။ သရုပ်ဆောင်နေခြင်းမဟုတ်သည်မှာ သေချာလှပါသည်။

“ပန်... နင်... နင်”

“ဟုတ်တယ် ယျှီ၊ ငါ ဦးကိုတကယ်ချစ်မိနေပြီ”

သူမ အံ့သြလွန်း၍ စကားမဆက်နိုင်တော့ပါ။

“ဦးရဲ့အကြည့်တွေအောက်မှာ ငါ့နှလုံးသားတွေ လဲပြီ သွားတယ်။ ဦးရဲ့စကားသံတွေက ငါ့စိတ်ကိုညှို့ငင်ဖမ်းစားနိုင် တယ်။ အချစ်ဆိုတာ ဘယ်လိုပုံဖြစ်ရမယ်၊ ဘယ်လိုမျိုးဖြစ်ရမယ် လို့ ကန့်သတ်လို့မထားခဲ့ဘဲ ယျှီရယ်။ ပန်... ဦးကိုချစ်တာမှား သလား”

“မမှားပေမယ့် မမှန်ဘူး ပန်၊ ရှင်တော့ အိုးစားကွဲတော့ မယ်။ သူ့မိန်းမနန်းတက်ဂီအကြောင်း နင်မသိဘူးလား”

“ဟင့်အင်း... မသိဘူး၊ မသိချင်ဘူး။ ဦးကိုချစ်နေရ ရင်ပဲ ငါကျေနပ်ပြီ”

“ပန်နီပယ်... နင်”

“နင်ကြိုက်သလိုပြောပါ ယျှီ၊ ဦးအပေါ် ငါသာယာတယ်၊ ဦးနဲ့တွေ့မှ ငါ့ဘဝက သာယာလှပခဲ့တာပါ”

“နင်အဲဒီလိုမလုပ်သင့်ဘူး၊ သူများအိမ်ထောင်ရေး”

“ဦးနဲ့ငါ သဘောတူညီမှုယူထားတယ်”

“ဘယ်လို”

“ငါတို့တိတ်တိတ်လေးပဲ နေကြမှာပါ။ ဘယ်လိုပုံမျိုး

နေရပါစေ၊ ဦးနားမှာ ငါနေရတယ်ဆိုရင်ပဲ ကျေနပ်ပြီ”

“ပန်နီပယ်... နင်ရူးသွားပြီ”

“ရှားတယ်ပဲဆိုပါတော့ ယျှီရယ်၊ ခုတော့ နေစရာမပူရ တော့ဘူး။ ကားလည်းမကြာခင်ရတော့မယ်။ အိတ်ထဲမှာလည်း ဆွာက ဖောဖောသီသီပဲ၊ ချစ်တဲ့လူနဲ့လည်း အတူနေရသေးတယ်။ အားလုံးပြည့်စုံနေပြီ။ ဘာမှမလိုတော့ဘူး၊ ပြီးတော့ နင်နဲ့လည်း နီးတယ်”

“ဘယ်လို”

“မျက်နှာချင်းဆိုင်အခန်းမှာလေ၊ ငါ့စိတ်ကြိုက်ကို ဦး ဝယ်ပေးတာ။ နင်နဲ့မျက်နှာချင်းဆိုင်ပဲ။ မနေ့က ငါ အဲဒီမှာ နေတာ”

“ဘုရား! ဘုရား!”

“ဪ... မေ့တော့မလို့ လာမယ်ကားကြီးကျရင် နင့် ခုတ်ယမင်းသမီးနေရာထားဖို့ ငါ ဦးကိုပြောပေးထားတယ်”
တိကောင်ကို ဆားနဲ့တိုလိုက်သလို ခံစားရသည်။ လက် ထဲမှာ အက်ဆစ်သာရှိလျှင် ပန်နီပယ်၏မျက်နှာကို ပက်ပစ်လိုက် သိထင်ပါရဲ့။ အောင့်သက်သက်နှင့်ငြိမ်နေရသည်။

အကျိုးများသိမ်းဆည်းနေသောပန်နီပယ်ကို မသိမသာ

အကဲခတ်နေသည်။ အမှန်တကယ်ပင် ပန်ဒီပယ်က မိုးမမြင်လေ မမြင်ပျော်နေပုံရသည်။ သူမရင်ထဲ ခံစားသွားရသည်။ အမှန်ပြော ရလျှင် ဦးစိရဟာ အဲဒီလောက်ထိ ငွေလျှံလိမ့်မယ်၊ လက်ဖွားလိမ့် မယ်ဟု ထင်မထားခဲ့တာအမှန်ပါ။ အဲဒီလိုသာကြိုသိခဲ့ရင် ပန်ဒီ ပယ်ကိုမလွှတ်ဘဲ သူမသွားမှာပေါ့။ ခုတော့ နောက်မှပေါက်တဲ့ အပင်က ရွှေကြာပင်ဖြစ်နေရပါပြီ။

“ငါသွားမယ်နော် ပျို၊ အိမ်နီးနားချင်းတွေပဲ၊ နှစ်အိမ် တစ်အိမ်ပေါ့”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် အဝတ်အိတ်ဆွဲကာ ထွက်သွားသော ပန်ဒီပယ်ကို သူမစူးစိုက်စွာကြည့်နေမိသည်။

နေနင်းဦးပေါ့၊ ပန်ဒီပယ်ရယ်၊ ငါ့ကိုကျော့ချင်တဲ့နင် မကြာ ခင် နောင်တရစေရမယ်ဟု ရင်ထဲ၌ အသံတိတ်ကြိုးဝါးလိုက်မိ သည်။

သူမ ပန်ဒီပယ်ကို မုန်းမိပါသည်။ သူမထံရောက်လာစဉ် က ပြုံးကြောင်ကြောင်နှင့် နားမလည်ပါးမလည်ဖြစ်နေ၍ သူမက ပဲ ဦးဆောင်ကာ မော်ဒယ်လ်သင်တန်းခေါ်သွား၊ ကျော့ချစရာ နေရာပေးနှင့်။ ဒီကျေးဇူးတွေကိုမှမထောက်၊ ဘာတဲ့... ကား ကြီးမှာ ဒုတိယမင်းသမီးလုပ်ဖို့ ပြောထားပေးတယ်၊ ဟုတ်လား။

ဟွန်း! ရယ်စရာကောင်းလိုက်တာ ပန်ဒီပယ်ရယ်။ ကိုယ် သွေးထားတဲ့မျှောက်က ကိုယ့်ပြန်ခြောက်လို့၊ တွေ့ကြသေးတာ ဆို၊ ပျိုကညာဆိုတဲ့မိန်းမ ဘယ်လောက်ထိ ‘အဆိပ်ပြင်းသလဲ’ ဆိုတာ နင်မကြာခင်သိစေရမယ်။

အဲဒီနှာခေါင်းပေါက်လောက်ရှိတဲ့ မစို့မပို့တိုက်ခန်းကျဉ်း ထေးထဲ နေနှင့်ဦးပေါ့။ သူများမုန့်ဖိုးလောက်ရှိတဲ့ငွေကိုလည်း ချဉ်း ထိပေါက်သလိုပျော်နေဦးပေါ့။ အဲဒါတွေက အဆိပ်တွေ ဆီလား။ နင်မကြာခင် အဆိပ်သင့်ပြီး သေစေရမယ်။

တွေ့မယ်၊ မြွေဟောက်ကိုမှ ခေါင်းပုတ်ချင်တဲ့နင်။ သေ ဦးသာမှတ်... ပန်ဒီပယ်။

သူမမျက်လုံးတွေ မီးဝင်းဝင်းတောက်နေရသည်။
မာနကိုအချိုးခံလိုက်ရသည့်ပမာ ဆတ်ဆတ်ခါ နာနေ သည်။ နောက်ကားက ပွတ်ကာသိကာကျော်တက်သွား၍ မခံ နိုင်နိုင်ဖြစ်နေရသည်။ သူမ တစ်ခုခုကိုအစီအစဉ်ဆွဲနေပေလိမ့် မည်။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ သူမက ရေမြွေဟန်ဆောင်ထားတဲ့ မြွေ ဆောက်မို့ဖြစ်သည်။

အခန်း (၁၀)

ကျော့ရှင်းပြီး စမတ်ကျသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်
သည် ခမ်းနားသောဆိုင်ထဲသို့ ဝင်လာပါသည်။

“ဟင်! မော်ဒယ်လ် ဖျိုကညာပဲ”

စာရေးမလေးကဆိုတော့ သူမက ဣန္ဒြေရစွာ ပြုံးပြ
လိုက်သည်။ သူမက ညှို့ဓာတ်ပြင်းသောအပြုံးအလှိုင်ရှင်မို့ သူမ
၏အပြုံးက ဆွဲဆောင်မှုပြည့်ဝနေသည်။

“ဘာများအလိုရှိပါသလဲ”

“ဒီဆိုင်က သတင်းကြီးလို့ပါ။ တို့ပွဲတက်ဝတ်စုံ အပ်
ချင်တယ်”

“ဪ... ခဏနော်၊ ဒီဘက်ကြွပါရှင်”

ရွှေပဒေသာစာပေ

ဆိုင်ထဲသို့ တစ်ချက်အကဲခတ်လိုက်သည်။ ခမ်းနားသော အပြင်အဆင်ကို ပထမဆုံးသတိပြုမိသည်။ တူညီဝတ်စုံနှင့် ဝန်ထမ်းမိန်းကလေးများ၏ ပျူငှာသောဆက်ဆံရေးကိုကြည့်ခြင်းအားဖြင့် မမြင်ဖူးသေးသော ဒီဇိုင်းနာ နန်းတက်ဂီ၏ပါဝါကို ကြောက်ခမ်းလိလိတွေ့လိုက်ရသည်။

“ထိုင်ပါနော် မမ၊ အဖွင့်မဲနီရိုလား”

“မရှိပါဘူး”

“ခဏနော် အစ်မ၊ ကျွန်မအကြောင်းကြားလိုက်ပါ့မယ်”

စနစ်ကျသောမိန်းကလေးက အခန်းတွင်းဝင်သွားသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် သူမရှေ့စားပွဲသို့ ကော်ဖီတစ်ခွက်ရောက်လာခဲ့သည်။

“သုံးဆောင်ပါဦး အစ်မ”

စနစ်ကျကျပင်ယူကာ သေသေသပ်သပ် တစ်ကျိုက်သောက်လိုက်သည်။ သူမပုံက နယ်မှလာသောမိန်းကလေးနှင့် မတူဘဲ မျိုးရိုးစဉ်ဆက်ချမ်းသာလာသော ရွှေကြိုးမျိုးကြိုးအသိုင်းအဝိုင်းကြီးမှ ဆင်းသက်လာသူတစ်ယောက်နယ် စနစ်ကျလွန်နေသည်။

“အစ်မ အခန်းထဲကြွပါရှင်”

ရွှေပဒေသာစာပေ

ဝင်သွားသောအမျိုးသမီးက ပြန်ထွက်လာပြီး ယခင်က ထက် ပို၍ပျူငှာလာသည်။ သူမ၏အတွေ့အကြုံများအရ သူမသဘောပေါက်လိုက်ပါပြီ။ ကော်မလွှဲ နန်းတက်ဂီက သူမကိုကြိုသိနေပြီဆိုတာပေါ့။

သူမ ကျော့ကျော့ရှင်းရှင်းပင် ထရပ်ပြီး မှန်အနက်ကာ အခန်းထဲ ဝင်လိုက်သည်။ သူမအံ့သြသွားရသည်။ မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် မှင်တက်သွားသည်။ သို့သော် ထိုအံ့သြမှုကို ဟန်လုပ်ကာ ထိန်းချုပ်လိုက်နိုင်သည်။

သိပ်ကိုခမ်းနားပြီး သန့်ပြန့်သောအပြင်အဆင်မျိုးပါ။ သူမသိလိုက်ပါပြီ။ မမြင်ရသေးခင်မှာပင် သိပ်ကိုစနစ်ကျပြီး စည်းကမ်းကြီးလိမ့်မည်ဆိုတာပေါ့။ တစ်ပြိုင်နက်တည်း ဦးဝိရကိုလည်း မြင်ယောင်လာမိသည်။

ဦးဝိရသည် ရှေ့ပင်နံတို့နှင့်အတူကိုယ်ကပ်ကိုသာ မရိုးနိုင်အောင် ဝတ်ဆင်တတ်သည်။ ရိုးမထုတ်ပေမယ့် နဂိုသန့်သော ဦးဝိရက ကြည့်ကောင်းတယ်ဆိုပေမယ့် တွေ့ကရာနေရာတွင် ဖြစ်သလိုထိုင်နေတတ်သည်။

ထိုသို့ယောက်ျားမျိုးနှင့် ဤမျှခမ်းနားသောမိန်းမတို့ ဖူးစာဆုံထားကြတယ်ဆိုတာ တွေးစရာကြီးဖြစ်နေရသည်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ဆော့ဇိုးနော်... ဖုန်းပြောနေလို့ကြာသွားတယ်”

မွေးရနံ့တစ်မျိုးကို ရှူရှိုက်လိုက်မိသည်။ အနံ့ခံကောင်းသောသူမနာခေါင်းက ထိုအနံ့မျိုးကိုမရူးပါချေ။ ထိုရနံ့က သင်းသင်းလေးနဲ့ ဆွဲဆောင်မှုရှိနေသည်။ စိတ်ကိုလန်းဆန်းကြည်လင်စေသည်။ မမေးဘဲနဲ့ သူမသိနေပါသည်။ ထိုရေမွှေးဟာ ဧကံမလွဲ ထိပ်တန်းထဲကပဲဖြစ်ရမည်ကိုပေါ့။

“ရပါတယ်၊ ဒီခိုင်းတွေကိုငေးခွင့်ရတာပေါ့”

နံရံတွင် သေသေသပ်သပ်ချိတ်ထားသော ပိတ်အုပ်များကို ရည်ညွှန်းပြီး ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ပျိုကညာနော်”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ အစ်မက ပျိုကိုသိလို့လား”

“သိတာပေါ့၊ ပွဲက ညီမဝတ်တဲ့ဖက်ရှင်ကိုမ၊ ခုထိမှတ်မိနေသေးတယ်”

“အစ်မ အရမ်းလှပါတယ်၊ အစ်မကို မဂ္ဂဇင်းထဲမှာ ဖြင့်ဖူးတယ်။ အစ်မသွားတွေ ဒီလောက်ထိလှမယ်လို့ ထင်မထားဘူး”

“ကျေးဇူးပါ၊ ကာစတမ်မာတိုးတဲ့အတွက်လည်း ကြိုဆိုပါတယ်”

“ပွဲတက်ဝတ်စုံ အပ်ချင်တယ်”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ဘယ်လိုပွဲမျိုးလဲ”

“ညနေခင်းဝတ်စုံပါ”

“အိုကေလေ၊ ဘယ်လိုအရောင်မျိုးလဲ”

“ပျိုက ဘာအရောင်နဲ့လိုက်မယ်ထင်သလဲ”

“အခါရောင်နဲ့ပိုလိုက်ဖက်လိမ့်မယ်၊ ပျိုကညာအသားအရေက ဖြူတဲ့ဘက် သန်းတယ်”

“ကျေးဇူး အစ်မ၊ ပြီးတော့ ကားတစ်ကားအတွက် ဝတ်စုံစဉ်ပေးစေချင်တယ်”

“ဘယ်လိုပုံမျိုးလဲ”

“သူက အချစ်ကားပါ၊ ရုပ်ရှင်ကားကြီးလေ။ ဝီရထုတ်လုပ်ရေးနဲ့”

သူမက မသိချင်ယောင်ဆောင်ပြီး လွှတ်ခနဲပြောမိဟန်နှင့် ပြောသည်။ တစ်ဆက်တည်းမှာလည်း ဒေါ်နန်းတက်ဂီ၏ ချွန်နာကဲကိုဖမ်းနေသည်။

ဒေါ်နန်းတက်ဂီက သူမကိုတစ်ချက်မျှလှမ်းကြည့်ပြီး ဘာမှမဖြစ်သလို ကက်တလောက်ကို လှန်နေသည်။

သူမစိတ်ဝင်စားသွားသည်။ ခင်မင်ရာအပေါင်းအသင်းများမှလွဲ၍ ဦးဝီရနှင့်ဒေါ်နန်းတက်ဂီတို့စုံတွဲမှန်း မည်သူမျှမသိကြ

ရွှေပဒေသာစာပေ

ပါချေ။ ပွဲလည်းအတူတကွလေ့မရှိပါ။ မိမိယာတွေကိုလည်း ဖွင့်ဟဝန်မခံပါ။ ဘာကြောင့် ခုလိုအေးရာအေးကြောင်းနေတာလဲ။

“အဲဒီကားမှာ ပန်နီယယ်က ခေါင်းဆောင်မင်းသမီးလေ”

သူမ တွေးတိုးစစ်သလိုပြောသည်။ ပန်နီယယ်က ဘယ်နေရာကပါဦးမယ်ဆိုတာ မသိပေမယ့် ရမ်းပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ သူမစကား ထိရောက်သွားသည်ထင်ပါရဲ့။ သူမကိုတစ်ချက်စိုက်ကြည့်လာသည်။ သူမကျေနပ်သွားသည်။ ဧကံမလွဲ ဒေါ်နန်းတက်ဂီလည်း သတင်းကြီးနေသည့်ပန်နီယယ်နှင့် ဦးစီရအကြောင်း ကြားနေပေလိမ့်မည်။

“စိတ်တော့မကောင်းဘူး အစ်မရယ်၊ အမှန်က ခေါင်းဆောင်နေရာမှာ ပျိုကိုလျာထားပြီးမှ ပျိုက ကပ်ပြတ်ရတာလေ။ ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ၊ ဒီလောကထဲမှာ ပေးနိုင်တဲ့လူ နေရာရတာပဲ။ ဪ... ဆောရီ၊ ဘာတွေပြောနေမိမှန်းမသိပါဘူး”

လွှတ်ခနဲပြောလိုက်မိပုံနှင့် ထိန်းချုပ်လိုက်သည်။ သူမအောင်မြင်သွားသည်ထင်ပါရဲ့။ ဒေါ်နန်းတက်ဂီထံမှ အသံတို့တတ်ဆိတ်နေသည်။ ဒါ သူမပစ်ချင်တဲ့နေရာလေ။ တည့်တည့်မှန်သွားပြီထင်ပါရဲ့။

“မင်း ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့ရောက်လာတာလဲ ပျိုကညာ”

ပျော်မယ်မကြံသေးဘူး။ မာထန်သောလေသံကြောင့် တွန့်ခနဲဖြစ်သွားရသည်။ ကိုယ့်စိတ်ကိုယ်မလုံ၍ မဝံ့မရဲဖြစ်သွားသည်။

“မင်း... တို့နဲ့ကိုစီရရဲ့ပတ်သက်မှုကိုသိပြီး လာခဲ့တာဟုတ်လား”

“ရှင်! အဲ... အစ်မနဲ့ ဦးစီရ”

“မင်းသရုပ်ဆောင်တာ မပီပြင်သေးဘူး ပျိုကညာ။ မင်းအများကြီးကြိုးစားရဦးမယ်”

သူမလန့်သွားသည်။ တစ်ဖက်လူကို သူမလျော့တွက်ခဲ့ပြီထင်ပါရဲ့။

“မင်းက မမေးပေမယ့် တို့တော့ တစ်ခုပြောလိုက်ချင်သေး။ ဒီလိုကိစ္စမျိုး ရှင်းရှင်းပြောရရင် မင်းလိုလူမျိုး ဒီရောက်တာပြီး ဒီလိုပြောမှာစိုးလို့ သူစိမ်းလို့နေကြတာ။ မင်းလာတာက အသွေးနိုးဖြစ်သွားပြီ ပျိုကညာ။ ဒါတွေ တို့စိတ်မဝင်စားတော့ဘူး သိလည်းမသိချင်ဘူး။ ကဲ! တို့ကိုသွားခွင့်ပြုပါဦး။ တို့မှာ သိသလောက် အချိန်တွေ ပိုမနေလို့ပါ”

ခပ်ပြတ်ပြတ်ပြောပြီး လှည့်ထွက်သွားသော ဒေါ်နန်းတက်ဂီရဲ့ကျောပြင်က သူမကိုလှောင်ပြောင်နေသလို ခံစားရသည်။

သူမရှက်သွားသည်။ ပို၍ဒေါသဖြစ်မိသည်။

ဒါတွေအားလုံး ဟိုတဏှာရူး မပန်နီပယ်ကြောင့်ဖြစ်တာပါ။ နေနှင့်ကြဉ်းပေါ့။

ဒေါ်နန်းတက်ကိန့် ပန်နီပယ်။ ဟင်းဟင်း... မိုးကောတုန်း ရွာနှင့်ဦးပေါ့။

အခန်း(၁၁)

“ဟင်! မျက်နှာကြီးမသာမယာနဲ့ ဘာဖြစ်လာတာလဲ”

စိတ်ညစ်ညစ်နှင့်ပင် လေနအေး၏အားကစားခန်းမထဲ
သွင်းလှည့်ဖြစ်သွားသည်။

“အစ်မနဲ့တွေ့ချင်လို့ လာခဲ့တာ”

“ဗုဒ္ဓေါ! ကျွန်မနဲ့တွေ့ဖို့သက်သက် ဟုတ်လား။ ထူးဆန်း
လှည့်လား”

ပြောပြောဆိုဆိုပင် ဧည့်သည်များကို ဧည့်ခံသောထိုင်ခုံ
ပေါ် ဝင်ထိုင်ကြသည်။

“သမီးရေ၊ အအေးနှစ်ခွက်ယူခဲ့ပါ”

လေနအေးက ထိုသို့လှမ်းပြောသည်။

နန်းတက်ဂီက အားကစားဝတ်စုံနှင့်လေ့နအေးကိုကြည့်ပြီး...

“ယောဂလုပ်နေတာလား”

“အင်း”

“အစ်မ ဒီနေ့ တက်ဂီအတွက် အချိန်ပေးနိုင်မလား”

ဆိုင်းမဆင့်ပုံမဆင့်ရောက်ချလာပြီး ထိုသို့တောင်းဆိုသောအခါ လေ့နအေး မအံ့သြဘဲမနေနိုင်တော့ပါ။ သို့သော် ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

ထို့ကြောင့် သင်တန်းကို လက်ထောက်မိန်းကလေးနှင့် လွှဲထားခဲ့ပြီး တက်ဂီနှင့်အတူ ထွက်လာခဲ့သည်။ နန်းတက်ဂီက မပြောမဆိုနှင့် ဖုန်းကိုကောက်ကိုင်လိုက်သည်။

“ဟဲလို... ဆရာမလား”

“...”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်မ သာဂီဝီရရဲ့အမေပါ”

“...”

“ဒီနေ့ ကျွန်မအလုပ်များနေလို့ သမီးနွဲ့နွဲ့ဝီရကို ဆရာမ အိမ်ခေါ်သွားပေးပါရှင်။ ညကိုးနာရီလောက်မှ ကျွန်မတို့လာခေါ်ပါမယ်”

လေ့နအေး အံ့သြသွားရသည်။ နန်းတက်ဂီ ဘာတွေ လုပ်နေတာလဲ။ ဘာဖြစ်နေတာလဲ။ သေချာပါတယ်၊ နန်းတက် ဂီဟာ တစ်ခုခုကြောင့် ကြေကွဲနာကျင်နေရတာပါ။

“အစ်မ အချိန်ပေးနိုင်တယ်မဟုတ်လား”

“အင်း... ပေးပါတယ်”

လေ့နအေး အကဲခတ်ရင်းပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ နန်းတက်ဂီ၏မျက်နှာပေါ်တွင် စိတ်ရှုပ်ထွေးမှုများ အထင်းသားပေါ်လွင်နေသည်။

နန်းတက်ဂီက ထိုမျှသာ လိုတိုရှင်းပြောပြီး ဘာမှဆက်မပြောတော့ဘဲ ကားကိုအာရုံစိုက်မောင်းနေသည်။ နန်းတက်ဂီ၏ ဗိုက်ကြည့်ရသည်မှာ အချိန်မရွေးပေါက်ကွဲသွားနိုင်သည့် ဗုံးတစ်လုံးနှင့်တူနေသည်။

နန်းတက်ဂီက ကားကိုအဆောက်အဦးတစ်ခုရှေ့တွင် ခပ်လိုက်သည်။ သူမနှင့်နန်းတက်ဂီသည် ထိုအဆောက်အဦး၏ အပေါ်ထပ်သို့ တက်လာခဲ့သည်။

စင်စစ်အားဖြင့် ထိုနေရာသည် ကော်ဖီဆိုင်တစ်ဆိုင်ဖြစ်သည်။

“ကပါချီနီနှစ်ခွက်ပေးပါ”

မိချူးကိုမကြည့်တော့ဘဲ တန်းမှာလိုက်သည်။ သူမကို တောင် ဘာသောက်မလဲဟု ဝတ်ကျွတ်တန်းကျွမ်းမေးတော့ပါ။

“ဘာဖြစ်လာတာလဲ တက်ဂီ”

သူမ ရင်းရင်းနှီးနှီးမေးလိုက်သည်။ ဤသို့ဆိုပြန်လျှင် လည်း သူမနှင့်နန်းတက်ဂီတို့က နှစ်ပေါင်းများစွာ ခင်လာကြသော သူငယ်ချင်းများနှင့် တူနေပြန်သည်။

နန်းတက်ဂီက စားပွဲထိုးချပေးသော ကော်ဖီခွက်ကိုခွဲ ကြည့်နေသည်။ ပြီးနောက် ပြင်ပသို့ငေးကြည့်သည်။

“ဟို...ဟာ...ကလပ်လေ၊ အနုပညာသည်တွေ လာလေ့ရှိတဲ့ကလပ်ပေါ့”

နန်းတက်ဂီ မေးဧည့်ရာသို့ သူမလှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ သူမတို့ထိုင်နေသောနေရာမှာ မှန်ချပ်ကာဖြစ်၍ ပြင်ပသို့ရှင်းရှင်း လင်းလင်းမြင်နေရသည်။ ‘စီအယ်’ဟုရေးထားသောဝင်ပေါက် တစ်ခုကိုတွေ့ရသည်။

“သူ မော်ဒယ်လ်အသစ်လေးနဲ့ရှုပ်နေတယ် အစ်မရယ်”

ထိုစကားက အဆက်အစပ်မရှိပေမယ့် နားလည်လိုက် ပါသည်။

“သူက ဗီဒီယို ရုပ်ရှင်ထုတ်လုပ်ရေးလုပ်တယ်လေ”

သူမအံ့သြသွားသည်။ တိုက်ဆိုင်လိုက်တာ။ သူမရဲ့မောင် ကလည်း ထိုအလုပ်ပဲလုပ်တာမဟုတ်လား။

“တက်ဂီ ဒါတွေဂရုမစိုက်ခဲ့ဘူး၊ ဂရုလည်းမစိုက်ချင်ခဲ့ သေး”

ပြောရင်း မျက်ရည်တွေစီးကျလာသည်။ သူမရင်ထဲ၌ ကောင်းပါ။ သူမ တက်ဂီကိုခင်ပါသည်။ ဣန္ဒြေရပြီး မိုးရှင်းပွင့် ထင်းသောတက်ဂီကို ညီမလေးတစ်ယောက်လိုချင်သည်။

“ဒါပေမဲ့ အစ်မရယ်၊ တက်ဂီ ဝမ်းနည်းတယ်”

ဘယ်လောက်ထိ အောင့်အီးထားရသည်မသိ၊ မျက်ရည် များက သွန်ချလိုက်သလို ဗရမ်းဗတာစီးကျလာသည်။

“ခါတိုင်းလည်း သူ့ရှုပ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ တစ်လ ဆယ် ဆယ်နဲ့ပြီးသွားတယ်။ နောက်ဆုံးကောလာဟလအဖြစ်နဲ့ပဲ ကျန် ရှိတယ်။ ဒါကြောင့် သူ့အကြောင်းတွေမသိချင်ခဲ့ဘူး။ သိရင် လည်း ခံစားရတာအပြင် ဘာတတ်နိုင်လို့လဲ”

“တက်ဂီရယ်”

“သူ့ကိုချစ်တယ်၊ သူ့ဘာသာ အပြင်မှာဘာပဲဖြစ်ခဲ့ဖြစ် ခဲ့ အိမ်ကိုသယ်မလာဘဲ မိသားစုအေးချမ်းနေရင် ပြီးရောဆိုပြီး ဆီချင်ယောင်ဆောင်ခဲ့တယ်။ သူ့အကြောင်းတွေကိုကြားရရင်

နလုံးသားတွေနာလွန်းလို့ သူနဲ့ပတ်သက်မှုကို သိုသိပ်ထားခဲ့တာ
ပါ အစ်မရယ်၊ သူသိပ်ရက်စက်တယ်၊ တက်ကီအပေါ် သူသိပ်ရက်
စက်တယ်”

တစ်သူ့ကိုဆွဲယူကာ တက်ကီ၏မျက်ရည်များကို ကြင်
နာစွာသုတ်ပေးမိသည်။ တုန်ရင်နေသောတက်ကီ၏လက်ချောင်း
လေးများကိုလည်း ဖျစ်ညှစ်ကိုင်ထားမိသည်။

“စိတ်လျော့ပါ တက်ကီရယ်၊ ခုကိစ္စကလည်း အရင်က
လို ကောလာဟလအဖြစ် ပြီးသွားမှာပါ။ တိတ်ပါ... နော်”

သူမက ထိုသို့အားပေးစကားဆိုတော့ တက်ကီ တသိမ့်
သိမ့်ရှိက်ငိုရှာပါသည်။

သူမရင်ထဲ ခံစားရသည်။ တက်ကီက ခင်ပွန်းအပေါ်သိပ်
ချစ်ကြောင်းကိုလည်း သိသွားသည်။ တက်ကီရင်ထဲ ဘယ်လောက်
တောင်များ ခံစားနေရသလဲ။ ကြည့်ပါဦး။ ပတ်ဝန်းကျင်ကိုတောင်
ရှက်ရကောင်းမွန်းမသိဘဲ တသိမ့်သိမ့်ရှိက်ငိုနေလိုက်တာ ကရုဏာ
ဖြစ်ဖို့ပဲကောင်းနေတော့သည်။

“မဟုတ်ဘူး အစ်မ၊ သူ တက်ကီကိုရက်စက်နေပြီ”

“ဟင်!”

“တက်ကီလည်း အဲဒီလိုပဲပြီးသွားစေချင်တာပါ”

သူမရင်ထဲတိတ်သွားရသည်။ ဒီပုံအတိုင်းသာဆိုရင် ထို
ငမိုက်သားက တက်ကီကိုကွာရှင်းတော့မှာလား။ သူမ ဒေါသဖြစ်
သွားသည်။ တက်ကီလိုမိန်းကလေးမျိုးကို ကွာရှင်းရလောက်တဲ့
အထိ အဲဒီမော်ဒယ်လ်မက ဘာမက်မောစရာရှိလို့လဲ။

ကြည့်စမ်း! တက်ကီမှာ ဘယ်လောက်ပြည့်စုံထားသလဲ။
အဆင်းရော အချင်းပါပြောစရာမရှိအောင် ပြည့်စုံနေပါလျက်နဲ့
ထိုလူ ဘယ်လိုဦးနှောက်နဲ့ မိုက်ဇာတ်ခင်းနေတာလဲ။ တက်ကီလို
မိန်းမမျိုး ဒီခေတ်ထဲရှာကြည့်စမ်းပါ။ ဒီလိုသဘောထားကြီးပြီး
နားလည်မှုရှိတဲ့မိန်းမမျိုး ရှာကြည့်စမ်းပါ ငမိုက်သားရယ်။ သမီး
တစ်ယောက်ရှိပြီးဖြစ်တဲ့ အိမ်ထောင်ရေးကို ဘာလို့မြို့ခွဲချင်ရတာ
လဲ။ အဲဒီမော်ဒယ်လ်မက ဘယ်နေရာကောင်းနေလို့လဲ။

“အဲဒီကောင်မလေးကို သူ တိုက်ခန်းနဲ့ကား ဝယ်ထား
ပေးတယ်”

“ဘယ်လို”

“အင်းပေါ့လေ၊ သူက တက်ကီကိုချစ်မှမချစ်ဘဲ၊ ပေးစား
လို့ယူခဲ့တာကိုး။ သူက တက်ကီကိုမှမချစ်ဘဲ”

“မဟုတ်တာ တက်ကီရယ်၊ မချစ်ဘဲနဲ့တော့ အိမ်ထောင်
သက် ဒီလောက်ရှိလာပါ့မလား။ မဟုတ်တာ”

၁၀၈ ❀ မယ်နိုင်

“အစ်မ မသိပါဘူး။ တစ်ခါတစ်ရံ သူ့အိမ်ပြန်မအိပ်ဘူး။ ညတိုင်း ဆယ်နှစ်နာရီကျော်မှ အိမ်ပြန်ရောက်တယ်။ ရေမွှေးလည်း အိမ်မှာရှိတဲ့အနံ့မျိုးမဟုတ်တာတွေ ဆွတ်လာတယ်”

သူမအံ့သြသွားသည်။ တက်ဂီက သူ့ခင်ပွန်းကို အသေးစိတ်စောင့်ကြည့်သည်အထိ အနုစိတ်ချစ်နေမှန်း သိလိုက်ရသည်။ တက်ဂီအပေါ် ကိုယ်ချင်းစာမိသည်။ တစ်ဆက်တည်းမှာ အချစ်ဆိုသည့်အရာကိုလည်း ကြောက်လန့်မိသည်။

ကိုယ့်လူဟာ ကိုယ်မဟုတ်တဲ့ဝါခြားလူနဲ့ ပျော်ပါးနေပါသည်ဆိုသည့်နာကျင်မှုမျိုးကို သူမကိုယ်၌ ခံစားနေရသည်လေ။ သူမကတော့ ခြောက်နှစ်ကျော်ခန့်နှစ်နီးပါး ခံစားခဲ့ရပြီးပြီမို့ နှလုံးသားက ခံနိုင်ရည်ရှိနေပါပြီ။ တက်ဂီခမျာ ဘယ်လောက်များနာကျင်နေရရှာမလဲ။

“တက်ဂီကြားထားတာတွေက သတင်းမှားလည်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ် ညီမလေးရယ်”

“အဲဒီလိုဖြစ်ပါစေလို့ မျှော်လင့်ပါတယ်။ ဒီနေရာကိုလာတာလည်း ဒါကိုအတည်ပြုဖို့ပါ”

သူမအံ့သြနေသည်။ တက်ဂီ၏စကားက ရှင်းရှင်းလင်းလင်းဆိုပေမယ့် နားမလည်ပါ။

“ညရှစ်နာရီခွဲရင် သူတို့ အဲဒီထဲက ထွက်လာကြတယ်လို့ သတင်းတိတိကျကျရထားတယ်”

စီအယ်ဆိုသည့်ဝင်ပေါက်ကို ပြိုင်တူကြည့်လိုက်ကြပြန်သည်။

“တကယ်သာဟုတ်နေရင် တက်ဂီ ဘာကိုမှအလျင်စလိုမဆုံးဖြတ်လိုက်နဲ့ဦး။ ကျွန်မရှိပါသေးတယ်။ အိမ်ထောင်တစ်ခုကို လွယ်လွယ်နဲ့မပြိုကွဲစေချင်ဘူး။ အဲဒီမိန်းကလေးကလည်း ဗြန်မာလူမျိုးပါ။ နားလည်အောင်ပြောရင် ရမှာပါ။ ကျွန်မကူညီပါ့မယ်”

“ရမှာမို့လား အစ်မရယ်”

“ရမှာပါ။ သမီးလေးရဲ့မျက်နှာထောက်ပြီး သည်းခံပါတက်ဂီရယ်။ ဒီလိုပဲသည်းခံကြရတာပဲ”

“ဒီတစ်ခါ ဒီလိုကိစ္စနဲ့ကြုံရတော့ တက်ဂီလေ၊ အစ်မကို အထင်ကြီးလေးစားမိတယ်။ အစ်မ ဘယ်လိုခံနိုင်ရည်မျိုးနဲ့ ဒီလောက်နှစ်တွေအများကြီး သည်းခံခဲ့တာလဲ”

“ဪ... ညီမရယ်၊ တစ်ခါတစ်ရံမှာ ရှုပ်ထွေးတဲ့လူ၊ စိတ်ဆိုတာ အို! ခက်ပါရဲ့၊ စိတ်သွားတိုင်း ကိုယ်ကမလုပ်နိုင်တာနဲ့ ကိုယ်သွားတိုင်း စိတ်ကမပါနိုင်တာနဲ့ ခက်ပါတယ်”

“သေချာတယ် အစ်မ၊ တက်ဂီကြားထားတဲ့သတင်းက သေချာတယ်”

တစ်နေရာကိုစူးစိုက်စွာကြည့်ပြီး အသက်မဲ့စွာပြောနေ သည့်တက်ဂီ၏ အက်ရှင်အသံတစ်ခုကြောင့် သူမပါ ထိုနေရာသို့ ကြည့်လိုက်သည်။

သူမလန့်သွားရသည်။ သူမ၏လက်ချောင်းများ တုန်ရင် လာသည်။ လည်ချောင်းဝ၌ စကားသံတို့က အက်ကွဲခြောက်သွေ့ ကုန်သည်။

“ဘုရား! ဘုရား!”

သူမအံ့သြလွန်း၍ ဘာစကားမှမဆိုနိုင်တော့ချေ။ ကမ္ဘာ ကြီးက ကျဉ်းလိုက်တာ။

“သူပဲ အစ်မ၊ ဝီရထုတ်လုပ်ရေးပိုင်ရှင်... တက်ဂီရဲ့ ခင်ပွန်း ဝီရပဲ။ ဘေးကမိန်းကလေးက မော်ဒယ်လ်အသစ်လေး ပန်နီပယ်တဲ့”

မယုံနိုင်ခြင်းများစွာတို့နှင့် နန်းတက်ဂီကိုတစ်လှည့်၊ တစ် ယောက်ကိုတစ်ယောက် တင်းတင်းကြပ်ကြပ်ဖက်ထားကြသော ဝီရနှင့်ပန်နီပယ်တို့ကိုတစ်လှည့် ကြည့်နေမိသည်။ သူမထံမှ စကား သံတို့ ဆိတ်သုဉ်းနေရသည်။ သူမတွင် ပြောစရာစကားမရှိပါ။

ပြောနိုင်ဖို့ခွန်အားလည်း မရှိပါ။ နာစရာနဲ့လုံးသားလည်း မရှိတော့ ပဲ။ သိပ်ချစ်ခဲ့သောမောင်ကိုလည်း နာကြည်းနေရသည်။ မောင့် တို့နာကြည်းသလို မောင်အပေါ်စွဲလွန်းလွန်းချစ်ခဲ့သည့် မိမိကိုယ် မိမိလည်း နာကြည်းနေမိသည်။

ကြည့်စမ်းပါဦး၊ ကြည့်ရှုနေလိုက်ကြတာ။ ကမ္ဘာပေါ်မှာ သူတို့ပဲရှိနေတယ်များ ထင်နေလေရောသလား။ ရက်စက်လွန်း ခါတယ်မောင်ရယ်၊ မောင်သိပ်ကိုရက်စက်လွန်းပါတယ်။ မောင့် တို့ ဘယ်ဘဝကများ အပြစ်လုပ်ထားခဲ့ဖူးသလဲဟင် မောင်ရယ်။ မောင်သိပ်ရက်စက်ပါတယ်။

“တက်ဂီကိုယ် တက်ဂီလည်း မုန်းတယ်အစ်မရယ်။ သူ ထက်ဂီကိုမချစ်ဘူးဆိုတာသိရဲ့နဲ့ ဘာကြောင့် ဖိုက်ဖိုက်ကန်းကန်း ဆူကိုချစ်နေမိတာလဲမသိတော့ဘူး။ သူသိပ်ရက်စက်တာပဲ၊ သူ ထက်ဂီအပေါ် သိပ်ရက်စက်တာပဲ”

တက်ဂီ၏စကားသံကိုလည်း ကြားနေရပါ၏။ သို့သော် သူမ တက်ဂီကိုမနှစ်သိမ့်နိုင်တော့ပါ။ နှစ်သိမ့်နိုင်စရာခွန်အားတွေ ထည်း ရှိမနေတော့ပါ။

“တက်ဂီဘာလုပ်ရမလဲဟင်၊ တက်ဂီ ဘာလုပ်ရမလဲ။ ဘာလုပ်သင့်သလဲ”

အားကိုးတကြီးပြောနေသော တက်ဂီကို သူမ အစွမ်း
ကုန်ကူညီလိုက်ချင်သည်။ သို့သော် သူမမှာလည်း ခွန်အားမ
ပါ။ တက်ဂီ၏လက်ကိုဆွဲပြီး ရှေ့မှရင်ဆိုင်ပစ်လိုက်ချင်ပေမယ့်
သူမကိုယ်က သတ္တိမရှိပါ။

သူမ မောင့်ကိုသိပ်ချစ်ပါသည်။

မောင့်ကိုဆုံးရှုံးရမှာမျိုးကို သိပ်ကြောက်ပါသည်။

သူမ မျက်ရည်တွေ ကျနေသည်။

နန်းတက်ဂီကို ကရုဏာသက်စွာ ကြည့်နေပေမယ့် သူ
အာရုံထဲ နန်းတက်ဂီကိုမတွေ့မြင်ပါ။ သူမမြင်နေရတာက န
ကြည်းစရာမြင်ကွင်းတစ်ခုဖြစ်သည်။

မောင်ရယ်... ဘာကြောင့် အဲဒီလောက်ထိ လုပ်ရ
နိုင်တာလဲ။ ဘာကြောင့် အဲဒီလောက်ထိ ရက်စက်နိုင်တာလဲ
မောင်နှင့်ထိုမိန်းကလေးတို့ချစ်ကြည်နှူးခန်းက သူမနှလုံးသား
နတ်ဆိုးတစ်ပါးနယ် ပြင်းရှုရှင်ရောက်နေသည်။

သူမစိတ်ထဲ နာကြည်းသွားသည်။ ဒါသိပ်ချစ်ရသော
မောင့်ကိုမဟုတ်ပါ။ ထိုမိန်းကလေးကိုပဲဖြစ်၏။

မောင့်ကိုချစ်သည်။ မစွန့်လွှတ်နိုင်ပါ။ ထိုမိန်းကလေး
ကို မုန်းသည်။ ငွေကိုသာမြင်ပြီး လူမှုဝတ်ကိုမသိသော ထိုမိ

ကလေးကို ရင်ထဲ၌ တူးခါးနေအောင် မုန်းမိသည်။

သူမရင်ထဲ အမုန်းတွေသာ ပြည့်သိပ်သွားရပေမယ့်
အယ်ဟာကို ဘယ်လိုမုန်းနေမုန်း သူမကိုယ်တိုင် မသိခဲ့ပါ။

အခန်း (၁၂)

ဘေစင်တွင် လက်ဆေးနေခဲ့သည်မှာ ကြာပါပြီ။ အချိန်
 သွေးကြာသွားသည်ကို သူမကိုယ်တိုင် သတိမပြုမိလိုက်ပါ။ အေး
 သောထိုရေတို့က သူမ၏လက်ကိုပဲ စိုစေတာပါ။ သူမရဲ့စိတ်၊
 သုံးသားကိုမူ မအေးမြစေပါ။

“မေမေ၊ သားအိပ်ချင်ပြီ”

“ဪ! အင်း... သားအိပ်ချင်အိပ်တော့လေ။ အခန်း
 ထဲ အိပ်လိုက်”

အိပ်မက်မှလန့်နိုးလာသူတစ်ယောက်လို ယောင်နုနုပြော
 လက်ကိုပေါ်နှင့်သုတ်လိုက်သည်။ စိတ်နဲ့ကိုယ် တစ်ခြားစီဖြစ်
 သောသူမကို သားက ပေစောင်းစောင်းလေးကြည့်ပြီး အိပ်

ခန်းထဲဝင်သွားသည်။

ခါတိုင်းလို ကောင်းကောင်းအိပ်ပါဟုဆိုပြီး လိုက်ကာ များကိုချပေး၍ မီးပိတ်ကာ အနမ်းမပေးနိုင်တော့သည့်အတွက် သားကိုအားနာရသည်။ သည်းခံတော့ သားရယ်၊ မေမေ ဒီစီး စိတ်နဲ့ကိုယ် မကပ်တော့လို့ပါ။

အသစ်ကျပ်ချွတ်ပဝါလေးပင် နှမ်းအိသွားရသည်။ ပဝါကို စားပွဲပေါ်တင်ပြီး အိပ်ခန်းထဲသို့ဝင်လာသည်။ နှစ်ယောက် အိပ်ကုတင်ကြီးကိုကြည့်ရင်း မျက်ရည်များကျလာသည်။

“တီး! တောင်! . . .”

သူမအထင်မလွဲဘူးဆိုရင် ဒါ သူဆိုတာ သေချာသည့် နာရီကိုမော့ကြည့်သည်။ ညဆယ်နာရီတိတိဖြစ်သည်။

သူမ တံခါးရွက်ကိုချောင်းမကြည့်ဘဲ ဖွင့်၏။ သူဝင်လာသည်။ သူမ သူ့အားနှုတ်မဆက်တော့ဘဲ အိပ်ခန်းတွင်းသို့ ထဲသွားသည်။

သူ ကြောင်နုနုနှင့်ပင် တံခါးရွက်ကိုပိတ်ပြီး သူမနောက်မှ လိုက်ဝင်လာသည်။ သူ့စိတ်ထဲ ဖဝေဖဝါဖြစ်နေသည်။

ခါတိုင်း သူပြန်လာလျှင် အပြုံးလေးတစ်ချက်ဖြစ်၍ ရေချိုးဖြစ်ဖြစ် ထမင်းစားဖြစ်ဖြစ် တစ်ခုခုပြုမူပြောဆိုနှုတ်ဆက်

တတ်သည့်လေနေအေး၏ အေးစက်စက်အပြုအမူက သူ့အတွက် သနားစရာနေသည်။

“အေး”

သူမ၏လှပသောနောက်ကျောလေးကို သိုင်းဖက်သည်။

“အေး. . . ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

သူမကိုယ်လေးကို မျက်နှာချင်းဆိုင် ဆွဲလှည့်လိုက်သည်။ သူမက သူ့စေ့စေ့ကြည့်သည်။ ထိုအကြည့်ထဲတွင် အဓိပ္ပာယ်များ ပြွတ်သိပ်နေ၍ သူ့အတွက် ပဟေဠိဖြစ်နေသည်။ ဒီမျက်လုံးများက ဘာလဲ၊ ဘာကြောင့်လဲ၊ ဘာအတွက်လဲ၊ ဘာစကားတွေ ဆိုလိုက်သိမ်းဆည်းထားတာလဲ။

ထိုအကြည့်မျိုး လေနေအေးထံမှ မရရှိဖူးသောသူက ရင်ထဲက အနေခက်နေသည်။ စိတ်တိုချင်လာသည်။

“အေး”

သူမပန်းပေါ်တင်ထားသော သူ့လက်များကို သူမလက်နှင့် သူမကိုယ်တိုင် ဆွဲချလိုက်သည်။

သူ့စိတ်ထဲ ဖဝေဖဝါဖြစ်သွားသည်။ အေးစက်တဲ့သူမ ကြောင့်လည်း စိတ်ထဲမလုံမလဲဖြစ်မိသည်။ အမှန်ပြောရလျှင် သူမသမျှ နုခဲသောလေနေအေးကို အစွယ်မရှိဘူးဟု ထင်ထားခဲ့

တာ အမှန်ပါ။ သို့သော် လေနုအေးကို ချစ်ပါသည်။ ချစ်လို့ လက်ထပ်ပေါင်းသင်းခဲ့တာလေ။

“အေး... ဘာဖြစ်တာလဲကွာ၊ ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

စိတ်မရှည်လာတော့၍ အသံမြင့်သွားသည်။

“တိုးတိုးပြောပါ မောင်၊ သားနိုးသွားပါဦးမယ်”

သိပ်တော့အခြေအနေမဆိုးဘူးထင်ပါရဲ့။ အသုံးအနှုန်း

က နူးညံ့နေသေးသည်။

“ဘာဖြစ်နေတာလဲ အေး”

လေနုအေး၏မျက်နှာအချိုးက မြင်နေကျပုံမဟုတ်ဘဲ မကျေမချမ်းမေးခွန်းဆက်ထုတ်သည်။ အေးအပေါ် အမြဲအနိုင်ရနေကျမို့ အချိန်တိုင်းအနိုင်လိုချင်သည်။

“ဆယ်နာရီခွဲတော့မယ် မောင်၊ နောက်နာရီဝက်ဆိုရင် မောင်ပြန်ရတော့မယ်။ အလည်လာတာလား မောင်”

သူ ရိပ်စားမိစပြုလာသည်။ အေးက သူ့ကိုချစ်နေတာပဲ။ သူ့အချိန်တွေကို လွှမ်းမိုးချင်နေတာပဲဟု ယူဆသည်။

“အဲဒါကြောင့် စိတ်ကောက်နေတာလား”

“မောင် လူမှားနေပြီထင်တယ်၊ အေးစိတ်မကောင်းတတ်ဘူးလေ မောင်”

ကျီစယ်ချင်နေသောသူ့မျက်နှာကြီး တည်သွားသည်။ အေးစကားက ဘာလဲ၊ ဒီနေ့ အေးဘာဖြစ်နေတာလဲ။ သူနှင့်အေး ခော်သက်ခဲ့တာ နှစ်ပေါင်းမနည်းတော့ပါ။ သူသိနေသည်။ အေးဟာ တစ်ခုခုစိတ်ခုနေပါပြီ။ သေးသေးလေးမဟုတ်ဘဲ ကြီးမားသည့်ကိစ္စကြီးရှိမှန်း အေး၏မျက်လုံးကိုစိုက်ကြည့်လိုက်၍ သူသိလိုက်သည်။

“အေး၊ မင်း... မောင့်ကိုပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောပါ”

“အေး... လောဘကြီးချင်တယ်မောင်။ လောဘကြီးဆိုက်ချင်တယ်။ ဒီနေ့ ပိုပြီးသေချာသွားပြီ။ မုန့်တစ်ချပ်လုံးကို တစ်ယောက်တည်းမမစားရရင် တစ်ကိုက်မှ မစားချင်တော့ဘူးမောင်။ ဘဝဘဝတွေက ကျိန်စာတွေဆိုရင်လည်း ပြယ်သင့်ပြီ”

သူ လေနုအေးကိုစိုက်ကြည့်နေသည်။ လေနုအေး မျက်နှာလွှဲသွားသည်။

“သာဂီဝီရလေးက ချစ်ဖို့ကောင်းပါတယ် မောင်”

သူမအသံမှာ အဖျားခတ်သွားသည်။ ဆက်၍ထွက်မလာတော့ပါဘဲ ငြိမ်ကျသွားသည်။

“မင်းကို သူလာရှာတာလား”

တည်ငြိမ်သောအသံတစ်ခုဖြစ်သည်။ ထိုအသံက အေး

စက်နေသည်။ မမျှော်လင့်ထားသောစကားကြားရ၍ တုန်လှုပ်
နေပုံမျိုးအနည်းငယ်မှပေါ်ပါ။ ဒါတွေကို သူကြိုတွေးခဲ့ရသည်။

“သူ အေးကိုမရှာပါဘူး။ သူသွားရှာမှာက ပန်ဒီပယ်ကို
ပါ”

သူအံ့သြသွားရသည်။ အံ့သြလွန်း၍ မှတ်တက်စွာကြည့်
နေမိသည်။ ပြီးတော့ လွတ်လင်းကိုကြံဆောင်နေမိသည်။ ပြဿနာ
က အနှေးနှဲအမြန်တက်လာမှာပဲဆိုတာ သိနေသည်။ သူဘာလုပ်
ရမလဲ။ ခုချိန်မှာ ဘာလုပ်သင့်သလဲ။ လှုပ်ရှားနေသောစိတ်ကို
စုစည်းနေသည်။ ကြိုးစားပြီးတည်ငြိမ်အောင် ဖန်တီးနေသည်။
သို့သော် မအောင်မြင်ပါ။ မအောင်မြင်သေးပါ။

လေနုအေးက အေးဆေးတည်ငြိမ်ပြီး ချင့်ချိန်တတ်၍
သိပ်စိုင်းစိုင်းစရာမရှိပေမယ့် ထက်မြက်ရဲရင့်သောနန်းတက်ဂီတိုတော့
သူထည့်မတွက်၍မရပါ။ သူ့ဂုဏ်သိက္ခာ၊ ပြီးတော့ သူ့ဘဝကိုပါ
ဇောက်ထိုးမိုးမျှော်လုပ်နိုင်စွမ်း၊ နန်းတက်ဂီတိုရှာနေကြောင်း သူ
အတတ်သိသည်။ ပြီးတော့ သူက အနုပညာလောကထဲမှ လူ
တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ နာမည်နှင့်ဂုဏ်သိက္ခာက အသက်ထက်
ပိုအရေးကြီးသည်ဆိုတာ နားလည်နေသည်။ တစ်လောကလုံး
က သူ့မိန်းမဟာ နန်းတက်ဂီဆိုတာ အသိအမှတ်ပြုပြီးဖြစ်သည်။

လေနုအေးက ထားပါတော့။ ထက်မြက်တဲ့နန်းတက်ဂီသိသွားပြီ
ဆိုတော့ သူ့ဘာလုပ်ရမလဲ။ ပြီးတော့ လေနုအေးနဲ့နန်းတက်ဂီ
တ ဘယ်ကဘယ်လို. . .

“မင်း. . . တက်ဂီကိုသွားရှာတာလား”

မိမိက မှားသော်လည်း မေးခွန်းနှင့်သာ ရန်စကားဆို
သည်။

“ရှင်ဘယ်လိုထင်သလဲ”

သူစိတ်တိုသွားသည်။ စိတ်ရှုပ်မှုအပေါင်းတို့ကို လေနု
အေးထံ စုပုံပစ်ချင်သည်။

“မင်း ဘာကိစ္စနဲ့ နန်းတက်ဂီကိုသွားရှာရတာလဲ။ မင်း
ဒီလောက်ထိပဲ အားနေသလား။ ဟင်. . . လေနုအေး”

“ရှင် ထင်ချင်သလိုထင်လို့ရတယ်”

သူမအသံသည် မာကျောစပြုလာသည်။ မျက်ဝန်း၌
ထည်း မျက်ရည်တို့ အိုင်ထွန်းစပြုနေပါသည်။

“ငါ့အကြောင်းကို မင်းဘာကိစ္စနဲ့ လိုက်စုံစမ်းနေရတာ
လဲ။ မင်းမှာ အဲလောက်ထိ အချိန်တွေသုံးမကုန်တော့ဘူးလား။
အဲလောက်ထိပဲ အားနေပြီလား. . . တောက်!”

“ကျွန်မက ရှင့်ရဲ့မိန်းမပါ ဝီရရယ်၊ ရှင့်ရဲ့အကြီးသုံး

မိန်းမပါ။

“ဘာ!”

“ကျွန်မစကားက မှားနေလို့လား။ ဘယ်နေရာမှာ မှား
နေလို့လဲ ပြောစမ်းပါ။ ကျွန်မက နန်းတက်ဂီလောက် ပညာတွေ
မတတ်ဘူး။ ဥစ္စာတွေမကြွယ်ဝဘူး။ ဒါကြောင့် အရာရာမှာ နောက်
ကျနေခဲ့တဲ့ရှင်တောင် ကျွန်မကိုချောင်ထိုးတာခဲ့တယ်မဟုတ်လား။
ရှင်ကိုချစ်လွန်းလို့ ဒီလိုတိတ်တိတ်ပုန်းမယားတစ်ယောက် လုပ်
နေရပေမယ့် ကျွန်မလည်း မိန်းမရှင်၊ အတ္တကြီးတတ်တယ်။ ရှင်
လုပ်ပုံက လွန်လွန်းနေပြီ။ ဝီရရယ်၊ အရမ်းကိုလွန်လွန်းနေပြီ”

“ဘာလဲ၊ မင်းကမကျေနပ်ဘူးလား။ မင်းလိုချင်တာက
ငါ့ရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာနဲ့ငါ့ရဲ့ပိုင်ဆိုင်မှုလား... ငါလား... ဟစ်”

သူမရင်ထဲ လှိုက်ခုန်သွားသည်။ မျက်ရည်ဥကြီးများ
အတွဲလိုက်ပြုတ်ကျလာသည်။ သူမမှာ ဖြေစရာမရှိပါ။ မရှိခဲ့လို့
လည်း ခြောက်နှစ်ကျော် ဒီလိုအပျော်မယားဘဝနဲ့ နေလာခဲ့တာ
မဟုတ်လား။

“ပြောလေ... ပြောစမ်း၊ မင်း ဒါကိုမကျေနပ်လို့ သွား
ပြောတာလား။ မင်းက ဘယ်လိုမိန်းမလဲ”

“ကျွန်မဘယ်လိုမိန်းမမှန်း ရှင်မသိသေးဘူးလား”

အကြည့်နှစ်ခုသည် ပြင်းပြစွာ အားပြိုင်နေသည်။

ပေါက်ထွက်လုမတတ် စိုက်ကြည့်နေသည်။

“သိတယ်ကွာ၊ အခုကိစ္စနဲ့တင် မင်းက မိန်းမယုတ်မှန်း
ပေါ်လွင်နေပြီ”

“အဲဒီမိန်းမယုတ်ကို ရှင်ကွာရှင်းလိုက်ပါတော့လား”

သူမအသံတစ်လုံးချင်း ထွက်လာသည်။ မျက်ရည်ဥများ
တစ်လုံးချင်း ပြုတ်ကျနေသည်။

“ဘာ!”

ဝီရအံ့သြသွားသည်။ သူလုံးဝမျှော်လင့်မထားခဲ့ပါချေ။
သူ့အပေါ် သိပ်ကိုသံယောဇဉ်တွယ်ပြီး အရမ်းချစ်သောလေနအေး
ထံမှ ဒီလိုစကားလုံးမျိုး ကြားရလိမ့်မယ်ဟု ဘယ်တုန်းကမှ ထင်
ထားခဲ့ပါ။ အံ့သြသွားရသလို ခြောက်ခြားနေရသည်။

“အေး... မင်း”

အမှန်ပြောရလျှင် သူ လေနအေးကိုချစ်ပါသည်။ လေ
နအေးက သူ့ဘဝတစ်ခုလုံး၏အချစ်ဦးဖြစ်၏။ အခြားမိန်းကလေး
များနှင့်မတူ တစ်မူကွဲသည့် အေးဆေးတည်ငြိမ်သော လေနအေး
ကို သူမြတ်နိုးသည်။ သူပြုသမျှ နုနုခဲ့သောအေးကို သူသနား
သည်။ သို့သော် သူလည်းမတတ်နိုင်ပါ။ အေးအပေါ် သူ့အနိုင်

၁၂၄ ❀ မယ်ခိုင်

လိုချင်သည်။ ဗိုလ်ကျချင်သည်။ သူ့စိတ်က အနိုင်ယူခိုက်ကျချင် ရုံသက်သက်ပါ။ တကယ်တော့ သူ အေးကိုမခွဲနိုင်ပါ။ သူ အေး ကိုသိပ်ချစ်ပါသည်။

“ဟုတ်တယ် ဝီရ၊ ကျွန်မတို့လမ်းခွဲကြရအောင်”

“မင်း ဘာစကားတွေပြောနေတာလဲ အေး၊ မင်းရှူးနေ ပြီလား”

“ဟုတ်တယ်၊ ရှင်ကြောင့် ရှူးသွားပြီ၊ ကျွန်မ သွက်သွက် ခါအောင် ရှူးသွားရင် တရားခံဟာ ရှင်ပဲ ဝီရ”

“အေး”

သူ့အသံက မာန်ပါပါထွက်လာသည်။ အေးထံမှ ဒီလို စကားမျိုးကို သူမကြားနိုင်ပါ။ တစ်လောကလုံးမှမိန်းမတွေအား လုံး ထိုသို့ပြောခြင်းကို သူခံနိုင်ဦးတော့၊ အေးထံမှ ထိုစကားမျိုး ကိုမကြားနိုင်ပါ။ စကားတစ်လုံးကို လွယ်လွယ်ပင် ပြီးစလွယ် မပြောသောအေးထံမှ ထိုစကားမျိုး မကြားနိုင်ပါ။

“ကျွန်မလိုမိန်းမမျိုးက ထားပါတော့၊ နန်းတက်ဂီလို မိန်းမမျိုးနဲ့ယှဉ်ရင် ပန်နီပယ်က ဘယ်နေရာမှာ သာနေလို့လဲ မောင်”

“အေး... မင်း”

“ကျွန်မလည်း အဲဒီလိုမပြောချင်ဘူးမောင်။ အဲဒီလိုမျိုး လည်း နန်းတက်ဂီဘက်က မတွေ့ချင်ဘူး။ အဲဒီလိုတွေ့နေမိတဲ့ ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မလည်းမုန်းတယ်”

“မပြောနဲ့ အေး၊ အဲဒီကျွန်မဆိုတဲ့ ခပ်စိမ်းစိမ်းအသုံး အနှုန်းမျိုး မင်းနဲ့မောင့်အကြားမှာ ရှိလို့လား... အေး”

“ရှိရတော့မယ် ဝီရ၊ ကျွန်မလည်း မာနကြီးလိုက်ချင် သေးတယ်။ တစ်သက်လုံး ရှင်ထားရာနေ စေရာသွားခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ အခု ကျွန်မသေသေချာချာစဉ်းစားပြီးပြီ”

အမှန်တကယ်ပင် တည်ငြိမ်နေသော လေနအေး၏မျက် နှာကကြောင့် သူ့စိတ်ပူသွားသည်။

“အေး... မင်း မောင့်ကိုမချစ်တော့လို့လား”

ထိုစကားလုံးကို မမျှော်လင့်ဘဲ ကြားလိုက်ရတော့ သူမ နှလုံးသားလေးမှာ ကျပ်စက်နှင့်အတိုခံလိုက်ရသလို လှုပ်ခတ် သွားသည်။ သို့သော် သူမထိန်းနိုင်ရမည်လေ။ သူ့ရဲ့ဒီလိုအပြော လေးတွေအောက်မှာ သူမ မိုက်မဲခဲ့တာ အချိန်တယ်လောက်ကြာ သွားပြီလဲ။ ဒီတစ်ကြိမ်တော့ သူမပြတ်သားရမယ်လေ။ ပြတ်သား ရုတ်တရက်မယ်လေ။ သူမအပေါ် သူ၏အချစ်များက ယုတ်လျော့သွား နှိုးသိသည်။

သူမကို အရင်လိုဂရုမစိုက်တော့မှန်းလည်းသိ၏။ သူမ အတွက် ပေးထားသောအချိန်များကို ပန်နီပယ်နှင့်နန်းတက်ကီ တို့အပေါ် ဖဲ့ပေးနေရသည်ကိုလည်းသိသည်။ သူမနုလုံးသားတွေ ကလည်း ခုချိန်မှာ အကောင်းပကတိရှိမနေတော့ချေ။ ဒါကိုမှ သူမငြိမ်နေခဲ့မယ်ဆိုရင် သူမက ဘာမိန်းမလဲ။ ဘယ်လိုမိန်းမ မျိုးဖြစ်သွားပြီလဲ။ သူ့ကိုချစ်ပေမယ့် မိန်းမတစ်ယောက်၏မာနမျိုး တော့ သူမမှာရှိရမည်လေ။ အကျင့်ပါနေပြီဖြစ်သော သူမ၏စိတ် က သူ့အလိုလိုက်ချင်နေပေမယ့် သူမတင်းခံနိုင်ရမည်လေ။

“ဟမ်... အေး... အေး... မောင့်ကို မချစ်တော့ လို့လား”

“ဟင့်အင်း... ကျွန်မကိုကွာရှင်းခွင့်ပေးပါတော့”

သူမ၏အသံများသည် မာထန်မနေပါချေ။ ခဲရာခဲဆစ် တုန်တုန်ရင်ရင်ထွက်လာသည်။ ဒါကို မိန်းမကျွမ်းကျောသူက မသိ ရှိဘဲနေပါ့မလား။

“မောင်ကတော့ မင်းကိုချစ်တယ် အေးရယ်”

“အဲဒါ ကျွန်မတစ်ယောက်တည်းမှမဟုတ်တာ”

သူတွေဝေသွားသည်။

“ကျွန်မက ရှင့်တစ်ယောက်တည်းကို စွဲစွဲမြဲမြဲချစ်ပေ

မယ့် ရှင့်က အဲဒီလိုမဟုတ်ဘူး။ ကျွန်မရင်ထဲ နာကျင်နေပြီဆိုတာ ချင်သိရဲ့လား။ ကျွန်မလည်း မိန်းမတစ်ယောက်ပါ”

“ပန်နီပယ်ကြောင့်လား။ မောင် ပန်နီပယ်နဲ့တွဲနေလို့ လား”

“ကျွန်မကိုချစ်တယ်ပြောသလို အဲဒီမိန်းမကိုလည်း ဒီ စကားမျိုးပြောတာပဲမဟုတ်လား”

“မောင်မပြောဘူး အေး။ အဲဒါတစ်ခုတော့ မောင်စောင့် ထိန်းပါတယ်။ မောင် ပွေ့ချင်ပွေ့မယ်၊ ရှုပ်ချင်ရှုပ်မယ်၊ ချစ်တယ် ဆိုတာတော့ ကိုယ်စည်းကမ်းရှိတယ်။ မချစ်ဘဲတော့ ချစ်ကြောင်း ဖန်တီးလုပ်ပြောမှာမဟုတ်ဘူး။ မင်း ခုချိန်ထိ မောင့်အကြောင်းမသိ သေးဘူးလား”

“ဒါပေမဲ့ ရှင် တက်ကီကိုတော့ အဲဒီလိုပြောမှာပါ”

သူပြီးလိုက်သည်။ ပြီးနောက် လေနအေး၏ကျဉ်းမြောင်း သောခါးလေးကို သိုင်းဖက်သည်။

“မောင့်ကိုသဝဏ်တိုနေတာလား။ ဟွန်း! အရမ်းချစ်ဖို့ ကောင်းတာပေါ့”

“ရှင် လွှတ်နော်... ကျွန်မတို့ကွာရှင်း...”

သူမ ဆက်၍စကားမဆိုနိုင်တော့ချေ။ သူမကိုယ်လေး

၁၂၈ ❀ မယ်နိုင်

မှာ အချစ်ကြမ်းသမားကြီးဝီရိန် ရင်ခွင်ထဲသို့ ရောက်ရှိ၍နေထိုင်
ပြီး

ကျွန်မ ရှင်ကိုမချစ်ဘဲ မနေနိုင်မှာတဲ့လားမောင်ရယ်။

အခန်း (၁၃)

သူ ကားကိုဆင်ဝင်အောက်ထဲ ထိုးရင်လိုက်သည်။ အချိန်
ဖြင့် ခုနစ်နာရီခွဲနေပါပြီ။ မကြာခင်မှာ သမီးနှင့်တက်ဂီတို့
ပြင်သွားကြတော့မည်လေ။ အမြဲတမ်းလှုပ်ရှားနေသော သူ
ပြောကားများသည် ငြိမ်သက်နေသည်။ တွေဝေခြင်းကြောင့်
သည်းခြစ်သည်။

ညကလည်း လေနအေးနှင့်အချိန်တွေကုန်ခဲ့သည်။ စိတ်
အက်နေသော လေနအေး၏စိတ်ကို ပြေသိမ့်သည့်အနေနှင့်
အင်္ကျီကို သူလှည့်မလာနိုင်ခဲ့ပါ။ အပြစ်ရှိသောသူက အိမ်ထဲဝင်
မဝံ့မရဲဖြစ်နေရသည်။ တက်ဂီကိုဘယ်လိုရင်ဆိုင်ရမှာလဲ။
ဘယ်လိုစကားလုံးမျိုးနှင့် စနုတ်ဆက်ရမည်လဲ။ နန်းတက်ဂီက

ရွှေပဒေသာစာပေ

ရွှေပဒေသာစာပေ

သူ့အကြောင်းဘာမှမသိသေးဘူးဆို ထားပါတော့။ ခုတော့...
 နန်းတက်ဂီက သူ့အရှုပ်များကို သိနေတာထက် တက်
 ဂီသိနေမှန်းကို သူကကြိုသိနေခြင်းက အခြေအနေကိုပို၍ဆိုး
 သည်။ ပြီးတော့ သူ့၏ပြစ်မှုက နှစ်ခုဖြစ်သည်။ လေနေအေးနှင့်
 စကားများချိန်ကတည်းက ဒီကိစ္စကို တက်ဂီနှင့်နောက်တစ်ကြိမ်
 ပြန်ပြောရတော့မည်မှန်းသိပေမယ့် ဆိုးဝါးစွာပင် သူ လေနေအေး
 ၏အိမ်တွင် အိပ်ပျော်သွားခဲ့သည်။ တက်ဂီမေးလျှင် ဘာပြန်ပြော
 ရမလဲ။ လေနေအေးနှင့်သူ့အကြောင်းရော တက်ဂီသိနေပြီလား
 ဒါဆိုရင်တော့ အခြေအနေပိုဆိုးသွားနိုင်သည်။

လေနေအေးကို သူယုံပါသည်။ လေနေအေးလို ခပ်အေး
 အေးမိန်းမတစ်ယောက်က ပတ်ဝန်းကျင်ကို သိပ်ဂရုမပြုတတ်
 ချေ။ လေနေအေးနှင့်သူ ပတ်သက်ခဲ့တာ ဘယ်လောက်ကြာသွား
 ပြီလဲ။ သူ လေနေအေးအကြောင်းကိုသိတာပေါ့။ လေနေအေး
 သူကလွဲရင် အခြားသောယောက်ျားများကို ဖွဲ့နှင့်ဆန်ကွဲဟုသတ်
 မှတ်ထားသူ။ သူ့ကိုသာချစ်ပြီး သူ့အလုပ်သူ့ပတ်ဝန်းကျင်ကို စိတ်
 မဝင်စားသူဖြစ်သည်။ ထိုသို့မိန်းမမျိုးက ပြဿနာရှာဖို့ဆိုတ
 အိပ်မက်တောင် မက်လိမ့်မည်မဟုတ်။ သူယုံသည်။ ဒါကြောင့်
 သူပို၍အတွေးခက်နေခြင်းဖြစ်သည်။ တက်ဂီနဲ့ပန်နီပယ်ကို

အားက ဘာကြောင့် ဘယ်လိုလုပ်သိသွားတာလဲ။ ပန်နီပယ်
 ထားပါတော့။ တက်ဂီက သူ့ရဲ့အကြောင်းကို ဘယ်လောက်
 သိနေပြီလဲ။
 သော့ခတ်ထားသောဝင်ပေါက်ကိုကြည့်ပြီး အတွေးနယ်
 နေမိသည်။ သူကားပေါ်မှဆင်းလိုက်သည်။ တွေးပူနေတာထက်
 မျက်နှာချင်းဆိုင်ရှင်းလိုက်တာက သူ့စိတ်ကိုပိုသက်သာ
 လေမယ်ဟု နှလုံးသွင်းပြီး သတ္တိများမွေးမြူနေသည်။

“ဖေကြီး ပြန်လာပြီ”

သမီးကပြေးပြီး သူ့ကိုကြိုဆိုလိုက်သည်။ သူ့ သမီးကို
 ခိုလိုက်သည်။ သမီး၏ပါးလေးကို ကြင်နာစွာ ငုံ့မွှေးလိုက်ပေ
 မည် အပြစ်ရှိသလိုခံစားရသည်။ သူ့ကိုသိပ်ချစ်သောသမီးအပေါ်
 ခြစ်လုပ်မိပြီလား။ ပြီးတော့ ဒွန်းပီရလေး။ သူ့ဘာတွေလုပ်
 တာလဲ။ သူက အဖေတဲ့လား။

“ဪ... ကို ပြန်လာပြီနော်”

မီးဖိုခန်းထဲမှထွက်လာပြီး နှုတ်ဆက်လိုက်သောတက်ဂီ
 အရာကြောင့် သူ့စိတ်ထဲမွန်းကျပ်သွားသည်။

“ဪ... အင်း”

“ရေချိုးပြီးခဲ့ပြီလား။ မချိုးရသေးရင် ချိုးလေ။ ပြီးရင်

မနက်စာစားရအောင်”

ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ။ သာမန်ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ်ပုံနဲ့ပြောနေတဲ့ တက်ဂီရဲ့ပုံက ဘာသဘောလဲ။ ရေချိုးပြီးခဲ့ပြီလားတဲ့။ ဒါက ဘာလဲ။

“အင်း... ဒါဆို ကိုယ်ရေချိုးလိုက်မယ်”

သမီးကိုချွှက်က အပေါ်ထပ်သို့တက်လာခဲ့သည်။ အကိုကိုဖြုတ်နေသည်။ သို့သော် သူ့စိတ်က အကျိုးကြယ်သီးဆီ မှာပါ။ တက်ဂီရဲ့မျက်နှာလေးကိုသာ အထပ်ထပ်မြင်ယောင်နေသည်။ ရင်ထဲပူလောင်မွန်းကျပ်နေသည်။ ပေါက်ကွဲပြီး သူ့အော်ကိုယ်အော်လုပ်ပစ်လျှင်တောင် စိတ်ထဲပေါ့ပါးပေလိမ့်မည်။ ခုတော့ဘာလဲ၊ ဘာဖြစ်နေတာလဲ။ တက်ဂီက သူ့ကိုကရုမစိုက်ဘူးဆိုတဲ့ သဘောလား။

အငယ်ရှိမှန်းသိသည်။ အပြင်မှာလည်း တစ်ညအိပ်ခဲ့သည်။ ဒါတောင် ဘယ်လိုမှမနေဘူးဆိုတဲ့သဘောက ဘာလဲ။ ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ။

ရှုပ်ထွေးသောအတွေးများကို ရေအေးအေးနှင့်မျှောနှုတ်လိုက်သည်။ သို့သော် ရှင်းလင်းမသွားပါ။ ခေါင်းထဲရှုပ်ဆဲ နေသည်။

သူ ရေချိုးခန်းထဲမှထွက်လာသည်။ တက်ဂီက ထုံးစံအတိုင်း သူဝတ်ရန်ဝတ်စုံကို ဗီရိုထဲမှထုတ်နေသည်။

“ကို၊ ဒီနေ့ အပြာလေးဝတ်သွားမလား၊ ဒီနေ့ ရှုတင်နီသေးလားဟင်”

သူ တက်ဂီထံတစ်ချက်စောင်းကြည့်သည်။ သေချာပါသည်။ တက်ဂီက ခါတိုင်းနေ့ထက် တက်ကြွနေပုံမျိုးပါ။ တက်ဂီရဲ့ရင်ထဲ ဆူးတစ်ခုရှိနေတာ သေချာသည်။ အဲဒီဆူးက ပန်ဒီပယ်လွှဲရင် မဖြစ်နိုင်ပါ။ ဒါမှမဟုတ် လေနအေးလား၊ ဒါမှမဟုတ် နှစ်ယောက်လုံးလား။

တက်ဂီဘက်မှ တိတ်နေခဲ့၍ ရင်ထဲမတင်မကျွန်ဖြစ်ရ၏။ သို့သော် သူ့ဘက်မှထုတ်ပေးဖို့လည်း မဖြစ်နိုင်ပါ။ လေနအေးကြောင့်ဖြစ်နေပြီး ပန်ဒီပယ်လို့ရည်ညွှန်းပြောလိုက်လျှင် ပြဿနာက ပိုဆိုးသွားနိုင်သည်။

သို့သော် ပန်ဒီပယ်ဆိုတာ ပို၍ဖြစ်နိုင်သည်ဆိုတာကို သည်း သူသိနေသည်။

“ကို၊ ဂျင်းရှော့ပင်နီအပြာလေး ဝတ်ပါလား”

တက်ဂီက သူ့ထံ ဂျင်းရှော့ပင်နီကို လှမ်းပေးလာသည်။ သူ့ကလှမ်းမယူသေးဘဲ တက်ဂီကိုငေးကြည့်လိုက်သည်။

ဖူးနုစိုပြည်သောမျက်နှာလေးမှာ သွယ်လျလျလေး ကြည်စင်နေသည်။ ဆံပင်လိပ်ခွေခွေလေးများက မျက်နှာပေါ် ကပိုက်နေကျနေသည်။ သိပ်လှပါတယ် တက်ဂီရယ်။

“ယူလေ”

နီရဲစွဲနေသော နှုတ်ခမ်းတစ်လွှာမှ ထိုစကားလုံးလေးက ချစ်စဖွယ်ပြုတ်ကျလာခဲ့သည်။ သူ တက်ဂီကိုချစ်သည်။ တစ်မက်ပါသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် တက်ဂီလက်ထဲမှ ဘောင်းဘီထဲမှ မယူဘဲ တက်ဂီလက်ကိုသာ ခပ်ကြမ်းကြမ်းဆွဲပြီး တက်ဂီရင်ခွင်ထဲဆွဲသွင်းထားလိုက်သည်။

“ချစ်တယ် တက်ဂီ၊ မင်းကိုကိုယ်ချစ်တယ်။ ကိုယ်မဆုတ်လှူကို ချစ်တယ်လို့မပြောဘူး။ မင်းကို ကိုယ်အရမ်းချစ်တယ်။ အလိုလိုဝမ်းနည်းနေသော သူမမှာ မျက်ရည်များ ထွက်လာသည်။ ရင်ထဲ ထိခိုက်နာကျင်နေသည်။

“ကိုယ် ရှုပ်ချင်ရှုပ်မယ်၊ ဒါပေမဲ့ မင်းကိုချစ်တယ်” ပို၍တင်းကျပ်စွာ ဖက်ထားသည်။

“အခြားသတင်းတွေကြားလာရင် မယုံပါနဲ့ တက်ဂီရယ်၊ ကိုယ် မင်းလေးကိုတကယ်ချစ်တာပါ”

သူမရင်ထဲ နာကျင်ရသည်။ သူ့စကားလုံးများက သူ့

နှလုံးသားကို အလဲထိုးအနိုင်ယူနိုင်ပါသည်။ ရှင်သိပ်စွမ်းပါတယ်၊ ရှင်က သိပ်ကိုတန်ခိုးကြီးပါတယ်။

“ကိုယ့်ကိုချစ်တယ်မဟုတ်လားဟင် တက်ဂီ”

သူမ ငိုနေပါသည်။ ရှိုက်ကြီးတင်ငိုနေသည်။ သူ့ရင်ဘတ်ကိုလည်း တအုံးအုံးထုရိုက်နေသည်။

“ရှိက်ပါ တက်ဂီရယ်၊ ကိုယ်မှားပါတယ်”

သူပြောရင်းပင် သူမနဖူးလေးကို ငုံ့မွှေးလိုက်သည်။

ခံနိုင်ရိုးလား၊ ရှင့်ကိုသိပ်ချစ်တဲ့တက်ဂီနှလုံးသားက မာထန်နိုင်မှာတဲ့လား။ ရှင်သိပ်ရက်စက်တယ်။ ရှင်မရှိတဲ့ ဒီအိပ်ရာပေါ်မှာ တက်ဂီ ဘယ်လောက်အထီးကျန်နေမလဲဆိုတာ ရှင်မသိဘူးလား။ တက်ဂီမဟုတ်တဲ့ အခြားတစ်ယောက်နဲ့ ပျော်နေမယ့် ရှင့်ကိုချစ်ရတာ တက်ဂီနှလုံးသားမှာလည်း နာစရာနေရာမရှိတော့ပါဘူး။

ရှင်သိပ်ရက်စက်တယ်။ ရှင့်ကို ဆူပူမာန်မဲပြီး ရန်လုပ်ပစ်ချင်ပေမယ့် မလုပ်နိုင်ဘူး။ တက်ဂီကို ရှင်ချစ်ထားခဲ့မှာကြောက်တယ်။ တက်ဂီလေ၊ ရှင့်ကိုသိပ်ချစ်တယ်။ ချစ်လွန်းလို့လည်း မာနလည်းမရှိနိုင်တော့ဘူး။ သိက္ခာတွေလည်း ဘယ်ထောင့်ကြားကပ်ကုန်ပြီလဲမသိတော့ဘူး ရှင်ရယ်။ ရှင်သိပ်ကိုရက်စက်ပါတယ်။

“ရိုက်ပါ တက်ကီ၊ ဒီရင်ဘတ်ကြီး စုတ်ပြတ်သွားအောင် ထုရိုက်လိုက်စမ်းပါ။ တက်ကီအပြစ်ပေးသမျှ ခံယူဖို့အဆင်သင့်ပါ။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်ကိုကွဲဖို့ကွာဖို့တော့ မပြောနဲ့နော်။ ကိုယ် တက်ကီတို့ တကယ်ချစ်ပါတယ်”

“ရှင်က အများကြီးပိုချစ်နိုင်တာပဲ၊ တက်ကီကသာ နှာ တာပါ”

သူမအသံများက ဗလုံးဗထွေးထွက်ကျလာရသည်။ သူမ ရင်ထဲ ဝမ်းနည်းနေသည်။ ဖြစ်နိုင်ရင် သူ့အချစ်တွေကို သူမတစ်ယောက်တည်းပဲ ရချင်သည်လေ။ အဲဒီမော်ဒယ်လ်မလို အချစ်ပေါ် တဲ့မိန်းကလေးမျိုးအတွက် ဝေငှမပေးချင်ပါ။ ဘယ်လိုမိန်းမမျိုး အတွက်မှ ဝေငှမပေးချင်ပါ။ သူ့အချစ်တွေကို သူမတစ်ယောက် တည်း ပိုင်ဆိုင်ချင်ပါသည်။ သူမဘဝမှာလည်း သူမတစ်ယောက် တည်းသာ ချစ်ရသူဖြစ်၍ သူ့ဘဝတွင်လည်း သူမတစ်ယောက် တည်းသာ တစ်ဦးတည်းသောချစ်သူဖြစ်ချင်သည်။

“တက်ကီရယ်... တက်ကီကို ကိုယ်တကယ်ချစ်တာပါ။ ကိုယ့်ရင်ကိုခွဲပြလို့ရရင် ခွဲပြချင်တယ်။ တက်ကီကိုချစ်တဲ့အချစ်တွေ ထွက်ကျလာလိမ့်မယ်။ ယောက်ျားတွေက အဲဒီလိုပဲ တက်ကီရယ်၊ ကိုယ်က မသောက်ဘူး၊ အလောင်းအစားမလုပ်ဘူး၊ ဒါက...”

“အဲဒါတွေကြိုက်သလောက်လုပ်ပါ ကို၊ တက်ကီခွင့်ပြု ဒါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အချစ်ကိုတော့ ဝေငှမစားနိုင်ဘူး”

“မဝေငှရပါဘူး၊ သူ့ကို ကိုယ်က အပျော်သဘောပါ။ ဒီဇာတ်လမ်းက မကြာခင်ပြီးသွားမှာပါ။ ကိုယ့်ကိုယ့်ပါနော်၊ တက်ကီနော်”

“ဟင့်အင်း”

ထိုအသံက နူးညံ့စပြုလာသည်။

“နော်လို့နော်”

သူ ဒုတိယအကြိမ် ထပ်ခွဲလိုက်သည်။ တက်ကီက ငြိမ်နေသည်။ ထို့ကြောင့် တက်ကီပါးပြင်ပေါ်ရှိမျက်ရည်များကို လက်ဖမ်းဖြင့် နူးညံ့စွာသုတ်ပေးပြီး တက်ကီနှုတ်ခမ်းလေးကိုနမ်းလိုက်သည်။

“ကိုယ့်ကိုနားလည်ပေးနော်”

“ကို ညက ဘယ်မှာအိပ်တာလဲ”

ထိုသို့မေးလိုက်ရပေမယ့် အဖြေကိုကြားရဖို့ကျပြန်တော့ ကြောက်နေမိသည်။ ကျေးဇူးပြုပြီး ညာဖြေပေးပါလား ကိုရယ်။

“စိတ်ချပါ၊ ပန်ဒီပယ်နဲ့မဟုတ်ပါဘူး”

မထူးတော့ပြီမို့ တည့်တည့်သာပြောပစ်သည်။ သူမက

စမ်းသပ်ပြီးပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်ပေမယ့် ထူးခြားမှုရှိမလာဘဲ ကျေနပ်သွားသည့်တက်ဂီ၏မျက်လုံးများကြောင့် သူ့အသက်ရှူချောင်လာသည်။

“ကားဆက်ခန်းထဲမှာ အချိန်ကုန်သွားတယ်”

ဆက်၍လိမ်ညာလိုက်ပြန်သည်။ တက်ဂီ၏မျက်နှာကိုလည်း မလွှတ်တမ်းအကဲခတ်နေမိသည်။

“အိမ်ကိုဖုန်းဆက်ရောပေါ့။ တက်ဂီ တစ်ညလုံး အိမ်မရဘူး”

သူ တက်ဂီကို ပြန်လည်ပွေ့ဖက်သည်။

“ဆောရီးကွာ... ကိုယ်ဒီလိုမျိုးမတွေးမိဘူး။ ဆောရီးနော်။ ကိုယ်လည်းပြန်လာချင်တာပေါ့။ ချစ်တဲ့တက်ဂီကို လွမ်းတာပေါ့။ အရမ်းသတိရတယ်။ တကယ်အချိန်မရလို့သာ ဒီနှုတ်ခမ်းလေးကိုလည်းလွမ်းတယ်။ ဒီပါးလေးကိုလည်း လွမ်းတယ်။ ပြီးတော့...”

“ကိုနော်”

“တကယ် မယုံဘူးလား”

“ကိုနော်... သွား... ခုမှ”

“မသွားနိုင်ပါဘူး”

ပြောရင်း လည်တိုင်လှလှလေးများကို ငုံ့မွှေးပြန်သည်။

“ကို လွှတ်တော့၊ သမီးကိုကျောင်းပို့ရဦးမယ်”

သူမလွှတ်ပါ။ ဆက်၍နမ်းနေသည်။

“ကိုနော်၊ ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ”

“လွမ်းတယ်၊ အရမ်းလွမ်းတယ်”

သူမ မယုတ်မလွန်ရုန်းနေသည်။ သူက သူမ၏လည်ပင်းအနံ့နင်းရှိုက်နေသည်။ သူမ ကျေနပ်နေသည်။ ကြည်နူးနေသည်။

“ကိုနော်... ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ”

သူမက ထိုသို့တီးတိုးမာန်တော့ သူက နမ်းခြင်းမှ ရပ်တန့်ကာ သူမကို မျက်လုံးရွဲကြီးများနှင့် စိုက်ကြည့်နေသည်။

“သွားတော့မယ်၊ သမီးကိုကျောင်းပို့ရဦးမှာ”

သူစကားမဆိုပါ။ သူမ၏မျက်နှာလှလှလေးကို ငုံ့လင့်စွာ စိုက်ကြည့်နေသည်။

သူမရင်ထဲ မရိုးမရွှေဖြစ်လာသည်။

“သွားတော့မယ်”

ထိုသို့ဆိုကာ ရုန်းတော့ သူက သူမကိုယ်လေးကို ဖြည့်လွှတ်ပြီး မျက်နှာလွှဲသွားသည်။ သူမရင်ထဲမကောင်းပါ။ ဖြစ်နိုင်လျှင် သူမလည်း သူ့အနမ်းတွေအောက်တွင် သာယာချင်သည်။

၁၄၀ ❀ မယ်ခိုင်

“ကို”

သူမ ခေါ်သည်။ သူက မထူးတော့ပါ။

ထို့ကြောင့်ပင် သူ့ရှေ့သို့ မျက်နှာချင်းဆိုင်ရပ်ပြီး ခြေဖျားလေးထောက်ကာ သူ့နှုတ်ခမ်းကိုနမ်းသည်။ သူမကိုယ်လေးသူ့ရင်ခွင်ထဲ ဒုတိယအကြိမ်ရောက်ရှိသွားပြန်သည်။

သူမ သာယာနေမိသည်။ ဆိုးဝါးသည့်သူ့အပြစ်များကို မေ့လျော့ပြီး သူ့အနမ်းမုန်တိုင်းကြီးတွေအောက်တွင် မျောလွင့်နေခဲ့ပါပြီ။ သူမ သူ့ကိုသိပ်ချစ်သည်လေး။ အရာအားလုံးထက် ပိုပြီးတော့ပေါ့။ သူမကိုယ်သူမထက် သူ့ကိုပိုချစ်ပါသည်။

ကိုရေ... ချစ်သူ ကိုရေ... ရှင့်ကို တက်ဂီ သိပ်ချစ်ပါတယ်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၁၄)

“ဦး... ဘာလို့ ပန့်ကိုအေးစက်သွားရတာလဲဟင်”

အယ်ဒီတာနှင့်အတူ ကားဆက်ခန်းထဲ၌ အလုပ်ရှုပ်နေစဉ် ထွက်ပေါ်လာသောအသံကြောင့် သူ့လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

သူ့ကို မျက်နှာငယ်လေးနှင့် ကြည့်နေသော ပန့်ဒီပယ်ကိုတွေ့လိုက်ရသည်။ သူ့ရင်ထဲ တင်းကျပ်သွားသည်။ မလုံမလဲ ဖြစ်ရသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် အယ်ဒီတာကိုမြှတ်ကျော်ကို မသိမသာ ကြည့်မိသည်။ ကိုမြှတ်ကျော်က မသိလေဟန်ပြုပြီး ဖလင်များကိုသာ ဆွဲနေသည်။

သူ နည်းနည်းအသက်ရှူချောင်သွားသည်။

“ဦး... ဦး... ပန့်ဆီမလာတာ သုံးရက်ရှိပြီ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

မျက်ရည်လေးများဝဲကာ ပြောလာသောအခါ သူ့စိတ်များ မခိုးမခွဲဖြစ်လာသည်။ ပြီးတော့ ကိုမြတ်ကျော်ကိုလည်း မျက်နှာပူသည်။ သိသာသိစေ မမြင်စေသဘောဆောင်သည့်လုပ်ရပ်များက မြင်သည်သာမက ကြားနေရပြီဆိုသည့်အထဲက ဖြစ်လာသည်။

“ကိုမြတ်ကျော်၊ ကျွန်တော်သွားမယ်။ ခဏနေရင် ကိုလေးလွင်ရောက်လာလိမ့်မယ်။ ကိုမြင့်မောင်ရော လာမယ်ပြောနေတယ်။ ဝေပွေရော လာချင်လာလိမ့်မယ်။ အောက်ထပ်က စားသောက်ဆိုင်မှာ ဘေလ်ဖွင့်လိုက်မယ်။ ဟုတ်လား”

သူကထိုသို့ပြောတော့ အလုပ်အပေါ်ခုံမင်သော ကိုမြတ်ကျော်က လက်ကာပြလာ၏။ ‘သွား! ရတယ်’ ဆိုသောအဓိပ္ပာယ်မျိုးဖြစ်သည်။

သူက ထိုအခန်းထဲမှဦးတည်ပြီး ထွက်လာတော့ ပန်နီပယ်က ထပ်ချပ်မကွာလိုက်လာသည်။

“ဦး...”

ပြောပြောဆိုဆိုပင် သူ့လက်မောင်းကို တွဲခိုလာသည်။ သူက မသိမသာရုန်းသည်။ ပြီးနောက် ပတ်ဝန်းကျင်ကို မျက်လုံးဝှေ့ကြည့်သည်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

“လူရှေ့သူရှေ့မှာ သတိထားပါ ပန်နီပယ်”

သူကခပ်တည်တည်ပင်ဆိုတော့ ပန်နီပယ်၏လက်လေးမှာ လျော့ခနဲဆုတ်ခွာသွားသည်။ သူ့ရင်ထဲ မကောင်းပါ။

ဒီလိုလှပနုနယ်သောမိန်းကလေးက သူသေဆိုသေ၊ ရှင်ဆိုရှင်၊ သူအပါး အဖြည့်ခံသက်သက်ရှိနေတာမို့ သူ့ရင်ထဲအပြစ်ကောင်းသလိုခံစားရသည်။ သူပြုစားတာများ လွန်သွားပြီလား။ သူတွေဝေသွားသည်။ သို့သော်လည်း သူတင်းမာနိုင်ရမည်လေ။ ခုနေ့ချိန် မျက်နှာငယ်လေးနှင့် ပန်နီပယ်၏အလိုသာ လိုက်လျောပြီး ချော့မော့နှစ်သိမ့်နေပါလျှင် သတင်းတွေက မွေးသည်ထက် နံသွားပေလိမ့်မည်။

သူ ကားတံခါးကိုဖွင့်ပြီး တက်လိုက်သည်။ သူ့ဘေးတွင် ပန်နီပယ်က ဝင်ထိုင်သည်။

“ကားကို ဦးရဲ့မန်နေဂျာ လာယူသွားတယ်”

မကျေမချမ်းလေး ဆက်ပြောသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ကိုယ် ယူခိုင်းလိုက်တာ။ သတင်းတွေ သိပ်ထွက်နေတယ်။ အနေအထိုင်ဆင်ခြင်မှုဖြစ်မယ် ပန်နီပယ်”

“ပန်က မိန်းကလေးပါ၊ ပြီးတော့ မော်ဒယ်တစ်ယောက် ဒါ... ဦး”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“အကြောင့် မင်းကုန်သိက္ခာ ကိုယ့်ကုန်သိက္ခာအတွက် ပြောနေတာပေါ့”

“ပန်က ဒါတွေကရုပ်စိုက်ပါကူး၊ ဦးကိုချစ်နေရရင်ပဲ ကျေနပ်ပါပြီ”

“ကားပြန်ယူခိုင်းတော့ မင်းရင်ထဲ ဘယ်လိုမှမခံစားရဘူးလား”

နည်းနည်းတော့ ကြေကွဲတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီကားက ပန်နာမည်နဲ့မှမဟုတ်တာ။ လိုတာထက်ပိုပြီးမမက်မောမိပါဘူး။ နေရာတိုက်ခန်းတစ်ခန်း လက်ဆောင်ပေးတာနဲ့တင် ကျေနပ်လှပါပြီ။ ဦးကိုသိပ်ချစ်တယ်”

ပြောပြောဆိုဆိုပင် ပန်နီပယ်က သူ့မေးဖျားလေးကို မွှေးပြန်၏။

ခက်လှချည်ရဲ့ ကောင်မလေးရယ်၊ မင်းက အဲဒီလိုနဲ့ ညှိပြနေမှတော့ ငါက ဘယ်လိုရုန်းထွက်တော့မှာလဲ။

“ဦး... ဒီနေ့ ပန်နီအတူနေပါလားဟင်”

နှစ်ချို့အသည်းနှလုံးကြီးဆိုပေမယ့် ရင်ခုန်သွားသည်။

“ပန်၊ ဦးကိုလွမ်းလို့ပါ”

ပြောပြောဆိုဆိုပင် ပန်နီပယ်ခေါင်းလေးက သူ့ပန်းပေါ်

နို့လိုက်သည်။

“ဦးရော ပန်ကိုမလွမ်းဘူးလား”

အချိန်တောင်မရပါဘူး ကလေးရယ်ဟု ရင်ထဲပြောနေသော်လည်း စိတ်ကတော့ မသက်သာပါ။

“ဦး... ပန်ကိုမချစ်ဘူးလားဟင်”

“ကိုယ့်အရွယ်က ဒါကိုတဖွယ်ပြောနေရမယ့်အရွယ်လားနီပယ်”

“ရပါတယ်၊ ဦးမပြောချင်လည်းနေပါ။ ဦး ပန်အနားမှာ နားထောင်ဆိုင်လို့ပဲ လုံလောက်ပါပြီ။ ပန်ပြောတာကိုပဲ နားထောင်နေတာ။ ပန်လေး ဦးကိုအရမ်းချစ်တယ်။ ဦးဟာ ပန်ရဲ့အချစ်ပါ”

သူမထံ မျက်လုံးတွေကြည့်၏။ အကြောင်းမှာ ထိုစကားရဲ့အမှားအမှန်ကို ခွဲခြားချင်လို့ဖြစ်သည်။ ကောင်မလေး၏မျက်လုံးတွေက ဂိုးစင်းနေသည်။ သရုပ်ဆောင်တာမဖြစ်နိုင်။ အကယ်၍ သရုပ်ဆောင်ခဲ့တယ်ဆိုရင်တောင် ထို Plot က အကယ်ဒမီဆွမ်း ဖြစ်နေသည်။

ပန် ဆယ်နှစ်အရွယ်မှာ ဖေဖေဆုံးတယ်။ ပထွေးနဲ့ နေထာခဲ့ရတာ ရှစ်နှစ်ကျော်ပဲ။ မေမေဆုံးတော့ ပထွေးနဲ့နေလို့မရ

တော့ဘူးလေ။ ဒါကြောင့် ရန်ကုန်ဆင်းလာခဲ့တာ။ ဦးက အဖေ
လို အစ်ကိုလို ချစ်သူလိုပါပဲ။ ဦးက ပန်နဲ့တစ်ဦးတည်းသော
တွယ်တာရသူပါ။ ဦးအရိပ်က ပန်ကိုလုံခြုံခွေးထွေးစေတယ်။ နို့
လုံခွင့်ပြုပါနော်... ဦး”

“ဒီကိစ္စကို တက်ကီ... ကိုယ့်ရဲ့အမျိုးသမီးသိနေတယ်
ကလေးရယ်”

“တက်ကီဆိုတာ ဒီဇိုင်နာ နန်းတက်ကီလား... ဦး”

သူပြန်မဖြေပါဘဲ ပန်နီပယ်ကို ဖျပ်ခနဲကြည့်လိုက်သည်။
ကိုယ့်အမျိုးသမီးလို့ပြောလိုက်တာပဲ။ ဒီလောကထဲမှလူတွေအား
လုံးက သူ့အမျိုးသမီးဟာ နန်းတက်ကီပါဆိုတာ သိနှင့်ပြီးသား
လေ။ သူ့ကိုမေးခွန်းနဲ့တုန့်ပြန်လာတဲ့ပန်နီပယ်က သေသေချာချာ
မသိသောပုံနှင့်မို့ သူအံ့သြသွားသည်။ ပန်နီပယ်ဟာ လိမ်ညာ
ပြောဆိုတတ်သောမိန်းမတစ်ယောက် မဟုတ်မှန်း တွဲခဲ့သော ဒီ
ခြောက်လအတွင်း သူသိနေသည်။

“ကိုယ့်အမျိုးသမီးက ဘယ်သူမှန်းမသိသေးဘူးလား”

“သိပါတယ်၊ အရမ်းချောတဲ့နန်းတက်ကီရော ပြီးတော့
ကိုယ်ခန္ဓာအလှသင်တန်းက ဟိုဆရာမလေးရော”

“ဘာ!”

သူတုန်လှုပ်သွားသည်။ ကားကို လမ်းဘေးချရပ်လိုက်
သည်။ ချွေးစေးများ ပျံ့လာသည်။ မဖြစ်ပါ။ လေနအေးကို အများ
သွား၍မဖြစ်ပါ။ အေးရဲ့လွတ်လပ်မှု၊ ပြီးတော့ တက်ကီရဲ့ထက်
မြတ်မှု၊ အို! မဖြစ်ပါဘူး။ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။

“မင်း... မင်း ဘယ်လိုလုပ်”

“ဟင့်အင်း... ပန်ကိုအထင်မလွဲပါနဲ့ ဦး။ ပန်က မထင်
ဘဲ သိလိုက်တာပါ”

“ဘာ”

“ပန်တစ်ယောက်တည်းသိတာပါ။ တခြား ဘယ်သူ့ကို
ပြောမထားပါဘူး။ တကယ်ပါ”

ညှို့မည်းနေသောသူ့မျက်နှာတင်းတင်းကြောင့် ကြောက်
ကြောက်လန့်လန့်နှင့် ခြေစုံကန်ငြင်းနေမိသည်။

“ပန်ကိုအထင်မလွဲပါနဲ့ ဦး၊ ဦးက ဘယ်လိုပုံပဲဖြစ်ဖြစ်
နဲ့ ဦးကိုချစ်ပါတယ်”

“မင်း ချစ်ချစ်မှန်းမှန်း ခုချိန်မှာ အရေးမကြီးဘူး ပန်နီ
နီ။ မင်း... အေး... လေနအေးဆီရောက်သွားသေးလား။
အခု ဒီအကြောင်းတွေကို မင်း လေနအေးကိုသွားပြောလိုက်
သလား... တောက်!”

“မဟုတ်ဘူး ဦး၊ ပန်ဘာမှမပြောပါဘူး။ အဲဒီအစ်မကြီး
ရော ဒေါ်နန်းတက်ဂီပါ လှလွန်းလို့ အားကျစိတ်နဲ့ လိုက်ငေးမိ
ရုံပါ ဦးရယ်။ သူတို့က ဦးရဲ့ချစ်သူတွေမဟုတ်လား။ အားကျလို့
ငေးမိရုံပါ ဦးရယ်။ သူတို့နဲ့ ပန်စကားပြောဖို့မပြောနဲ့ မျက်နှာချင်း
တောင် မဆိုင်ဖူးပါဘူး။ တကယ်ပါ ဦးရယ်၊ ပန်ကိုယုံပါ။ ပန်ကို
မယုန်းပါနဲ့... မယုန်းလိုက်ပါနဲ့။ ပန် ဦးကိုချစ်လွန်းလို့ပါ”

သူစိတ်ရှုပ်သွားသည်။ စိတ်ရှုပ်စွာနှင့်ပင် လီဇာကို ဖိနှင်း
သည်။ သူ့အတွေးထဲ အကြောင်းအရာတွေက ထပ်နေသည်။
လေနအေးအေးလို ခပ်အေးအေးမိန်းမက ဒီကိစ္စတွေ ဘယ်လိုလုပ်
သိနေတာလဲ။ ကိုယ့်ကိစ္စကလွဲရင် အခြားအကြောင်းစိတ်မဝင်စား
တတ်တဲ့ လေနအေးအေးဆီ ဒီကိစ္စတွေက ဘယ်လိုလုပ်ရောက်နေ
တာလဲ။ တက်ဂီကတော့ ထက်မြက်တဲ့မိန်းမမို့ ထားပါတော့။ ဒီ
ပန်နီပယ်ကရော လေနအေးကို ဘယ်ကဘယ်လိုလုပ် သိနေတာ
လဲ။ တက်ဂီကရော လေနအေးကိုသိနေပြီလား။ သူ့ဦးနှောက်ထဲ
ပဟေဠိများစွာ ဝင်ရောက်နေရာယူခဲ့သည်။

“ဦး...”

သူ့မျှေးဖျားလေးများကို မွှေးကြူလာခဲ့ပေမယ့် သူ ရင်
မခုန်မိပါ။ စိတ်ရှုပ်ထွေးနေသည်။

“အဲဒီနေ့က ဦးကိုလွမ်းတာနဲ့ ဦးတို့ထုတ်လုပ်ရေးရှေ့
တို ရောက်ခဲ့တယ်”

“အဲဒီနေ့က ဟုတ်လား”

မတတ်နိုင်ပါ။ သူမရှင်းပြရတော့မည်ပေါ့။ ကြည့်ပါလား။
ဦးရဲ့မျက်နှာက မှန်ကုပ်နေပြီလေ။ သူမဝမ်းနည်းမိသည်။ ဦးက
ဒေါ်လေနအေးကို သိပ်ချစ်ပုံမျိုး မျက်နှာတွင်ပေါ်လွင်နေ၍ သူမ
ဝမ်းနည်းသည်။ အားလည်းကျမိသည်။ ဦးလက်မောင်းကို ပိုင်
နဲ့ပိုင်နင်းတွဲခိုနိုင်သော ဒေါ်နန်းတက်ဂီကိုလည်းကောင်း၊ ဦးရဲ့
အချစ်ကိုသိမ်းပိုက်နိုင်သော ဒေါ်လေနအေးကိုလည်းကောင်း သူမ
အားကျမိသည်။

“ဦး... ပန်နီမလာတဲ့နှစ်ရက်မြောက်နေ့ကပါ”

သူ့မျက်မှောင်ကြုတ်၍ စဉ်းစားနေသည်။ အဲဒီနေ့က
သူ လေနအေးဆီသွားခဲ့သည်။ လမ်းတွင် လေနအေးကြိုက်တတ်
သော နဂါးမောက်သီး ဝင်ဝယ်သည်။

“ညနေငါးနာရီထိုးတော့ ရုံးခန်းထဲက ဦးထွက်လာတယ်။
ထမတော့ ဦးကိုလှမ်းခေါ်ဦးမလို့ပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဦးရဲ့ထုတ်လုပ်ရေး
ဆွဲက လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ဂျာနယ်လစ်အချို့ကိုတွေ့လို့ ငြိမ်
နေလိုက်တာ။ ဦးနောက်ကို ကားငှားပြီး လိုက်ခဲ့တယ်။ အဲဒီမှာ

ဦး ကွန်ဒိုတစ်ခုထဲဝင်သွားတယ်။ ထူးဆန်းနေတယ်။ ဦးနောင်ကို အမိလိုက်ပေမယ့် မမိဘူး။ ဦးကိုမိသွားချိန်မှာ ဦးက ကလေးတစ်ယောက်ကို ပွေ့ချီနေပြီ။ ပြီးတော့...

မှန်ပါသည်။ ပြီးတော့ သူ လေနေအေး၏နဖူးကို ဖွဖွနီနီ ခဲ့သည်လေ။

“မင်း တက်ဂီဆီရော ရောက်ခဲ့သေးလား”

“ဟင့်အင်း... ပန်က ဦးဘဝကို မရှုပ်ထွေးစေရပါဘူး။ အခု ပန်နေရတဲ့နေရာမှာလည်း ပန်ကျေနပ်ပါတယ်။ ပန် ဦးချစ်တယ်။ ပန်ကိုပစ်မသွားပါနဲ့နော်... ဦး။ ပန်လေ ဦးကိုအချစ်ချစ်တယ်”

သူ့ရင်ထဲ ရှုပ်ထွေးမှုများက ရှင်းစပြုလာသည်။

“ပန်ကြောင့် ဦးသိက္ခာမကျစေရပါဘူး။ ပြီးတော့ အနားမှာ နေရာရချင်စိတ်လည်းမရှိပါဘူး။ ဒေါ်နန်းတက်ဂီလည်း မယှဉ်ပြိုင်ဝံ့ပါဘူး။ ပြီးတော့ ဒေါ်လေနေအေးကိုလည်း မပြိုင်ဝံ့ပါဘူး။ ပန်အခြေအနေ ပန်သိပါတယ်။ ဦးကို ခုလိုတိတ်တိတ်လေး ချစ်ခွင့်ရနေတာနဲ့တင် ပန်ကျေနပ်ပါတယ်”

သနားစိတ်ဝင်လာသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် ပန်ဒီပယ်လက်ဖုန်းလေးကို ဆုပ်ကိုင်မိသည်။

ခက်ပါရဲ့ ကလေးရယ်...

“ဦးကိုအရမ်းလွမ်းလို့ ဒီနေ့တစ်ရက်လေးပဲ ပန်အနားနေပေးပါလားဟင်... ဦး”

ထိုအသံလေးကို သူ့ဘယ်လိုခွန်အားနဲ့ ငြင်းပယ်ရမှာလဲ။

(၅ က)ကားဖြူလေးသည် နှစ်လမ်းသွားလမ်းမကြီးပေါ်၌ ပြေးလွှားနေသည်။ ထိုကားလေး၏နောက်၌ ထပ်ချပ်မကွာလိုက်ပါလာသည်က အနီရောင်ရဲရဲဆဲလွန်းကားလေးဖြစ်၏။

ထိုကားနီလေးသည် ကားဖြူနောက် သဲကြီးမဲကြီးလိုက်နေသည်။ ကားစတီယာရင်ကိုထိန်းချုပ်ထားသူ အမျိုးသမီး၏ မျက်ဝန်းတွင် မျက်ရည်များအိုင်ဖွဲ့နေသည်။ ရင်ထဲ၌ တလုပ်လုပ်နှင့် တုန်ရင်နေသည်။ သူမဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာ ဝေခွဲမရပါ။

ကားနောက်မီးလေးပင် ရင်ကိုဒီလောက်နာကျင်စေနေမှတော့ ထိုပုံကို သူမဆက်လက်ကြည့်ရှုနိုင်စွမ်းရှိဦးမလား။

ကားကိုကွေ့ချပြီး လှည့်ပြန်ရန် အကြိမ်ကြိမ်စဉ်းစားပေမယ့် အကောင်အထည်မဖော်ဖြစ်ဘဲ နောက်ဆုံးတွင် ညောင်လေးပင်အိမ်ရာထဲ ဝင်လာဖြစ်သည်။

သူမမြင်နေရသည်။ ကိုလက်မောင်းကို တွဲခိုသွားသော

ပန်ဒီပယ်၏လက်များကို သူမမြင်နေရသည်။

သူမအသည်းတွေ နှာလှပါသည်။ ထိုလက်များကို ဖြုတ်ပြီး ပန်ဒီပယ်၏ပါးကို ဘယ်ပြန်ညာပြန်ရိုက်ပစ်ချင်နေသည်။ သို့သော် သူမလှုပ်၍မရပါ။ မျက်ဝန်းထဲမှမျက်ရည်များသာ အစွဲတပြင်းစီးကျနေသည်။

မိုးသည် အိခနဲဝေါခနဲ ရွာချလာသည်။

သူမစိတ်ထဲ သိမ်ငယ်သွားသည်။ ဒီလောက်ကျယ်ဝန်းတဲ့ကမ္ဘာကြီးထဲတွင် သူမနေစရာနေရာက မရှိတော့လောက်အောင် ကျဉ်းမြောင်းသွား၏။ သူမကို ကူကယ်မယ့်သူ မရှိတော့ဘူးလားလူတွေ ဘယ်ပျောက်တုန်ပြီလဲ။ သူမအားငယ်စွာပင် ရှိုက်ကြီးတင်ငိုကြွေးနေမိသည်။

ကားဒက်ရှ်တုတ်ပေါ်မှဖုန်းလေးကို အားကိုးတကြီးကြည့်လိုက်သည်။ သူမဖုန်းကို ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။ ပြီးနောက် ခလုတ်များကို တုန်ယင်စွာနှိပ်သည်။

“တူ...”

ထိုအသံရှည်ကြီးနောက်တွင်...

“ဟဲလို”

“အစ်မ”

“ဟင်! တုက်ကီ၊ ပြောလေ။ ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“အစ်မ”

“ငိုနေတာလား၊ ဘာကြောင့်ငိုနေတာလဲ။ မိုးသံတွေလည်းကြားနေရတယ်။ အပြင်မှာလားဟင်”

“အစ်မ... သူ သိပ်ရက်စက်တယ်”

“ဟင်!”

“သူ အပေါ်တက်သွားတာ သုံးနာရီကျော်ကြာနေပြီ”

“ဟင်!”

“သူ... သူ... ပန်ဒီပယ်နဲ့... အီးဟီးဟီး... ဟီးဟီး...”

“ရှစ်နာရီထိုးနေပြီ တက်ကီရယ်၊ မိုးလည်းရွာနေတယ်”

“သူလေ... သူ သိပ်ရက်စက်တာပဲ”

“တက်ကီ အခုဘယ်မှာလဲ”

သူမ လိပ်စာရွတ်လိုက်သည်။ မိုးသည်းထန်စွာ ရွာသွန်းနေသည်။ လျှပ်ရောင်များကလည်း ဝင်းခနဲပြက်ခနဲ ကမ္ဘာမြေပေါ်ကျရောက်နေသည်။

ငါ့ဘာလုပ်ရမလဲ၊ ဘာလုပ်သင့်သလဲ။ ငါ့ရဲ့ရပ်တည်ချက်က ဘာလဲဟု အထပ်ထပ်စဉ်းစားနေသည်။

ငါက ကွယ်ရာမှာ ဒီလိုကျိတ်ငိုရမယ့်အဆင့်လား။ ဘာကြောင့် ဘာမဟုတ်သေးတဲ့ အဲဒီမော်ဒယ်လ်မကို အရှုံးပေးရမှာလဲ။ ငါက ဝိရရဲ့တရားဝင်ဇနီးဆိုတာ တစ်လောကလုံး သိနေတာပဲ။ ငါက ဘာလို့ဒီမှာငိုနေရမှာလဲဟူသော မိန်းမတစ်ယောက်၏ မာန် နိုးကြွလာချိန်တွင် ကားနောက်ခန်းရှိမိုးကာအကျိကို ဆွဲယူလိုက်သည်။

ပါးပြင်ပေါ်မှမျက်ရည်များကို ပြောင်စင်အောင်သုတ်၏။ ပြီးနောက် ကားပေါ်မှရဲရင့်ရင့်ဆင်းလာပြီး အဆောက်အဦးထဲဝင်လာသည်။ လှေကားပေါ်တစ်ထစ်ချင်းလှမ်းတက်သည်။ မာနတွေခဲပြီး သတ္တိကိုအားယူမွှေးမြှူထားခဲ့သော်လည်း ယုံကြည်ချက်တို့ ပျောက်ဆုံးနေသည်။

မသိချင်ယောင်ဆောင်နေတာကမှ ကောင်းဦးမည်လား။ ခုလိုပွဲကြမ်းလိုက်မှ ကွဲမယ်ကွာမယ်ဖြစ်ပြီး အဲဒီမော်ဒယ်လ်နောက် ကောက်ကောက်ပါသွားလေမလား။ သူမကရော တကယ်ပဲ ကိုကိုစွန့်လွှတ်နိုင်လို့လား။ ဝေခွဲမရခြင်းများစွာတို့ကြောင့် ခြေလှမ်းများသည် တွေဝေတုံ့ဆိုင်းသွားသည်။

ကိုကိုစုံတွဲ ဝင်သွားချိန်မှ မီးလင်းသွားသောအခန်းနားသို့ တဖြည်းဖြည်းနီးကပ်လာသည်။

သူမလက်တွေ တုန်ယင်နေသည်။

တံခါးဝဌ်ရပ်ပြီး ဘာလုပ်၍လုပ်ရမုန်းမသိအောင်ကိုပင် ခြောက်ခြားနေသည်။ တံခါးကိုခေါက်လိုက်ရမလား။ တံခါးခေါက်လိုက်လျှင် ကိုကထွက်လာပြီး တံခါးဖွင့်လေမလား။ အဲဒီအချိန်ကိုပုံက ဘယ်လိုဖြစ်နေမှာလဲ။

အခန်းထဲမှာ ကိုနဲ့ပန်နီပယ် ဘာဖြစ်နေကြပြီလဲ။

သူမ တံခါးခေါက်လို့သင့်ပါ့မလား။ သူမတွေ့မဝေစွာပင် ရပ်နေမိခိုက် မျက်နှာချင်းဆိုင်အခန်းမှတံခါးရွက်သည် ကလစ်ခနဲပွင့်သွား၍ သူမက မှောင်ရိပ်ပြုပြဆီ ပြေးပုန်းလိုက်သည်။

သူမအံ့သြသွားသည်။ ထိုအခန်းထဲမှထွက်လာသောသူသည် သူမထံတစ်ကြိမ်ရောက်လာဖူးသည့် ပျိုကညာဖြစ်နေသည်။ ပျိုကညာသည် လက်ထဲမှပုလင်းတစ်ခုကို ကိုင်ထားသည်။ ပြီးနောက် ပန်နီပယ်၏အခန်းကို တံခါးခေါက်နေသည်။ ပန်နီပယ်က တံခါးလာဖွင့်ပေး၍ ဝင်သွားသည်။

သူမစဉ်းစားရခက်သွားသည်။ ဘာသဘောလဲ။ ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ။ ပျိုကညာနဲ့ပန်နီပယ်တို့ပေါင်းပြီး သူမကိုအရူးလုပ်နေတာလား။ ပြီးတော့ ဒီအခန်းထဲမှာ ကိုရှိနေတယ်ဆိုတာ သူမအတတ်သိသည်။ ဒါဆို ဘာလဲ။ ကိုနဲ့ပျိုကညာကရော ဘာတွေ

လဲ။ သူမအတွေးနယ်ထဲ ရစ်ဝဲနေစဉ်မှာပင် အခန်းထဲမှ ကို ထွက်လာသည်။

သူမ နံရံနှင့်တစ်သားတည်းဖြစ်သည်ထိ ကပ်နေမိသည်။ ကိုက သူမကိုမမြင်ဘဲ ဆင်းသွားသည်။ ကို ဆင်းသွားပြီး ဆယ်ငါးမိနစ်မျှအကြာတွင် အခန်းထဲမှ ပျိုကညာထွက်လာသည်။ ပန်နီပယ်ပါ ပါလာသည်။

သူမဘာလုပ်ရမလဲဆိုတာမျိုးကို အပူတပြင်းစဉ်းစား၏။ သို့သော်လုပ်သင့်သည်မလုပ်သင့်ဘူးဆိုတာမျိုးက ခေါင်းထဲပေါ်မလာချေ။ ပျိုကညာကိုပြီးပြီးနုတ်ဆက်နေသောပန်နီပယ်၏အပြုံးများက သူမရင်ထဲမီးတောက်အလား ပူလောင်လှသည်။ သူမဒေါသဖြစ်လာသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် ဘာမှဆက်ပြီးစဉ်းစားမနေတော့ဘဲ တက်လာသည်။ ပျိုကညာက မူလထွက်လာသောအခန်းထဲ ဝင်သွားသည်။

ပန်နီပယ်က တံခါးပိတ်ရန် ဟန်ပြင်နေသည်။ သူမရင်ထဲ အမှန်းမီးက အရှိန်အဟုန်နှင့် လောင်မြိုက်နေသည်။ ဒီညတော့ သူမ ပန်နီပယ်ကို တစ်ခုခုလုပ်ရပေလိမ့်မည်။ လုပ်ရမှ သူမကျေနပ်ရပေမည်။ ပန်နီပယ်ကို တစ်ခုခုမလုပ်ရဘဲနှင့် သူမဒီနေရာမှလှည့်ပြန်မသွားနိုင်ပေ။

စေ့ပိတ်လှလှဖြစ်နေသောတံခါးရွက်ကို လက်ဖြင့် ခပ်ကြမ်းကြမ်းဆွဲပြီး အခြားတစ်ဖက်မှလည်း ပန်နီပယ်၏လက်ကို ဆောင့်ဆွဲကာ အခန်းပြင်ဆွဲထုတ်ပြီး ဆံပင်ဆောင့်ဆွဲလိုက်သည်။ ပန်နီပယ်မှာ အံ့သြချိန်မရလိုက်ပါ။ ခေါင်းတစ်ခုလုံး နာကျင်သွားသည်။ သူမ၏ဆံပင်လှလှများသည် နန်းတက်ဂီ၏လက်ချက်နှင့် မလှမပ ကျရှုံးရတော့သည်။

“ကောင်မ! နင် ဒီနေ့သေပြီသာမှတ်”

စိတ်ရှိလက်ရှိပင် ဆံပင်ကိုဆောင့်ဆွဲပြီး လက်သည်း ချပ်ကြီးနှင့် မျက်နှာကိုကုတ်ခြစ်ပစ်လိုက်သည်။

“အီး... အား...”

ပန်နီပယ်၏ညည်ဆံမှာ မလွတ်မလပ်ဖြစ်သည်။ အသံထွယ်ကြီးနှင့်အော်လျှင် မျက်နှာချင်းဆိုင်အခန်းမှ ပျိုကညာထွက်လာမည်ကိုစိုးရိမ်မိသည်။ ပျိုကညာက သူမအပေါ်တင်ချင်စီးချင်သူမို့ သူမ၏ကျရှုံးခန်းကို ပျိုကညာရှေ့ ချမပြချင်တာအမှန်ပါ။

“သေစမ်း... သေစမ်း”

နန်းတက်ဂီ၏လက်ချောင်းများသည် သန်မာလှသည်။ ဆွဲထားသောဆံပင်များကို အလွတ်မပေးပါချေ။ ခေါင်းနှင့်နံရံကို ဆောင့်တိုက်နေသည်။

ပန်နီပယ်၏နဖူးမှ သွေးများ စို့တက်လာ၏။ ပန်နီပယ် ရုန်းနေသည်။ သို့သော် ရုန်း၍မရပါ။ နောက်ဆုံးကြံရာမရတော့၍ နန်းတက်ဂီ၏အခြားလက်တစ်ဖက်ကို ဖမ်းကိုက်လိုက်သည်။

“အား...”

ရုတ်တရက်မို့ နန်းတက်ဂီ၏လက်များ ပြေလျော့သွားသည်။ ပန်နီပယ်က အခန်းထဲဝင်ပြေးရန် ဟန်ပြင်သည်။ သို့သော် မအောင်မြင်ပါ။ ထို့ကြောင့်ပင် အပေါ်သို့ဆက်၍ပြေးတက်သွားသည်။ သူမ၏ခြေလှမ်းတွေက ဦးတည်ရာမရှိပါ။ ဦးနှောက်ဖြင့် လွတ်လမ်းကို ကြံဆောင်ချိန်မရပါချေ။

“ကောင်မ မပြေးနဲ့၊ ခွေးမ... ခွေးထက်မိုက်တဲ့မိန်းမ၊ နှင်သေပြီသာမှတ်”

ပန်နီပယ်ပြေးရာနောက်သို့ နန်းတက်ဂီ အလျော့မပေးတမ်း ဆက်လိုက်သည်။ ပန်နီပယ်သည် အပေါ်ဆုံးထပ်လေသာ ဆောင်သို့ ပြေးတက်ပြီး တံခါးကိုပိတ်နေသည်။ သို့သော် နောက်ကျသွားပါပြီ။ သူမတံခါးပိတ်၍မပြီးခင်မှာပင် နန်းတက်ဂီက တံခါးရွက်ကို ဆောင့်တွန်းနေသည်။

ဒေါသကြောင့်ထင်ပါရဲ့။ နန်းတက်ဂီထံက ဘယ်ကပေါ်လာမှန်းမသိတဲ့သန်မာမှုက အပြည့်ရှိနေသည်။

“မလုပ်ပါနဲ့ အစ်မရယ်။ ပန်တောင်းပန်ပါတယ်။ ပန်တိုချစ်လို့ပါ။ ပန် ဘာမှမလိုချင်ပါဘူး။ ဦးကိုပဲ”

“ဖြန်း! ဖြန်း!”

နှစ်ဆင့်ဆက်၍ ရိုက်ပစ်လိုက်၏။ လင်ကြီးတစ်ယောက် ဆုံးကို ပိုင်စိုးပိုင်နင်းခိုးယူထားပြီးမှ ဘာမှမလိုချင်ဘူးဆိုလာ၍ သူမဒေါသပိုဖြစ်သွားသည်။

“မိန်းမယုတ်မ၊ နင့်အတွက် ယောက်ျားအဲဒီလောက် နားသလား။ ဖြန်း! ... ဖြန်း! ... ဘုန်း! ဘုန်း!”

လက်နှင့်ရိုက်တာ အားမရ၍ ပိုက်ဆံအိတ်ဖြင့် ထုရိုက်နေသည်။ ပန်နီပယ်တစ်ကိုယ်လုံး နာကျင်နေသည်။ နှုတ်ခမ်းသွေးများ ယိုကျလာသည်။ နဖူးမှသွေးများလည်း စီးကျနေ၍ ချလွှဲသောအင်္ကျီမှာ နီရဲ၍နေပါပြီ။

“သေစမ်း! ကောင်မ၊ သူများလင်ကို ခိုးချင်တဲ့ လင်... သေစမ်း”

လက်ပွေ့အိတ်ကြီးကိုလွှဲကာ မာန်ပါပါရိုက်သည်။

“အီးဟီးဟီး... တောင်းပန်ပါတယ် အစ်မရယ်”

“ဒီလောက်တောင်ရချင်တဲ့ငွေ၊ အဲဒီငွေနဲ့ နင့်ကိုဖို့သတ်မယ်။ သေစမ်း! မသာမလေး၊ သေစမ်း! မိမဆုံးမ ဖမဆုံးမ

လေး... သေစမ်း!"

အဆက်မပြတ်ရိုက်နှက်နေသည်။

ပန်ဒီပယ်မှာ နာကျင်လွန်း၍ ညည်းညူနေသည်။ သို့သော် ဘယ်အကြိုးနှင့်ရှာနေမှန်းမသိတဲ့ မိုးသံလေသံတွေကြားတွင် ထိုညည်းညူသံက ပျောက်ဆုံးနေသည်။ လျှပ်ရောင်က ပြုံးပြီးပြက်ပြက်လင်းလက်လာချိန်တွင် ပန်ဒီပယ်၏အင်္ကျီမှ ဝေနေသောသွေးစအချို့ကို သူမမြင်နေရသည်။ သူမ အသိတရား ဝင်စပြုလာသည်။

မဖြစ်ပါဘူး။ ခြေလွန်လက်လွန်မဖြစ်ခင် ရပ်မှတ်ဟူသော အတွေး ဝင်လာကာ...

“မှတ်ထား၊ နောက်တစ်ခါဆို ဒီထက်နာမယ်။ မနက်ဖြန်ကစပြီး မင်းကို ဒီနေရာမှာ ချစ်ချင်ဘူး။ ဒီစကားကိုမှတ်ထားနော်၊ နောက်မှအဆိုးမဆိုနဲ့။ အယဉ်ကျေးဆုံးပြောနေတာ နော်။ ဒါ နောက်ဆုံးဖြစ်ပါစေ”

“မလုပ်ပါနဲ့ အစ်မရယ်၊ ပန် ဦးကိုတကယ်ချစ်တာပါ”

“ဖြန်း! ဖြန်း! ... ချစ်ဦးဟယ်... ချစ်ဦး”

ချစ်တည်းထားသည့်ကြားမှ ဒေါသများက လွတ်ထွက်သွားရပြန်သည်။ သူမအသည်းတွေ တဆစ်ဆစ်နာကျင်နေသည်။

ဒီးမငယ်ထံမှ ဒီလိုမျက်နှာပြောင်တိုက်သည့်စကားများကို နားနှင့်ဆတ်ဆတ်ကြားရ၍ ရွံရှာမိသည်။ မုန်းတီးမိသည်။ သူမရှေ့မှတောင် ဒီလောက်ရဲတင်းနေမှတော့ သူမ၏ခင်ပွန်းအပေါ် ဘယ်ယောက်တောင် ချွဲနဲ့ လိမ့်မလဲဆိုတာ တွေးပင်မတွေးရဲတော့ချေ။ စိတ်ရှိလက်ရှိထုသတ်ပစ်ချင်သော်လည်း မိုးရေထဲ သွေးတစ်စုံတစ်ခွက်နေသော ပန်ဒီပယ်၏ပုံကြောင့် ဒုတိယအကြိမ် ဒေါသကိုချုပ်ထားနေရပြန်သည်။

“ဦးက အစ်မတို့ကို ချစ်ပါတယ်၊ အစ်မတို့ကိုပေးတဲ့ အချိန် ဆယ်ပုံတစ်ပုံစာလေး ပန်ယူမိတာ ပန်မှားသလားဟင်။ နေ့ကို ဒီလောက်အချိန်လေး မပေးနိုင်ဘူးလား။ ပန်ဘာမှမမျှော်စင်ပါဘူး။ ဦးပိုင်ဆိုင်တဲ့ဥစ္စာနေကို ပန်မမက်ပါဘူး။ မချစ်ဖူးတဲ့ အချစ်မျိုးနဲ့ ဖြူဖြူစင်စင်ချစ်မိရုံသက်သက်ပါ။ အစ်မတို့အိမ်ထောင်ရေးကိုဖြုခွဲလိုတဲ့ရည်ရွယ်ချက်မရှိပါဘူး။ ခုလိုနေရတာနဲ့တင် ပန်ကျေနပ်ပါတယ်။ ပန်အချစ်ကိုနားလည်ပေးပါနော်... အစ်မ”

နန်းတက်ကံရင်ထဲ မွန်းကျပ်လာ၏။ သူမရှေ့ ဒူးထောက်ကာ ရှိခိုးမတတ် တောင်းပန်နေသော ထိုမိန်းကလေးအပေါ်တွင် ကရုဏာဖြစ်သွားရသည်။ ယောက်ျားတစ်ယောက်အပေါ် အဲဒီယောက်ထိ ရူးသွပ်သည့်မိန်းကလေးအပေါ် ကရုဏာဒေါသဖြစ်

မိသည်။ ရင်နာမိသည်။ ဒီမိန်းကလေးသာ သူမညီမဖြစ်နေရင် သူမ ဘာလုပ်ရမှာလဲဆိုတာမျိုး ဆင့်ပွားတွေးမိသည်။ သူမမျက် ဝန်းမှ မျက်ရည်များ စီးကျလာသည်။

“မင်းဘယ်လိုမိန်းမလဲ ပန်ဒီပယ်၊ မင်းမှာ ဒီလောက် တောင် မာနမရှိတော့ဘူးလား။ မင်းရုပ်မင်းရည်နဲ့ ဒီလောက်ပဲ”

သူမဆက်ပြောနိုင်စွမ်း မရှိတော့ချေ။

“ဆုတောင်းမှားခဲ့တယ်လို့ပဲ တွေးပေးပါ အစ်မရယ်၊ ပန် ဦးကိုအရမ်းချစ်တယ်”

နန်းတက်ဂီရင်ထဲ ခါးသက်သွားသည်။ ထိုမိန်းကလေး ကိုကြည့်ပြီး အံ့သြနေသည်။ သူမဒေါသထွက်တတ်တော့ချေ၊ ဒေါသထွက်နိုင်စွမ်းလည်း မရှိတော့ချေ။ သူမအင်အားကုန်ခမ်း သွားပါပြီ။ ရိုက်နှက်နိုင်စွမ်းလည်းမရှိတော့ချေ။ ဒီလောက်တောင် ပဲ ခင်ပွန်းသည်ကိုချစ်နေသည့် ထိုမိန်းကလေးကို ရင်ထဲသနား မိတာလား၊ မနာလိုဖြစ်မိတာလား၊ မုန်းမိတာလားပင် မဝေခွဲတတ် တော့ပါ။

နောက်ဆုတ်နောက်ဆုတ်နှင့် လှမ်းနေမိသည်။ သူမ ထိုမိန်းကလေးကို ထပ်မမြင်ချင်တော့ပါ။ ထိုမိန်းကလေး၏အသံ များကို ဆက်မကြားနိုင်တော့ပါ။ သူမနှလုံးသားတွင် နာစရာနေ

ရာလည်း မရှိတော့ပါ။ ထိုမိန်းကလေးကတော့ မိုးရေထဲ ရှုံးပွဲချ ငိုကြွေးနေသည်။

သူမ၏ခြေထောက်တွေက လေးပင်နေသည်။ တင်ထား သမျှအားတွေ မရှိကုန်တော့ပါ။ လှေကားထစ်များကိုပင် မကျော် သွားနိုင်တော့ချေ။ လှေကားလက်ရန်းကိုခိုရင်း ငိုကြွေးနေသည်။

သူမလည်း ကိုကိုအရမ်းချစ်ပါသည်။ ဘယ်သို့မျှ အဆုံး ခြံ့မခံနိုင်လောက်အောင်ချစ်သည်။ ကိုကို သူမ မစွန့်လွှတ်နိုင်ပါ။ သူမတစ်ယောက်တည်းသာ ပိုင်ဆိုင်ချင်သည်။ ကိုကို သူမသိပ် ချစ်ပါသည်။ သူမဘာလုပ်ရမလဲ။

ဘဝ၊ အရှက်နှင့်သိက္ခာကိုပင် လောင်းကြေးထပ်ထား သောပန်ဒီပယ်ကို သူမဘယ်လိုလုပ် လျစ်လျူရှုရမလဲ။ သူမ ဘာ ဆုပ်ရမလဲ။ မိမိကိုယ်မိမိ မေးခွန်းများစွာမေးမိသော်လည်း အဖြေ က ထွက်မလာပါချေ။

သူမ၏ကမ္ဘာသည် အတွေးမှောင်မှောင်များကြားထဲတွင် ဆောင်ပိတ်နေ၏။ သူမဘာလုပ်ရမလဲ။ တစ်ခုခုကို စိတ်ရှိလက် နဲ့ ထုနှက်ချင်ပါသော်လည်း သူမထံ အင်အားတို့ကမရှိတော့ပါ။ သူမဘာလုပ်သင့်သလဲ။ အပြည့်အဝမရနိုင်တဲ့အချစ်ကို အတ္တကြီး ဦး စွန့်လွှတ်ပစ်ရတော့မှာလား။

သူမ အဲဒီလိုလုပ်နိုင်လို့လား။ ကိုက်ပွဲမဝင်ခင် အရင် အနံ့ပေးရတော့မှာလား။ ကိုကရော သူမကိုချစ်သလိုပဲ ပန်နီပယ် အပေါ် အညီအမျှချစ်နေပြီလား။ ဒါမှမဟုတ် သူမကိုချစ်တာထက် ပိုပြီး ပန်နီပယ်ကိုချစ်နေပြီလား။ သူမလိုကလေးတစ်ယောက် ဒေ.မေထက် ပန်နီပယ်လို ဆယ်ကျော်သက်အပျိုလေးက ကိုကို ပိုပြီးဆွဲဆောင်နိုင်ပြီလား။ ကိုက သူမတို့သားအမိကို ပစ်သွားစို့ စိစဉ်နေပြီလား။ သူမဘာလုပ်ရမလဲ၊ ဘာလုပ်သင့်သလဲ။ သူမ ကိုကိုသိပ်ချစ်ပါသည်။ အဆုံးရှုံးမခံနိုင်ပါ။

ပန်နီပယ်နှင့်စာလျှင် သူမက တရားဝင်ဇနီးမယားဖြစ် ပြီး မိန်းမကြီးနံပါတ်တစ်နေရာမှာ ရှိနေ၍ ရင်ထဲအနည်းငယ်သက် သာသော်လည်း မလုံမလဲဖြစ်ရသည်။ ကိုက သူမအား မချစ်တော့ မည်ကို စိုးရိမ်သည်။

သူမမှာ သမီးရှိနေသည်။ သမီးကို ကိုက ဘယ်လောက် ချစ်ထားသလဲ။ သူမမှာ အားအဖြစ် သမီးရှိနေပါသည်။ သမီးကို အားကိုးပြီး ကို ပစ်မသွားလောက်ပါဘူးဟုလည်း မိမိကိုယ်မိမိ အားပေးနေမိသည်။

အတွေးများနှင့် ဆင်းလာခဲ့ရာ မြေပြင်ပေါ်သို့ရောက် မှန်းမသိရောက်လာခဲ့သည်။ မိုးသည် တဝေါဝေါရွာသွန်းနေဆဲဖြစ်

သည်။ မှောင်ရိပ်ပြုပြင်တွင် ရပ်ထားသောသူမ၏အနီရောင်ကား လေးနား တဖြည်းဖြည်းတိုးကပ်သွားသည်။ သူမ၏မျက်ရည်များ သည် မိုးရေနှင့်အတူ ရောနှောစီးမျောနေသည်။

သူမ ကားတံခါးကိုဖွင့်လိုက်သည်။

“အား! . . .”

အော်သံနက်ကြီးတစ်ခုကို မိုးသံနှင့်အတူ မပီပိုးတဝါး ကြားလိုက်ရသည်။ သူမလှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ တုန်လှုပ်ခြောက် ခြားသွားရသည်။ မိုးရေထဲတွင် အပုံလိုက်လဲကျနေသူကို သူမ ခြင်နေရသည်။ မှောင်နေ၍ မျက်နှာကို သဲသဲကွဲကွဲမမြင်ရသော် လည်း ထိုလူကို သူမသေချာသိနေသည်။ ထိုအင်္ကျီကို သူမသေ သေချာချာသိနေသည်။

“ပန်နီပယ်”

အာမေဇွိုက်သံတစ်ခု ထွက်လာရပေမယ့် မပီပိုးတဝါးဖြစ် သည်။ လဲကျနေသူနား ပြေးလွှားပြီး ပွေ့ထူချင်သော်လည်း သူမ အခြေထောက်များသည် မြေပြင်တွင် ကပ်နေသည်။

စီးကျနေသောသွေးများကို လျှပ်ရောင်ကြောင့် မပီပိုး တဝါးမြင်နေရသည်။ ပန်နီပယ်. . . နင်သေသွားပြီလား။ ပန်နီ သယ်. . . နင်. . . နင် သေသွားပြီလား။

၁၆၆ ❀ မယ်နိုင်

ဘုရား! ဘုရား! . . . သူသေသွားရင် ငါ . . . ငါ . . .

လက်မှ သွားရာထင်နေသောဒဏ်ရာကို ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။ ပြီးနောက် ကြောက်လန့်ပြီး ကားထဲသို့ပြေးဝင်သည်။ ကားစက်နှိုးသည်။ တုန်လှုပ်နေသောစိတ်ကြောင့် လက်များက တဆတ်ဆတ်တုန်ယင်နေသည်။

ငိုနေခြင်းမဟုတ်သော်လည်း မျက်ရည်များစီးကျနေသည်။ သူမဘာလုပ်ရမလဲ။ ဘာလုပ်သင့်သလဲ။ ပန်နီပယ် သေသွားပြီလား။ မသေပါစေနဲ့။

ထိုသို့သာ ကစဉ့်ကလျားဖြစ်နေခဲ့ပေမယ့် ကျေနပ်နေသလိုလိုလည်း ရှိသား။ ထိုကျေနပ်မှုအပေါ် ဝမ်းနည်းမှုက ဆင့်နေသည်။ သူမဘာဖြစ်နေတာလဲ။ ဘာဖြစ်နေတာလဲ။

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၁၅)

“ဇေကြီး . . . မီး အိပ်တော့မယ်”

“ဪ . . . ဂွတ်နိုက် သမီး”

ကော်ဖီသောက်နေရင်းပင် သမီးကိုနှုတ်ဆက်လိုက်၏။

သမီးက သမီး၏ဆရာမနှင့်အတူ အပေါ်ထပ်သို့ တက်သွားသည်။

ကော်ဖီကိုတစ်ငုံမျှသောက်ပြီး ပြတင်းပေါက်၌ ရပ်နေမိသည်။

အချိန်ကြည့်လိုက်သည်။ ဆယ်နာရီထိုးပြီးနေပါပြီ။ သူစိတ်ပူနေ

သည်။ တက်ဂီက ခုလိုအိမ်ပြန်နောက်မကျဖူးသူမို့ ပို၍စိတ်ပူနေ

သည်။ မိုးကလည်း သည်းထန်ဆဲဖြစ်သည်။

“တက်ဂီ ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

သူမိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် ဖုန်းကိုလှမ်းယူပြီး တက်ဂီထံ ခေါ်လိုက်

ရွှေပဒေသာစာပေ

သည်။ ဖုန်းမကိုင်ပါ။ သူ့ရင်ထဲပို့၍ပူလောင်လာသည်။ ဒရိုင်ဘာ
မထားသောတက်ဂီက လမ်းမှာများ ကားပျက်နေတာလား။ ငါ
သို့တွေ့မိတော့ သူပို၍စိတ်ပူလာသည်။ တက်ဂီ၏လက်ဝတ်လက်
စားများကြောင့် ဒီလိုမိုးသည်းညမျိုးမှာ ဒုက္ခတွေ့မည်ကို သူ့
ရိမ်သည်။ ထို့ကြောင့်ပင် သောက်လက်စကော်ဖီကိုချကာ ထီး
ကိုပိတ်လိုက်ပြီး ထီးတစ်ချောင်းဆွဲ၍ ထွက်လာသည်။

“ဟင်! တက်ဂီ”

သူ အံ့သြသွားသည်။ သူ့မျက်လုံးကို သူပင်မယုံချင်ဘဲ
တက်ဂီလိုစမတ်ကျသောခိန်းကလေးတစ်ယောက်က ဆောင်းရာ
တစ်ခုခုမပါဘဲ မိုးရေထဲလမ်းလျှောက်နေ၍ဖြစ်သည်။ တက်ဂီ
ပုံက ဝိညာဉ်မဲ့သလို ခြောက်ခြားနေသည်။

“တက်ဂီ”

သူအသံမြှင့်ပြီးအော်သည်။ သူ့အသံကို တက်ဂီက ကြား
သွားသည်ထင်ပါရဲ့။ သူ့ထံကြည့်လာသည်။ သူ့ရင်ထဲ ထိတ်သွား
သည်။ တက်ဂီဘာဖြစ်လာတာလဲ။ လက်ကိုင်အိတ်ပါမှ အပြစ်
သွားတတ်သည့်တက်ဂီ၏လက် ဗလာကျင်းနေသည်။

“တက်ဂီ”

သူအပြေးတစ်ပိုင်းပင် တက်ဂီထံသွားကာ ထီးမိုးထော

ထိုက်သည်။

“တက်ဂီ ဘာဖြစ်လာတာလဲ”

အမေးသာရှိပေမယ့် အဖြေက ထွက်မလာပါ။ တက်ဂီ
အ သူ့ကိုမော့ကြည့်နေသည်။ မျက်လုံးနီလေးနှင့် သူ့ကိုညှိုးညှိုး
စားစားကြည့်နေသည်။

“တက်ဂီ”

သူ့မှာပြောစရာစကားလုံးမရှိတော့ချေ။ တက်ဂီက သူ့
တို့ဘာလို့ အဲဒီလိုကြည့်နေရတာလဲ။

“ဘာဖြစ်လာတာလဲ၊ ကားချော ဖုန်းချော ဘာဖြစ်လာ
တာလဲပြောလေ။ ကိုယ်ရင်တွေ ပူနေပြီ၊ ပြောပါ တက်ဂီ။ မင်းကို
အယ်သူတွေက ဘာလုပ်လိုက်သလဲ။ ပြော”

တက်ဂီခေါင်းခါရမ်းနေသည်။ တက်ဂီမျက်ဝန်းမှ မျက်
ရည်များ စီးကျနေသည်။ သူ့ရင်တုန်သွားသည်။ တက်ဂီက ဘာ
တိစ္ဆာတွေများ ကြုံလာပြီလဲ။ ဒီလောက်မှာကျောတွဲတက်ဂီက ဘာ
လို့ခိုနေရတာလဲ။

ဘာဖြစ်လာတာလဲ...

“တက်ဂီ”

မေးခွန်းတွေ တစ်သီကြီးထုတ်ပစ်လိုက်ချင်သော်လည်း

မထုတ်နိုင်ပါ။

တက်ဂီက သူ့ကိုတင်းကျပ်စွာ ဖက်ထားသည်။ သူ့ရင်ခွင်ထဲ၌ ကလေးတစ်ယောက်လို ငိုကြွေးနေသည်။ သူ့ရင်ထဲ၌ ပမောဥများစွာနှင့် ပူလောင်နေသည်။ တက်ဂီနှင့်သူ၏အိမ်ထောင်သက် ခြောက်နှစ်ကျော်ကာလအတွင်း တက်ဂီဒီလိုဖြစ်နေပုံကို ပထမဆုံးမြင်ဖူးခြင်းဖြစ်သည်။

အင်မတန်စမတ်ကျပြီး ဣန္ဒြေရသောတက်ဂီက ခုလို ဗရုတ်သုတ်ခပ်မျိုးဖြစ်နေသည်ကို လက်တွေ့ကြုံနေရပေမယ့် မသိချင်ပါ။ ဝန်ထမ်းများစွာတို့အပေါ် အာဏာစက်ရှိသောတက်ဂီ၏ အပြင်မှာဘာကိစ္စများ ကြုံလာရတာလဲ။

မေးခွန်းများစွာမေးပစ်ချင်ပေမယ့် တသိမ့်သိမ့်ငိုကြွေးနေသောတက်ဂီကြောင့် သူ့ဘာတစ်ခွန်းမျှ ဆက်မဆိုဖြစ်တော့ဘဲ တက်ဂီကိုသာ ကြင်နာစွာ ဖွဲ့ဖက်ထားမိသည်။

တက်ဂီက သူ့ရင်အောက်ကို လက်သီးဆုပ်ကလေးများနှင့် ထုရင်းငိုကြွေးနေသည်။ သူ့စိုးရိမ်သွားသည်။ ယခု တက်ဂီငိုနေသည်မှာ သူ့ကြောင့်မှလွဲ၍ အခြားမဖြစ်နိုင်မှန်း တဖြည်းဖြည်း ရိပ်စားမိလာသည်။

ဘာဖြစ်လာတာလဲ၊ ပန်ဒီပယ်နဲ့တွေ့လာတာလား။ ဒါ

ဖြစ်နိုင်ပါ။ ပန်ဒီပယ်ထံမှ သူပြန်လာသည်မှာ နှစ်နာရီမျှသာ ရှိပါသေးသည်။ သူပြန်လာချိန်ထိ ပန်ဒီပယ်က အေးအေးဆေးဆေးဖြစ်နေသည်။ ပျိုကညာနှင့်ပင် အခန်းထဲ၌ ရယ်ရယ်မောမော ကျန်နေရစ်သည်။

ဒါဆို အေး...။ လေနအေးနှင့်တွေ့ဆုံလာတာလား။ ဒါရောဖြစ်နိုင်လို့လား။ မိုးရွာရင် အပြင်ထွက်လေ့မရှိတဲ့အေးနှင့် ဒီလိုမိုးသည်းညမျိုးမှာ ဆုံလာစရာအကြောင်းမရှိပေ။ ဒါဆို ဘာလဲ... ဘာကိစ္စလဲ။ မေးခွန်းသာရှိပေမယ့် အဖြေမရှိပါချေ။

သို့သော် ထုနေသောတက်ဂီ၏လက်သီးချက်များသည် တဖြည်းဖြည်း သူ့ပါးပေါ်သို့ရောက်လာသည်။ တက်ဂီက သူ့ပါးပြင်ကို ညင်သာစွာပွတ်သပ်နေသည်။ ပြီးတော့ သူ့နှာခေါင်းကို ခံတိုနေသည်။

“ကို”

“အင်း... ပြောလေ၊ တက်ဂီ”

“တက်ဂီလေ၊ ကိုနဲ့မခွဲနိုင်ဘူး။ ကိုကိုအရမ်းချစ်တယ်”

ပြောပြောဆိုဆိုပင် သူ့လည်ပင်းကို သိုင်းဖက်ကာ သူ့နှုတ်နှာအနံ့ နှမ်းရှိုက်နေသည်။

“တက်ဂီ အိမ်ထဲဝင်ရအောင်၊ တစ်ကိုယ်လုံးလည်း မိုး

၁၇၂ ❀ မယ်နီ

ရေတွေ ရွဲနေပြီ... နော်။ အိမ်ထဲဝင်ရအောင်၊ အအေးမိပြီး ဖျားတော့မယ်”

“တက်ဂီလေ ကိုကိုအရမ်းချစ်တယ်”

တက်ဂီ၏အနမ်းများက ပို၍ကြမ်းလာသည်။

“ကိုကိုအရမ်းချစ်တယ်၊ တက်ဂီကိုဖက်ထားပေးပါလား ဟင်။ ကိုကိုအရမ်းချစ်တယ်”

ထိုစကားလုံးတွေကို သူနှစ်သက်သည်။ ဒီအိမ်ထောင် သက်တစ်လျှောက်လုံး သူ့ကိုချစ်ကြောင်း မွတ်သိပ်စွာပြောလာ သည်မှာ ဒီတစ်ကြိမ် ပထမဆုံးထင်ပါရဲ့။

သူကဖက်လိုက်လျှင်ပင် ရုန်းတတ်သည့်တက်ဂီက နဲ့ တော့ သူ့ကိုဖက်ထားပေးရန် တောင်းဆိုနေပါသည်။ ပြီးတော့ သူကစပြီးနမ်းလျှင်ပင် ရုတ်တရက်ဖြစ်နေတတ်သည်။ တက်ဂီက နဲ့ တော့ သူ့ကိုမွတ်သိပ်စွာ နမ်းရှိုက်နေပါသည်။

“ကိုကို အရမ်းချစ်တယ်”

ထပ်ပြီးဆိုလာချိန်မှာတော့ ပဟေဠိဖြစ်နေသော သူ့စိတ် များသည် အချစ်နွဲ့ထဲ၌ နစ်မြုပ်ပျောက်ကွယ်သွားတော့သည်။ သူတို့နှစ်ယောက် မိုးခြိမ်းသံကိုလည်း မကြားရတော့သလို မိုးရေခဲ ကြောင့်လည်း ချမ်းတုန်မနေတော့ချေ။

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၁၆)

“လက်ကဒဏ်ရာကြီးက ဘာဖြစ်တာလဲ”

နံနက်ငါးနာရီကျော်ရှိမှသာ ရှိသေးသည်မို့ အိပ်ရာထဲ မထသေးဘဲ လူးလို့ခိုနေစဉ်တွင် လက်ကောက်ဝတ်မှသွားရာ ကြီးကို တွေ့၍မေးလိုက်သည်။

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

“ဘယ်သူကိုက်ထားတာလဲ၊ သွားရာကြီးက တော်တော် ချီးတယ်နော်။ သွားဆိပ်တက်နေမယ်၊ ဆေးခန်းပြပါလား”

“အင်း... မိုးလင်းရင် သွားလိုက်ပါမယ်”

“ဘယ်သူကိုက်ထားတာလဲ”

ထိုသွားရာကြီးသည် ပဟေဠိဖြစ်နေ၍ မဖြေမချင်းပင်

ရွှေပဒေသာစာပေ

ဖွဲ့မလျော့တမ်း မေးလိုက်သည်။

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးဆို”

“မဟုတ်ဘူး တက်ဂီ၊ မင်းတစ်ခုခုဖြစ်နေတယ်။ ပြောပါ... ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

“ကိုယ်က မင်းယောက်ျားပါ တက်ဂီရယ်။ ဒီမြန်မာပြည်ထဲမှာ မင်းရဲ့ဆွေမျိုးတွေကရှိတာမဟုတ်ဘူး။ ပြောပါ၊ မင်းဘာကိစ္စတွေရှိနေတာလဲ။ မင်းပြောမှ ကိုယ်သိမှာပေါ့။ ကိုယ့်ကိုမပြောရင် မင်းဘယ်သူ့ကိုပြောမလဲ”

သူက ထိုသို့ဆိုတော့ တက်ဂီက သူ့လက်မောင်းခေါ်အိပ်နေရာမှ သူ့မျက်နှာကိုကြည့်လာသည်။ တက်ဂီ၏အကြည့်တွေက လေးနက်နေသည်။ တက်ဂီ၏မျက်လုံးထဲတွင် လျှို့ဝှက်နက်နဲမှုတစ်ခုကိုလည်း တွေ့နေရသည်။

“ပြောပါ”

သူကဆက်၍လမ်းဖွင့်ပေးလိုက်သော်လည်း မိမိကိုယ်၌က အပြစ်မကင်းသူမို့ ထိတ်လန့်နေရသည်။ တက်ဂီ၏မျက်လုံးများက စူးရှတောက်ပနေသည်။ ထိုမျက်လုံးထဲ၌ ပြင်းအားနက်နဲမှုအားဖြင့် အားပြိုင်နေသည်ကို သူ့သတိပြုမိသည်။

အချစ်နှင့်အမှန်းဖြစ်သည်။

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး ကို။ လက်ကယားလာတာနဲ့ စိတ်နှလုံးကိုယ့်လက်ကိုယ် ငဲ့ကိုက်ထားတာပါ”

ထိုအခြေစကားကိုကြားပြီးနောက် တင်းကျပ်မှုကြီးက ဆီခနဲပြေလျော့သွားသည်။

“ကိုယ့်အသား ကိုယ်ကိုက်တာများ တက်ဂီရယ်။ ဒီဘောက်ထိ ကိုက်ရသလား။ ကြည့်စမ်းပါဦး၊ သွေးရည်ကြည်ဘောင် စို့ချင်နေပြီ”

“တက်ဂီက အဲဒီလိုလူပဲလေ၊ ကိုမသိဘူးလား”

သွားကိုက်ရာများကို ညင်သာစွာ ကိုင်တွယ်ပွတ်သပ်သော သူ၏လက်များ တွန့်သွားသည်။

“တက်ဂီက အမြဲပထမပဲဖြစ်ချင်တာ၊ အတန်းထဲမှာ နည်း အမြဲပထမပဲ၊ ဒုတိယဆိုတဲ့နေရာကို တက်ဂီ သေလောက်အောင်မုန်းတယ်။ အခုဆိုရင် ပထမထက်ပိုလာပြီ၊ တစ်ဦးတည်း နိုင်ချင်တယ်။ တက်ဂီတစ်ယောက်ပဲ ထိပ်ဆုံးရောက်ချင်တယ်။ တက်ဂီသွားမယ့်လမ်းမှာ အနှောင့်အယှက်ရှိလာရင် ပြန်မထူနိုင်ဘဲ ထိုးနက်ပစ်ဖို့ တက်ဂီ ဝန်မလေးဘူး။ တက်ဂီရဲ့စိတ်ကို အနှောင့်အယှက်ဖြစ်စေမယ်ဆိုရင် ကိုယ့်အသားကိုတောင် ဒီလို

ဒဏ်ရာပေးပစ်ဖို့ ဝန်မလေးဘူး။ အဲဒါ နန်းတက်ဂီအစစ်ပဲ ကို”

အနှောင့်အသွားမလွတ်သည့်စကားကိုဆိုတော့ သူ့ထံမှ တိတ်ဆိတ်နေသည်။ သူ့ရင်ထဲမှာရိပ်ထိတ်လန့်နေပေလိမ့်မည်။ မှတ်ထား ကို၊ ကိုကိုသေလောက်အောင် ချစ်ပေမယ့် ခွင့်မလွှတ်ဘူး။ တက်ဂီ နာကျင်ခံစားရသလိုပဲ တူညီတဲ့အပူမျိုးကို ကို ခံစားရဦးမှာပါ။ ကို ပြင်ဆင်ထားပါ။ တက်ဂီအပေါ်သစ္စာပျက်တဲ့ ကိုလည်း ခံစားရဦးမှာမို့ ပြင်ဆင်ထားပါ ကို။

ရင်ခွင်ထဲမှ တက်ဂီကိုဘေးသို့ဖယ်ပြီး သူအိပ်ရာထဲထဲမှ ထလိုက်သည်။

“ဟင်! ကို ထတော့မလို့လား၊ အစောကြီးရှိသေးတာကို”

“အိပ်လို့မှ မပျော်တော့တာ၊ အိပ်ရာထဲမှာ အနေများတော့ ညောင်းကိုက်နေပြီ။ လမ်းလေးဘာလေး ထွက်လျှောက်ဦးမယ်လေ”

“ထူးထူးဆန်းဆန်းပဲ၊ မနက်ပိုင်းမှာတော့ လမ်းထွက် မလျှောက်ပါနဲ့ ကိုရယ်။ အသက်တိုပါတယ်။ လေ့လာတွေ့ရှိရတာတွေအရ မနက်ပိုင်း လမ်းလျှောက်ထွက်တာက ကျန်းမာရေးအတွက် ထိခိုက်စေတယ်တဲ့”

“အင်း... ဒါဆိုမလျှောက်တော့ဘူးလေ၊ အင်းလျား သွားပြီး ရေနဲ့ရှူမယ်”

“ကိုရဲ့စိတ်တွေက လေးပင် ထိုင်းမှိုင်းနေလို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူး... ဒီလိုပါပဲ”

ပြောပြောဆိုဆိုပင် ပေါ့ပါးသောအကျိုးနှင့် ဘောင်းဘီကို ဖြည့် ထွက်လာခဲ့သည်။

သူ့စိတ်တွေ ဝေဝေဝါဖြစ်နေသည်။ ပြဿနာရန်တစ်ခု ကိုလည်း ရှူရှိုက်မိနေသည်။

စိတ်တွေ လေးပင်နေသည်။ တစ်ခုခုဖြစ်တော့မှာလား ဆိုသည့်အတွေးက ရင်တစ်ခုလုံး ပြောင်းဆန်နေသည်။ စိတ်ထဲ မပျော်ပါ။ ဒီလိုစိတ်ဖြစ်နေလျှင် သူ့အတွေ့အကြုံဖြတ်သန်း ခဲ့သော အန္တရာယ်အငွေ့အသက်နှင့် နီးကပ်နေပြီဟု ခံစားရသည်။ နေ့လိုပင် စိတ်ထဲထိုင်းမှိုင်းနေသည်။

ထိုသို့ခံစားမိလိုက်သည်မှာ အမှန်ပင်ဖြစ်သည်။ နေ့မကူး မီလောက် သူ့ထံပြဿနာထုပ်ကြီး ရောက်လာခဲ့သည်။ ဒါကတော့ သူ့အတွက် ပန်ဒီပယ် တိုက်ပေါ်မှပြုတ်ကျပြီး သေဆုံးသွားပြီဆို သည့်သတင်းဖြစ်သည်။

သူလန့်သွားသည်။ မနေ့ညက ရှစ်နာရီခွဲကျော်အထိ

ပန်နီပယ်က သူနှင့်အတူရှိနေခဲ့သည်လေ။ ကျန်းကျန်းမာမာဖြင့်
သည်ပန်နီပယ်က ဘယ်လိုလုပ်ဖြစ်ရတာလဲ။ သူမယုံချင်ပါ။
ကြောင့်ပင် ထိုသတင်းပါလာသောရှာနယ်တိုက်အယ်ဒီတာထံ
ဖုန်းလှမ်းဆက်မေးလိုက်သည်။ သေချာပါသည်။ ပန်နီပယ်
လောကကြီးထဲ မရှိတော့ပါ။ သူ့ကိုအရူးအမူးချစ်သူတစ်ယောက်
လောကကြီး၌ မရှိတော့ပါ။

သူ့စိတ်တွေ ခြောက်ခြားတုန်လှုပ်နေသည်။ သူ
ချင်ပါ။ ရင်ခွဲရုံသို့ပြေးသွားချင်မိသော်လည်း ခုချိန်တွင် သူ
ထိန်းသိမ်းသိမ်းနေရမည်ဆိုတာကိုသဘောပေါက်နေသည်။ အ
မသင့်ရင် သူ့ထံအမှုပတ်လာနိုင်သည်လေ။

“ကိုပီရ သတင်းကြားပြီးပြီလား”

ကိုမြင့်မောင်က ပြောပြောဆိုဆိုပင် အခန်းထဲထဲ
သည်။

“ကံဆိုးပါရဲ့ဗျာ၊ အမှုဖွင့်မယ်သူက မရှိဘူး”

သူတစ်ခုခုပြောချင်သော်လည်း ပါးစပ်မှတစ်ခွန်းတစ်
မှထွက်မရချေ။

“သွေးရိုးသားရိုးမဟုတ်ဘူးလို့ မိတ်ကပ်ဆရာက
ပြောနေတာပဲ”

သူလည်း ထိုသို့ထင်သည်။ မနေ့ကထိ သူရှိနေချိန်ထိ
အကောင်းပါ။ တိတိကျကျပြောရလျှင် ပန်နီပယ်က ဝရန်တာရှေ့
ထွက်ရပ်လေ့မရှိပါ။ သာမန်အချိန်မှာတောင် ထွက်မရပ်မှတော့
တော့ မိုးသည်းကြီးထဲမှာ ရပ်ပါ့မလား။ ပြတင်းမှအားလွန်ပြီး
ပြတ်ကျတယ်ဆိုတာ ပိုပြီးမဖြစ်နိုင်ပါ။ ပန်နီပယ်၏အခန်းအနေ
အထားအရ တမင်ခုန်ချမှသာ ကျနိုင်သည်။

အဲဒီလိုမိုက်ရှူးရဲဆန်ဆန် တမင်တကာခုန်ချရအောင် ခိုင်
ထုံတဲ့အကြောင်း ပန်နီပယ်ထံတွင်မရှိချေ။ သူ့နဲ့နောက်ဆုံးတွေ့
ဆုံချိန်ထိ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်ပါပဲ။ ဘာလဲ။ ဘာဖြစ်ကြတာလဲ။ ပျို
ညာနဲ့များ တစ်ခုခုဖြစ်ကြတာလား။ ဟုတ်တယ်၊ ပျိုကညာနဲ့
ဖြစ်ရင် ဖြစ်စရာအကြောင်းမရှိပါချေ။ ဒီလောက်လှပယဉ်ကျေး
တဲ့ပျိုကညာက အဲဒီလောက်ကြောက်စရာကောင်းတဲ့လုပ်ရပ်မျိုး
လုပ်ပါ့မလား။

ပျိုကညာနဲ့ ပန်နီပယ်ကြားမှာ ဘာအထုံးတွေရှိကြပါ
လဲ။ သူတွေ့ဆရ ခက်ခဲနေသည်။

ခုန်ချစရာအကြောင်းမရှိမှတော့ တွန်းချတာပဲပေါ့။ အဲဒီ
တွန်းချခံရလောက်တဲ့ထိ ပန်နီပယ်ထံတွင် ရင်းနှီးသူ၊ အိမ်ထဲ
ထဲအထွက်ရှိသူမှာ ပျိုကညာတစ်ယောက်သာရှိသည်။

သူ ပျိုကညာကို တွေ့ချင်လာသည်။ တွေ့မှဖြစ်မည်ထိ
လည်းသိသည်။ ထို့ကြောင့် ပျိုကညာ၏ဖုန်းကို ဆက်လိုက်သည်။

ပျိုကညာ ဖုန်းမကိုင်ပါ။ သူ၏သံသယများက ခိုင်မာ
ပြုလာသည်။ ပျိုကညာကိုရှာရပေလိမ့်မည်။ သနားစရာကောင်း
သောပန်နီပယ်ကို ရက်ရက်စက်စက်လုပ်တဲ့ပျိုကညာကို သူ
ရပေလိမ့်မည်။

အကယ်၍ ပျိုကညာကိုတွေ့သွားရင်ရော သူဘာလုပ်
ရမှာလဲ။ တရားခံက ပျိုကညာပါလို့ သိနေသည့်တိုင် သူ ဘာလုပ်
ရမှာလဲ။ သက်ဆိုင်သူပါဆိုပြီး အမှုဖွင့်ရမှာလား။ ဒါဆို သူ့အား
က ဘာဖြစ်သွားမှာလဲ။ ဒွန်းဝီရနှင့် သာကီဝီရတို့ကို ဘယ်လို
နှာပြုရမှာလဲ။ တက်ဂီကရော ဒီအတိုင်းငြိမ်ခံနေမှာလား။ အေး
ရော ဘာပြောလာမလဲ။

ထရပ်နေမိသောသူသည် ပြန်ထိုင်လိုက်သည်။

သို့သော် အပြစ်မကင်းသလိုခံစားရသည်။ သူ့အား
သန့်သန့်စင်စင်ချစ်ရှာသော ပန်နီပယ်ကို သူ့သနားသည်။ ဘာ
ပုံပေးပြီး ချစ်နိုင်လွန်းသူ ပန်နီပယ်အပေါ် တာဝန်မကျေ
ခံစားရသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် ထရပ်မိပြန်သည်။

ထိုင်လိုက်ထလိုက်ဖြစ်နေသောသူ့ကို ကိုမြင့်မောင်

အဆိပ်ဖတ်နေရင်း ကြည့်လာသည်။

“ကိုဝီရ ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

ထိုသို့သာ မေးလိုက်ရသော်လည်း ကိုမြင့်မောင်ရင်ထဲ
ဖြေကိုသိနှင့်ပြီးသလို ခံစားရသည်။

ရှုတင်မှာရော သတင်းထဲမှာပါ သင်းပျံ့နေသော ဝီရနှင့်
ပန်နီပယ်တို့၏အခြေအနေကို ခိုပ်စားမိရုံမက သေသေချာချာသိ
မိပြီ။ ဟုတ်မဟုတ် မသေချာသော်လည်း တိုက်ခန်းဝယ်ပေး
သည့်သတင်းပါ သဲ့သဲ့ကြားနေရသည်။ ပြီးတော့ မကြာခဏ
သလိုပင် ပန်နီပယ်ကို ဝီရ၏ကားပေါ်၌မြင်ကြရသည်။

အနေအထိုင်သို့သိပ်မူကြောင့် လက်ဆုပ်လက်ကိုင်မသိ
သော်လည်း သတင်းများကတော့ မွှေးချင်တိုင်းမွှေးနေပါသည်။
လေမပေါ့၊ ဒါမဆန်းပါဘူး။ ဥစ္စာပေါ့ ရုပ်ချော ထုတ်ဝေသူ
အနားတွင် ဒီပိတုန်းမလေးတွေ ဝဲနေတာ အဆန်းမှမဟုတ်
ခါတိုင်းလည်း ဝီရက နှုတ်ခမ်းနီမလေးများနှင့် ထည်လဲ
နေကျပါ။

သို့သော် အတူနေသည်ဆိုသည့်သတင်းကိုမူ ပန်နီပယ်
သာ ပထမဆုံးကြားရခြင်းဖြစ်သည်။ ဝီရ၏ဇနီး ဒီဝိုင်နာ
တက်ဂီကလည်း ခပ်ထက်ထက်ပင်။

၁၈၂ ❀ မယ်နိုင်

ဒါဆို ခုလို ပန်ဒီပယ်သေရတာများ...

အတွေးတို့က ပျံလွင့်ကုန်၏။ သို့သော် လုပ်ငန်းပါတာ
မို့ ထမင်းအိုးမကွဲချင်၍ သံသယစိတ်များကို အဝေးသို့ လွှင့်
နေမိသည်။

အခန်း (၁၇)

ရေခွက်ကို တုန်ယင်စွာဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။ တုန်ယင်

သောကြောင့် ရေခွက်ကိုဖမ်း၍မရချေ။

သူ့မစိတ်တို့က ဂယောင်ခြောက်ခြားဖြစ်နေသည်။

“မဖြစ်ဘူး... မဖြစ်ဘူး။ ငါ ဒီမှာနေလို့မဖြစ်တော့ဘူး”

ရောက်တတ်ရာရာပင် ဗီရိယံအဝတ်များကို ဖြုတ်ယူ

အိတ်ထဲထည့်နေမိပြန်သည်။ အဝတ်များကို အိတ်ထဲသွပ်

ညှစ်နေမိပေမယ့် အဝတ်များက အိတ်ထဲမဝင်ပါဘဲ ဘေးသို့

ချွတ်ကျနေခဲ့သည်။

သူ့မစိတ်ပျက်သွားပါသည်။ ရင်ထဲ၌လည်း တလှုပ်လှုပ်

တုန်ယင်နေသည်။ ဝမ်းနည်းသလို ကြောက်သလို ဒွီဟကြီးခံစား

နေရသည်။ သူမငိုချင်လာပါသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် နံရံကိုခိုပြီး အားပါးတရ အော်ငိုနေမိသည်။

“ငါဘာတွေလုပ်မိနေသလဲ၊ ဘာတွေလုပ်နေတာလဲ” ယူကြိုးမရဖြစ်ရသည်။ သူမလည်း ပန်နီပယ်ကိုချစ်မိသည်။ ပန်နီပယ်က သူမရဲ့ငယ်သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ ဒေါသဖြစ်ပြီး စိတ်တိုခဲ့ရသည်။ ဒေါသကိုမထိန်းနိုင်၍ လုပ်မိထူးရာလုပ်ခဲ့ပြီးမှ ခုလိုဖြစ်သွားပြန်တော့လည်း ခံစားနေရသည်။

“နင်က သေသင့်တဲ့မိန်းမပါ။ ဒါပေမဲ့ နင်သေသွားတာ မကောင်းဘူး။ နင့်ကို ငါကအသက်ပြင်းလိမ့်မယ်လို့ ထင်ထားခဲ့တာ။ နင်မကောင်းဘူးဟာ”

တုန်ယင်၍နေသည်။ ဇောချွေးများလည်း ဖုံးလာသည်။ စိတ်နဲ့ကိုယ် မကပ်ချင်တော့ပါ။ အဲဒီလိုကြီး ဖြစ်သွားလိမ့်မည်လုံးဝထင်မထားခဲ့ပါ။

အဲဒီနေ့က သူမထံ ပန်နီပယ်ရောက်လာခဲ့သည်။ ပန်နီပယ်က သူမကိုအကြွေးပိုကာ ဦးစီရအပေါ် ပိုင်နိုင်ကြောင်းပြောသည်။

သူမသိနေပါ၏။ ဦးစီရက မိန်းမဖြစ်တဲ့ဒေါ်နန်းတက်ကို မလွန်ဆန်နိုင်၍ ပန်နီပယ်ထံ ရောက်မလာတာ ကြာပြီ။

ကြောင်းသိနေသည်။ ပေးထားတဲ့ကားလည်း ပြန်လာယူသွားပြီဆိုတာလည်း သိနေသည်။ အကျိုးနှင့်မုန့်ဖိုးဆိုတာမျိုးက ဦးစီရအပျင်းပြေသုံးတဲ့မုန့်ဖိုးလောက်ရှိမှန်းလည်း သိနေလျက်နဲ့ ပန်နီပယ်၊ ကြွားသမ္မု၊ နားထောင်နေရခြင်းကို ခါးသက်မိသည်။

ဦးစီရဝယ်ထားပေးသော တိုက်ခန်းကျဉ်းလေးကို နတ်ဗိမာန်ကြီးရလိုက်သည့်အလား သူမရှေ့တွင် ကြွားဝါနိုင်လွန်းနေသည့်ပန်နီပယ်ကို သူမမုန်းမိသည်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ကိုယ်ပိုင်တိုက်ခန်း ကိုယ်ပိုင်ကားနှင့် ငွေကိုသုံးချင်တိုင်းသုံးနေခြင်းက သူမ၏အိပ်မက်ဖြစ်၏။ သူမ၏အိပ်မက်များကို အကောင်အထည်ဖော်ပြီး သူမရှေ့ အကဲပိုပြနေသော ပန်နီပယ်ကို ရင်ထဲက မုန်းမိသည်။

ဦးစီရနှင့်ပန်နီပယ်တို့၏ဆက်ဆံရေးကို သူမ အတွင်းကျကျမသိပါသော်လည်း သူမရှေ့တွင် ပြောလာသော ပန်နီပယ်၏ အမူအရာက ပိုလွန်းသည်ဟုထင်သည်။

ဖိနပ်တစ်ရံဖြစ်ဖြစ် အကျိုးတစ်ထည်ဖြစ်ဖြစ် ဦး ဝယ်ပေးတာလေဆိုတာမျိုးက ပါးစပ်ဖျားမှမချချေ။ ပန်နီပယ်ထံ ဦးစီရက ကားပို့လိုက်တဲ့နေ့ဆို ကားသော့ကိုဝှေ့ရမ်းနေရာ မပြီးတော့ချေ။ ဘယ်သွားစရာရှိလဲ၊ ပန်နီပယ်ကဲ့လိုပိုပေးမယ်လေဆိုတာ

မျိုးကို ခါးသက်အောင်မုန်းသည်။ စားသောက်ဆိုင်တွင် စားကြလျှင်လည်း ပန်ရှင်းပါမယ်။ ဦးက မနေ့ကမှ မုန့်ဖိုးဆယ်သိန်းပေးသွားသေးတယ်ဟုလည်း မသိမသာကြွားတတ်သေးသည်။ ထိုအချိန်မျိုးတွင် အူတုန်အောင် မုန်းမိသည်။

ဦးဝိရနင့်ပတ်သက်ပြီးချိန်မှစ၍ ပန်နီပယ်က ဝတ်စားဆင်ယင်မှုမှအစ ဘာရင်းအကောင်းကိုသာဝတ်ပြီး ကော်စဖက်တစ်ပစ္စည်းများကိုပါ ကောင်းပေညွန့်ပေများ သုံးတတ်သည်။ ပျိုကညာဆိုသောသူမမှာ အလိုလိုနေရင်းပင် ပန်နီပယ်အောက်တွင် မထင်မရှားဖြစ်လာရတော့သည်။

ပန်နီပယ်ထက် ရန်ကုန်ကိုအရင်ရောက်၊ ဒီလောကထဲအရင်ဝင်ပြီး ပန်နီပယ်ကိုဆွဲခေါ်ခဲ့ရာမှ ပန်နီပယ်က သူမကိုကျော်တက်သွားခြင်းအပေါ် ကြိတ်မနိုင်ခဲ့မရဖြစ်ရသည်။

ခံရပန်များလာသောသူမသည်လည်း ပန်နီပယ်ကို အနိုင်ထိုးနိုင်သောဟာကွက်များကို မျက်ခြည်မပြတ် စောင့်ကြည့်နေခဲ့သည်။ ကံကောင်းချင်တော့ ဦးဝိရဇာလူက ပန်နီပယ်ထံမှ ကားပြန်ယူသွားသောနေ့တွင် ထိုအခန်းထဲ၌ သူမရောက်ရှိနေခဲ့သည်။ နှင့်လူက ဘယ်လိုကြီးလဲ ပန်ဟု ခန့်ပြီးထွက်လာဖြစ်သည်။ သူမကျိတ်ဝမ်းသာခဲ့ရသည်။ ထိုသို့ သူမပြောလိုက်ချိန်တွင် နီမြန်းသွား

သော ပန်နီပယ်၏မျက်နှာကို သူမကျေနပ်သည်။

သေစမ်း! ပန်နီပယ်၊ လည်လွန်းတဲ့ဘီးက မစင်နင်းတတ်တယ် ပန်နီပယ်ရဲ့။ ဦးဝိရသုံးပြီးသား လက်ကျန်နှင့်ကို ဘယ်သူက ဆက်သုံးဦးမှာလဲဟုပင် ရင်ထဲအသံတိတ်ပြောပြီး ပန်နီပယ်၏ကျဆုံးခန်းကို ကျေနပ်မိသေးသည်။

ဦးဝိရနင့်ပန်နီပယ်တို့၏အခြေအနေကို သူမ အဆက်မပြတ်စောင့်ကြည့်နေခဲ့သည်။ အကြောင်းမှာ အမှန်တကယ်ပင် ပန်နီပယ်ကို ဦးဝိရပစ်သွားတယ်ဆိုပါက လျှောင်ပြောင်သရော်နိုင်ရန်ဖြစ်သည်။

နှစ်စဉ်မပြတ်ရောက်လာတတ်သော ဦးဝိရက ပေါ်မလာသည်မှာ လေးရက်မြောက်သွားချိန်တွင် သူမက ပန်နီပယ်အခန်းသို့သွားပြီး 'ဘယ်လိုလဲ ပန်၊ နင်တော့ ကျန်ရစ်ပြီထင်တယ်' ဟု လျှောင်ပြောင်ခဲ့သည်။ ပန်နီပယ်မျက်နှာကြီး ညိုမဲနေခဲ့သည်။ သူမက 'ဒီလိုပါပဲ သူက စားနေကျကြောင်ဖားလေ။ ဝရင် ထားခဲ့မှာထုံးစံပါ' ဟုဆိုချိန်တွင် ပန်နီပယ်က 'ဦးက ငါ့ကိုတကယ်ချစ်တာပါဟယ်' ဟုပြောခဲ့သည်။ သူမက လျှောင်ရယ်ခဲ့သည်။ ထိုအသံကို ပန်နီပယ်က ခါးသက်သွားသည်ထင်ပါရဲ့။ သူမကို စိန်ခေါ်သည်။ 'မယုံဘူးလား' တဲ့၊ 'ဦးက တကယ်ချစ်တာပါ' တဲ့။

၁၈၈ မယ်ခိုင်

‘ပျံ့နေတဲ့သတင်းတွေကြောင့် အနေအထိုင်ဆင်ခြင်တဲ့သဘောမျိုး တဲ့၊ ‘သူ့ကို အဲလိုလှောင်မရယ်ပါနဲ့’ တဲ့၊ ‘သူခေါ်ရင် ဦးက အချိန် မရွေးလာပါတယ်’ တဲ့။

ဒါ သူမအမုန်းဆုံးစကားလုံးဖြစ်သည်။ ဦးဝိရလို ဥစ္စာခေါ် ရုပ်ချောတစ်ယောက်ကို ပိုင်နိုင်ကြောင်း မဏ္ဍာပိတိုင်တက်ပြနေ သောပန်ဒီပယ် ခွေးကျဝက်ကျပြုတ်ကျပုံကို ဒီမျက်လုံးနှင့်တွေ့ ဖူးချင်သည်။ ထို့ကြောင့်ပင် ‘ဒါဆိုခေါ်လိုက်လေ၊ မမြင်ရင် မယုံ ဘူး’ ဟုဆိုပြီးပြောခဲ့၏။ ပန်ဒီပယ်ကလည်း အားကျမခံ အကယ် ၍ ဦးဝိရကိုခေါ်နိုင်ခဲ့ပါက ယခုလက်ရှိ ပျိုကညာဆွဲထားသော လည်ပင်းမှစိန်ဆွဲကြိုးကိုတောင်းသည်။

သူမဖြူသွားသည်။ သို့သော် သိက္ခာအကျမခံနိုင်၍ ထို လောင်းကြေးကိုလက်ခံလိုက်ပြီး ခေါ်၍မရပါက တိုက်ခန်းကိုပေး ရန်တောင်းလိုက်သည်။ ပန်ဒီပယ်ကလည်း လက်ခံသည်။ သူမ ရင်တော့တုန်မိသည်။ ဒီစိန်ဆွဲကြိုးလေးက သူမ၏ချမ်းသာမှု အကုန်ဖြစ်သည်။ သိန်းသုံးဆယ်ကျော်တန်သည်။ လူမြင်သူမြင် တင့်တယ်အောင် ရှိစုမဲ့စုဆင်မြန်းထားခြင်းဖြစ်သည်။ ပန်ဒီပယ် ၏တိုက်ခန်းကိုရချင်သော်လည်း ရုံးလျှင်တော့ ဆွဲကြိုးကိုမပေး နိုင်ပါ။

ရွှေပဒေသာစာပေ

ထို့ကြောင့်ပင် ဘုရားစင်ရှေ့ဝတ်တုပ်ထိုင်ကာ ဦးဝိရပါ သောစေရန် အကြိမ်ကြိမ်ဆုတောင်းမိခဲ့သည်။ အကယ်၍ ဦးဝိရ သာ လိုက်မလာခဲ့ရင် သူမ တိုက်ခန်းတစ်ခန်းပိုင်သွားလိမ့်မည်။ အဲဒီအချိန်မှာ အင်မတန်သွေးနားထင်တက်ခဲ့သော ပန်ဒီပယ်၏ အဝလည်း စုတ်ပြတ်သွားလိမ့်မည်။ နေစရာမရှိ တစ်ခုတည်းသော အားကိုးရာက ပစ်သွားသဖြင့် လေလွင့်နေလိမ့်မည်။ အဲဒီအချိန် မှာ သူမ ပန်ဒီပယ်ကိုဟားတိုက်လှောင်ပြောင်ချင်သည်။ သနား သောအားဖြင့် သူမသုံးပြီးသား အသုံးအဆောင်အကျများနှင့် တစ် ထတ်နှမ်းဝတ်စုံလေးများကို စွန့်ကြဲလိုက်ချင်သည်။ ငြိုးငယ်စွာ ကျွန်းနေမည့်ပန်ဒီပယ်ကို မထူနိုင်တော့အောင် နှိပ်ပစ်ချင်သည်။

သို့သော် သူမဆံ့နှမပြည့်ခဲ့ပါချေ။

ပန်ဒီပယ်ပြန်အလာကို ဝန်တော့ရှေ့ထွက်ကာ စောင့်ကြည့် နေသောသူမက ဦးဝိရကားပေါ်မှ ဦးဝိရနှင့်အတူဆင်းလာသော ပန်ဒီပယ်ကိုတွေ့လိုက်ရသည်။ သူမတုန်လှုပ်သွားခဲ့သည်။ ပန်ဒီ ပယ်က သူမထံမော်ကြည့်ပြီး အောင်နိုင်သူအပြုံးနှင့်နှုတ်ဆက် သည်။ ပြီးနောက် ဦးဝိရ၏လက်မောင်းကို ခပ်ပိုင်ပိုင်ခိုပြီး လှေ တားပေါ်တက်လာခဲ့သည်။

သူမဘာလုပ်၍လုပ်ရမှန်းမသိနိုင်တော့အောင် ခြောက်

ရွှေပဒေသာစာပေ

ခြားခဲ့ရသည်။ လည်ပင်းမှစိန်ဆွဲကြိုးလေးကိုစမ်းပြီး ယခုချိန်ထိ ကံကောင်းနေသေးတဲ့ပန်နီပယ်ကို တူးခါးအောင်မုန်းမိသည်။ ဒီ လောကကြီးမှာ ပန်နီပယ်ကိုမမြင်ချင်တော့ပါ။ ပန်နီပယ်လိုမိန်းမ မျိုးလက်သို့ အငတ်ခံစုထားသည့်စိန်ဆွဲကြိုးကို မပေးပစ်နိုင်ပါ။

ဦးဝီရကိုလည်း မုန်းမိ၏။ ပန်နီပယ်လိုမနူးမနပ်မိန်းမ တစ်ယောက်၏မာယာကွန်ရက်မှ ရုန်းမထွက်နိုင်သော ဦးဝီရကို အထင်သေးသည်။

သူမ ကော်ဖီနှစ်ခွက်ဖျော်ခဲ့သည်။ သူမကောက်ကျစ်စွာ ပြုံးခဲ့သည်။ ထိုကော်ဖီနှစ်ခွက်အနက်မှ တစ်ခွက်ထဲသို့ အဖြူရောင် အမှုန့်များ ထည့်လိုက်သည်။ ပြီးနောက် ကော်ဖီနှစ်ခွက်ကို လင် ပန်းထဲထည့်ခဲ့သည်။ စိတ်လှုပ်ရှားနေ၍ စိတ်ကိုတည်ငြိမ်အောင် ထိန်းခဲ့သည်။ ထိုလင်ပန်းကိုမပြီး တစ်ဖက်ခန်းသို့ကူးခဲ့သည်။

မမြင်သင့်သည်ကို မြင်ရမှာစိုးသောကြောင့် တံခါးနှစ် ချက်ခေါက်ပြီး ရပ်စောင့်နေသည်။ ပန်နီပယ်ကိုယ်တိုင် ဖွင့်ပေး သောအခါမှ အခန်းထဲဝင်လိုက်သည်။

သူမထင်ထားသလိုအခြေအနေမျိုးမဟုတ်ပါ။ ဦးဝီရက ဝတ်လာသောဝတ်စုံပြည့်အတိုင်းပင် ရုပ်သံလိုင်းမှအစီအစဉ်များ ကို ရိုမဲ့တစ်လုံးနှင့် အလှည့်ကျဖွင့်ကြည့်နေသည်။ ပန်နီပယ်ကို

ဂရုမစိုက်သော်လည်း ဦးဝီရလိုလူတစ်ယောက်ကိုတော့ စိတ်ထဲ ရှိန်နေတာကြောင့် တုန်တုန်ယင်ယင်ပင်။ သူမ လင်ပန်းကိုစား ပွဲပေါ်ချလိုက်သည်။ ဦးဝီရ၏တည်ကြည်လေးနက်သောမျက်နှာ ချောချောကို အကဲခတ်နေမိသည်။

အန်ကယ်လေးရယ်၊ ပန်နီပယ်မဟုတ်ဘဲ ပျို... ပျို ကညာသာဖြစ်လိုက်ပါလား။

သူမ ထိုသို့ရင်ထဲမှတောင်းဆိုမိသော်လည်း အန်ကယ် လေးအမည်ခံ ဦးဝီရကတော့ သူမကိုဖုတ်လေသည့်ငါးပိ ရှိသည် ဟုပင်ထင်ပုံမရပါ။ ရင်နာခဲ့ရသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် ရက်စက်သွား ခဲ့သည်ထင်ပါရဲ့။

“ဒေါက်! ဒေါက်!”

တံခါးခေါက်သံကြောင့် လွင့်ဖျံ့နေသောအတွေးစများ သည် စုစည်းလာရပြန်သည်။

“တီးတောင်! ... တီးတောင်! ...”

ဘဲလ်နီပ်သံ ဆက်၍ထွက်ပေါ်လာသည်။ ဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်သူက သူမတံခါးကိုလာခေါက်တာလဲ။

“တီးတောင်! ... တီးတောင်! ...”

ထိုအသံက ဆက်၍ထွက်ပေါ်လာသည်တွင် ထိုင်နေရာ

မှထရပ်မိသည်။

“ဘယ်သူလဲ”

“ရပ်ကွက်အုပ်ချုပ်ရေးမှူး ဦးသောင်းပါ”

သူမတွေဝေသွားသည်။ ဘာကိစ္စလဲပေါ့။ သို့သော် သူမတံခါးဖွင့်ပေးလိုက်သည်။ အုပ်ချုပ်ရေးမှူးဆိုသူနှင့်အတူ ရဲယူနီဖောင်းဝတ်လူနှစ်ယောက် ဝင်လာသည်။

သူမတုန်လှုပ်သွား၏။ သူမက အပြစ်ရှိသူပေပဲ။ မတုန်လှုပ်ဘဲရှိပါ့မလား။

“ထိုင်ပါရှင်”

ဟုပြောပြီး ဧည့်သည်များကိုတိုက်ရန် ရေဘူးနှင့်ရေခွက်များကို ရေခဲသေတ္တာထဲမှဆွဲထုတ်နေသည်။ လက်ဖျားလေးများ အေးစက်ထုံကျင်နေသောကြောင့် အလွယ်တကူဆွဲ၍မရချေ။

“သောက်... သောက်ပါဦးရှင်”

မင်းသမီးပီပီ ဟန်လုပ်ပြီးလေးနှင့် နှုတ်ခွန်းဆက်လိုက်ပေမယ့် ပီပြင်ပါ့မလား။

“မနွေညက ဒီတိုက်မှာ လူသေမှုတစ်ခုဖြစ်ပွားခဲ့တယ်”

သူမလက်တွေ တုန်ယင်နေသည်။ စိတ်တွေကလည်း ကယောင်ခြောက်ခြားဖြစ်ကုန်သည်။ အပြုံးတုနှင့်လည်း ဟန်

ဆောင်နိုင်တော့ပါချေ။

မျက်နှာချင်းဆိုင်အခန်းက မော်ဒယ်လ် ပန်ဒီပယ်ပါ”

ပို၍တုန်ယင်လာသည်။ သူမထံ ဒီလူတွေရောက်လာသည်မှာ သူမကိုသံသယဖြစ်နေလို့လား။

“အုပ်ချုပ်ရေးမှူးရဲ့ပြောပြချက်အရ ဧည့်စာရင်းမှတ်တမ်းသွက်ကြည့်တော့ အရင်က ပန်ဒီပယ်နဲ့ဖျိုကညာတို့က တစ်ခန်းသီးအတူနေဖူးခဲ့တယ်နော်”

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့”

“အခင်းဖြစ်တဲ့အကြောင်းကိုတော့ သိပြီးလောက်ရော

“ဟုတ်ကဲ့၊ သိပြီးပါပြီ”

“မိုးသည်းနေတဲ့အချိန်ပဲဗျ။ ကံဆိုးစွာပဲ လူတွေတွေ့ခဲ့မှာ ပန်ဒီပယ်က အသက်မရှိတော့ဘူး”

“ရှင်! တကယ်ပဲ သူ... သူ... သေ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ရွာကသူပထွေးဆိုသူရောက်လာတယ်၊ နဲ့ခဲ့တဲ့နာရီပိုင်းကပဲ အမှုဖွင့်သွားတယ်”

သူမအံ့သြသွားသည်။ ဒီကိစ္စကို သူမလုံးဝတွေ့မထားချေ။ အကယ်၍ ပန်ဒီပယ်သေသွားရင်တောင် အမှုဖွင့်မည့်သူ

မရှိ၍ သာမန်ရိုးရိုးလူသေမှုတစ်ခုအဖြစ်သာ ထိုကိစ္စက ပြီးဆုံးသွားမည်ဟု ထင်ထားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

တုန့်ယင် စိတ်လှုပ်ရှားသည်ထက် ပို၍အကြောက်ရှိလာသည်။ တစ်သက်လုံးက မကောင်းခဲ့တဲ့ဒီပထွေးက သေကာမှ ဘာလို့လာကောင်းပြချင်ရတာလဲ။

“မနေ့က ပန်နီပယ်နဲ့ ပျိုကညာတို့ တွေ့ဖြစ်သေးလား”

“မ... မတွေ့ဖြစ်ပါဘူးရှင်၊ ပျိုက ရိုက်ကွင်းကအပြန် မိုးချုပ်နေပါပြီ။ မိုးလည်းရွာနေတာနဲ့ ရေမိုးချိုးပြီး အိပ်ရာဝင်ဖြစ်ပါတယ်”

“ဘယ်နှနာရီ ဝင်ဖြစ်ခဲ့သလဲ”

“ဆယ်နာရီခွဲလောက်ထင်ပါရဲ့”

“ပန်နီပယ်ရဲ့အခန်းဆီက အသံကြားသေးလား”

“ပျိုသတိမထားမိပါဘူး”

“ပန်နီပယ်က ခုတလော စိတ်ပျက်ညည်းညူတဲ့ကိစ္စတစ်ခုခုကိုများ ပျိုကညာကိုရင်ဖွင့်ဖူးသလား”

“တကယ်တော့ ပျိုနဲ့ပန်နီပယ် မတွေ့ဖြစ်တာကြာပါပြီ”

“တစ်ခန်းတည်းသာနေဖူးတာ၊ ဆက်ဆံရေးက တစ်မျိုးပဲနော်။ ပန်နီပယ်ခုလိုသေဆုံးမှုအပေါ် ပျိုကညာက ဘာမှမထင်

သလိုပဲ”

ထိုမေးခွန်းကို သူမလန့်သွားသည်။ ဒီလောက်သတိထားမိသည့်ကြားက ဖြစ်ရတဲ့အမှားမို့ မထူးတော့ပါ။

“ဒါ ကျွန်မတို့ရဲ့ကိုယ်ရေးကိုယ်တာပါ”

ဖုံးဖိချင်နေတဲ့ဆန္ဒက သိပ်များသွားပြီထင်ပါရဲ့။ လေသံပြင်းပြောမိသွားသည်။ ဒါက သူမရဲ့ဒုတိယအမှားထင်ပါရဲ့။

ဘာကောင်းသည့်မျက်နှာသုံးခုနှင့် သူမရင်ဆိုင်ရပါတော့သည်။

“ကောင်းပါပြီဗျာ၊ ခင်ဗျားရဲ့အချိန်တွေကို ခိုးမိတဲ့အတွက် အတောင်းပန်ပါ။ ခုလိုမေးသမျှအချိန်ပေးဖြေကြားပေးတဲ့အတွက်လည်း အတောင်းပန်ပါတယ်။ ကဲ! ခွင့်ပြုပါဦး”

သူမရင်ထဲ ပဟောဉာဏ်သွားသည်။ ဘာသဘောလဲ။ အဲဒီအတိုင်းတွေက ဘာတွေလဲ။ ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ။ သူမနားမလည်တော့။

“ကျွန်မသူငယ်ချင်းတစ်ယောက်လုံး သေတာပဲ၊ ကျွန်မတို့ဘယ်လိုလုပ်စိတ်ကောင်းနိုင်ပါ့မလဲ။ ဒါကြောင့် ကျွန်မရဲ့အဆင်မပြေရိုင်းသွားမိတယ်ဆိုရင် နားလည်ပေးကြစေချင်ပါတယ်”

ထိုသို့အတွန့်တက်လိုက်သော်လည်း ပြောင်းလဲတဲ့ တုံ့

ပြန်မှုကို မရရှိလိုက်ပါ။ ထိုသုံးယောက်ပြန်သွားပြီးချိန်တွင် ထိုခရီးသည်တို့ကို ချီတက်ကာ ရှည်စွာ ငြိမ်သက်နေသည်။

ဒီနေရာက သူမထွက်သွားသင့်သလား။ သူမထွက်သွားလျှင် သူမကိုယ်တိုင် မသက်သာဖြစ်ကြမလား။ မထွက်သွားရင်ရော သူမရဲ့ ဆက်ဟန်ဆောင်နိုင်ပါဦးမလား။

သူမကြောက်နေမိသည်။ တစ်ဦးတစ်ယောက်ရဲ့ ချစ်ချင်ချင်မိသည်။ တစ်ဦးတစ်ယောက်ကို အားကိုးချင်မိသည်။ သော် အားကိုးရာက သူမထံရှိမနေပါ။

မိမိကိုယ်သာ ကိုးကွယ်ရာဟုလည်း အကြိမ်ကြိမ် မိမိစိတ်ကို အားပေးနေမိသည်။ သူမဘာလုပ်သင့်သလဲ။ ဘာလုပ်ရမည်လဲ။ ဘာကိုမှ ရေရေရာရာမသိပါ။ တုန်ယင်ခြောက်ခြောက် နေရသည်။

အခန်း (၁၈)

“မောင်ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

ရွှင်ပြမှုမရှိသော ခင်ပွန်းသည်ကို သူမမေးခွန်းထုတ်နေ

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

“မောင် ဒီနေ့တုန်းဆန်းတယ်နော်၊ နေ့ခင်းနေ့လယ်တစ်

အေးဆီမလာဖူးဘူး”

“သားရော”

“ညနေလေးနာရီမှ သွားကြည့်ရမယ်၊ မောင်ဘာစားမလဲ”

“အေးရော ဘာစားပြီးပြီလဲ”

“ထမင်းစားမလို့ မောင်ရောစားမယ်ဆိုရင် မောင်ကြိုက်

တတ်တဲ့ ကြက်ဥလမ်းသရဲကြော်လေး လုပ်ပေးမယ်လေ”

“အင်း... စားတာပေါ့”

ထိုသို့ပြောတော့ သူမက သိန်းဆုပေါက်သွားသော မီးဖိုချောင်ထဲပြေးဝင်ကာ ကြက်ဥနှစ်လုံး ရေခဲသေတ္တာထဲမှ ထု ယူပြီး ခရမ်းချဉ်သီးတစ်လုံးနှင့် ကြက်သွန်နီတစ်လုံးကို ပါးထိုး သည်။ ပြီးနောက် ငရုတ်သီးစိမ်းသုံးတောင့်ကို ကပ်ကြေးဖြင့် ပါးညှပ်ပြီး သကြားနည်းနည်းနှင့် ဆားနည်းနည်းထည့်ကာ ကြက် ဥနှင့်ရောမွှေသည်။ ပြီးနောက် ဒယ်အိုးထဲဆီများများနှင့် အပြန် လိုက်ကြော်လိုက်သည်။

ထိုကြက်ဥကြော်လေးနှင့်ချဉ်ချည်ဟင်းတစ်ခွက်ဆို သော က ထမင်းစားမြီနဲ့ပေးလိမ့်မည်။ သို့သော် သူမထင်ထားသလို သော က ထမင်းကို မြီနဲ့ရည်ယှက်ရည်မစားချေ။ မောင့်ကိုအချိန်ကြည့် နေတတ်သောသူမက ဒါကိုရိပ်မိသည်။

“အားရှိအောင်စားပါ မောင်။ စိတ်ညစ်တိုင်း ဆေးထိုး တွေချည်း ဖိမသောက်ပါနဲ့”

သူမက ထိုသို့ဆိုတော့ မောင့်က သူမ၏ဆိုလိုချက် စိတ်ဝင်စားသလိုစူးစမ်းသည်။

“အေး... သိပြီးပြီ”

သူမ ထမင်းစားခြင်းကို လက်စသတ်လိုက်သည်။ ရေ အကောင်းထဲမှရေကို ခွက်ထဲသို့ပြီး မောင့်ထံပေးသည်။

“မနက်က ဂျာနယ်ထဲမှာဖတ်လိုက်ရတယ်။ မောင်စိတ် ညစ်နေမှာပေါ့”

အေးစက်နေသောလေ့နအေး၏မျက်နှာကို သူ့အကဲဖမ်း နေမိသည်။

“မောင် ပြင်ဆင်ထားမှဖြစ်မယ်”

လေ့နအေးကို သူမုတ်တက်စွာကြည့်သည်။ လေ့နအေး စာ မသောက်ရသေးသောဖန်ခွက်ကိုသာ ကြည့်နေသည်။

“မောင်နဲ့အဲဒီကောင်မလေးရဲ့ပတ်သက်မှုက သာမန်မှ မဟုတ်တာ။ အကျယ်တဝင့်မဟုတ်ပေမယ့် လူတော်တော်များ များ သိနေကြတယ်။ အမှုဖွင့်တယ်ဆို၊ စစ်ဆေးနေပြီဆိုရင် မောင် ဆီရောက်လာကြလိမ့်မယ်”

သူလည်းဒါကိုစဉ်းစားမိသည်။

“ရင်ထဲမှာ ပူဆွေးနေရုံနဲ့ ဒီကိစ္စကြီးက ပြီးမှာမဟုတ် ဘူး။ အမှုမပတ်ချင်ရင် ရှောင်လွှဲဖို့ကြံစည်ရမယ်”

“ပူဆွေးတယ်၊ ဟုတ်လား... အေး”

“မချစ်ဘူးလို့ပြောရင် အေးယုံတယ်ပဲထား။ ယောက်ျား

လေးနှိမ့်ကလေးပတ်သက်မှုက ရှုပ်တယ်မောင်။ မောင့်စိတ်ကို မဆွဲဆောင်နိုင်ဘဲနဲ့တော့ မောင် ဒီမိန်းကလေးနဲ့ပတ်သက်မှာ မဟုတ်ဘူး။ မောင်မညာပါနဲ့။ မောင့်ရင်ထဲမှာ တစ်ခုခုဖြစ်နေမိတယ်။ အေးနဲ့မောင်သိလာတာ ခုမှလားမောင်။ ဆယ်နှစ်ကျော်ခဲ့ပြီ အေး၊ မောင့်ကိုကောင်းကောင်းသိတယ်။ မောင့်ရင်ထဲ တစ်ခုခုဖြစ်နေလို့သာ အေးဆီရောက်လာခဲ့တာမှန်းလည်း အေးသိမိတယ်”

ထိုစကားက မှန်ကောင်းမှန်ပေလိမ့်မည်။ သို့သော် သူမနှစ်သက်ပါ။ ထို့ကြောင့်ပင် ထိုင်နေရာမှထရပ်လိုက်သည်။

“တက်ဂီ... နန်းတက်ဂီလည်း စိတ်မကောင်းဖြစ်နေမှာပဲ”

သူ လေနအေးကိုကြည့်လိုက်သည်။ လေနအေး၏ပုံက ထုံးစံအတိုင်း ခပ်အေးအေးဖြစ်သည်။ သူတွေ့စရာဖြစ်နေသည့် နန်းတက်ဂီ၏နာမည်ကိုပြောနေသော လေနအေး၏အသံက ငြိမ်နေသည်။ ထိုနာမည်နှင့်လေနအေးပါးစပ်က မစိမ်းသလိုခံစားရသည်။

“မင်း တက်ဂီနဲ့သိနေတာလား”

သူ ထိန်းထားနိုင်တော့၍ ဖွင့်မေးလိုက်သည်။ သို့သော်

လေနအေးက သူ့မေးခွန်းကိုမဖြေပါဘဲ စားသောက်ပြီးသော ပန်းတန်ပြားများကို သိမ်းဆည်းနေသည်။

“လေနအေး၊ မင်းကို ငါမေးနေတယ်”

အသည်းယားလာ၍ သူ့အော်လိုက်သည်။ သူ့အသံက သာမန်ထက် မာထန်နေသည်ကိုလည်းသိသည်။ သို့သော် လေနအေးက ဘာမှမပြောပါဘဲ သိမ်းထားသောပန်းကန်များကို ဘေင်ထဲထည့်ကာ ဆေးနေသည်။

လေနအေးရဲ့ထိမထင်ပုံကို သူတဖြည်းဖြည်းစိတ်တိုလာသည်။

“လေနအေး”

သူ့အသံက ပို၍မာကျောလာသည်။ သို့သော် ပန်းကန်ဆေးနေသောလေနအေးက မကြားလိုက်သလိုပင် အေးစက်စက်ဆုတ်နေသည်။ စိတ်ရှုပ်နေသောသူက ပေါက်ကွဲချင်လာသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် ကိုင်ထားသောဖန်ခွက်ကို ပေါက်ခွဲပစ်လိုက်သည်။

“ခလွမ်း! . . .”

ကျွဲသံနှင့်အတူ သူမလည်း တုန်ယင်သွားသည်။ သူ့ထံလှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ နီမြန်းသောမျက်ဝန်းအစုံက ဒေါသဖြစ်နေကြောင်း သက်သေပြနေသည်။

“မင်း ငါ့ကိုကရုမစိုက်တာလား လေနုအေး”

“ကျွန်မရင်ထဲမှာရော နေလို့ကောင်းမယ်ထင်နေသလား မောင်”

“ဘာ!”

“မောင့်အပျော်မယားသေလို့ အဲဒီလိုကြက်သေ သေနေ တဲ့မောင်ပုံကိုကြည့်ပြီး ကျွန်မပျော်နေမယ်လို့ ထင်သလား”

“ဘာ!”

“နန်းတက်ဂီအပြင် အခြားအပျော်ရှိနေတာ သိသိကြီး နဲ့ လက်ခံနေရတဲ့အေးရဲ့ခံစားချက်ကို မောင်တစ်ခါလောက်ထည့် တွက်ဖူးသလား။ အေးလည်း မိန်းမတစ်ယောက်ပါ မောင်။ ဘာ မှမဖြစ်သလိုဟန်ဆောင်နေရတာ ပင်ပန်းလှပြီမောင်”

“လေနုအေး... မင်းဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ”

“ကျွန်မသည်းခံခဲ့တယ် မောင်။ မောင့်ကိုချစ်လွန်းလို့ တစ်လင်ကွာ တစ်ခုလပ်အဖြစ်မခံနိုင်လို့ရော သားလေးမှာ အခါ မရှိမှာစိုးတာကြောင့်ရော လောကမှာတစ်ဦးတည်းသောပတ်သက် မိသူဖြစ်တာကြောင့်ရော မောင်နဲ့မကွဲချင်ခဲ့ဘူး။ သည်းခံခဲ့တယ် ဒါပေမဲ့ မောင်၊ သည်းခံတယ်ဆိုတာ အတိုင်းအတာနဲ့ပါ။ ကျွန်မ ရဲ့စိတ်က မိုင်ကုန်သွားပြီ မောင်။ ကျွန်မပြင်ဆင်ပြီးပါပြီ။ ကျွန်မ

တို့ကွာရှင်းကြစို့”

ဒေါသက အထွတ်အထိပ်သို့ရောက်လာခဲ့သည်။ ပေါက် ကွဲချင်လာသည်။ ပန်နီပယ်ကြောင့် ရှုပ်ထွေးနေသောစိတ်၊ နန်း တက်ဂီကြောင့် ရှုပ်ထွေးနေသောစိတ်တို့ကို လေနုအေးထံ ပုံချ ချင်လာသည်။

“ကွဲချင်ဦးကွာ၊ ကွဲချင်ဦးကွာ... ကွဲချင်ဦးကွာ”

သူဒေါသဖြစ်လွန်း၍ ပန်းကန်စင်ပေါ်မှ ခွက်များကို တစ် လုံးပြီးတစ်လုံး ပေါက်ခွဲနေသည်။

“ကွဲ... ကွာရှင်း... ရတယ်၊ ကြိုက်သလောက်ပြော မင်းကို ငါရချင်လို့ယူထားပြီးမှ ကွာရှင်းပေးမယ်ထင်နေသလား။ မင်းရှူးနေပြီလား လေနုအေး”

“ဟုတ်တယ်မောင်၊ မပြတ်သားတဲ့မောင့်ကြောင့် ကျွန်မ ရူးချင်နေပြီ”

“ဟာ! ခလွမ်း! ... ဂွမ်း! ...”

အမှန်က လေနုအေးကိုရိုက်ပစ်ချင်တာပါ။ သို့သော် မရိုက်ရက်၍ စားပွဲပေါ်မှဟင်းခွက်များကိုသာ ဒေါသများပုံသွား သည်။

“ရှူးကွာ... ရှူး၊ သေချင်ရင်လည်း သွားသေလိုက်ဦး။

၂၀၄ ❀ မယ်နိုင်

သေမလား... ခုချက်ချင်းသေမလား... ဟမ်း... ငါ့ကျောကို
တားနဲ့ထိုးရမှကျေနပ်မှာလား လေနအေး။ ဟမ်း... ဒီပြဿနာ
တွေကို မင်းပဲဖန်တီးနေတာလား”

“မောင် မတရားမပြောနဲ့”

“ပြောတယ်ကွာ၊ မင်း ငါ့ကိုဒီလိုဖြစ်စေချင်တာမို့လား။
ငါ့ပြဿနာဖြစ်တာကို မင်းမြင်ချင်တာမဟုတ်လား”

သူမဝမ်းနည်းလာသည်။ မောင့်စကားများက သူမနှလုံး
သားကို အချွန်နှင့်ထိုးနေသလိုခံစားရသည်။ သူမကတော့ ချစ်
လိုက်ရတာ၊ ချစ်လွန်းလို့လည်း တွယ်ကပ်နေခဲ့ရတာပါ။ မောင့်
စကားတွေက သူမအပေါ် တရားလွန်နေသည်။ ကိုယ်ချစ်ရတဲ့
ယောက်ျားတစ်ယောက် ဒုက္ခရောက်နေသည်ကို ဘယ်မိန်းမက
များ နှစ်သက်နေသလဲ။ ကြိုက်နေသလဲ။ သဘောကျနေသလဲ။

“ဟိုကတစ်မျိုးနဲ့ ဒီကတစ်မျိုးနဲ့ ကြာရင် ငါ့တော့မယ်
နားလည်လား”

“အဲဒါ မောင်လုပ်ခဲ့တာတွေပဲ၊ အေး လုပ်တာတစ်ခုမှ
မပါဘူး”

“ဟာ! ဘုန်း! . . . ခလွမ်း! . . .”

သောင်းကျန်းချင်တိုင်း သောင်းကျန်းပြီး အင်္ကျီကိုဆွဲ

ကာ မောင်ကထွက်သွားသည်။

သူမရင်ထဲ နာကျင်နေသည်။ မောင့်ကိုချစ်ပါသည်။
မောင်က ခုလိုဒေါသဖြစ်နေလျှင် သူမမှာ နေစရာမရှိပါချေ။

ပြဿနာလုပ်ပြီး ပေါက်ကွဲပစ်ချင်သည်။ သူမလည်း
ခံစားတတ်သူတစ်ယောက်မို့ မွန်းကျပ်မိသည်။ ကိုယ်သိပ်ချစ်တဲ့
ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ကြင်နာမှုကို မျှော်လင့်မိပေမယ့် အဆိပ်
အတောက်များသာ ရလိုက်သည်က ခပ်များများဖြစ်နေသည်။
တစ်ခါတစ်ရံတော့ သူမ နန်းတက်ဂီကို အားကျမိသည်။

လူကြားသူကြားတွင် ဒါက ငါ့ယောက်ျားဆိုပြီး လက်
မောင်းကိုချိတ်ကာ ရဲရဲရပ်နိုင်သည်။ ပြီးတော့ မောင့်အပေါ်ပြော
ဆိုနိုင်သည်။ တက်ဂီနှင့်ဆုံပြီးနောက်ပိုင်းတွင် မိမိဘဝ၏မပြည့်
ပုံခြင်းကို ပို၍ခံစားမိလာသည်။ တည်ဆောက်ထားခဲ့သော အိမ်
ထောင်ရေးကို စိတ်ပျက်လာသည်။

မောင်ရောက်မလာတဲ့နေ့တွေမှာ ရင်နာရသည်။ ဒီအချိန်
တခြားမိန်းမတစ်ယောက်နဲ့ ရှိနေမှာပါလားဟုတွေးပြီး ရင်နာခဲ့ရ
သည်။ သို့သော် ဒီကိစ္စ မောင့်ထံရင်မဖွင့်ဖူးချေ။ သူမထံ လာရ
သည်က နားညည်းသည်ဆိုပြီး မောင်စိတ်ပျက်ကာ မလာတော့
မည်ကိုစိုးရိမ်သည်။ ထိုသို့သည်းခံနေရခြင်းက ရင်ပိုနာရသည်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

ရွှေပဒေသာစာပေ

ခုတော့မတတ်နိုင်တော့ပါ။ နာစရာနေရာက မကျန်ရှိတော့လောက်အောင် ရင်တစ်ခုလုံးပြည့်ကြပ်နေပါပြီ။ သူမ ပြတ်သားရပေလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့်ပင် ကွာရှင်းရန်ပြောမိခြင်းဖြစ်သည်။ ငယ်ချစ်ဦးဖြစ်ရသည့်မောင့်ကို ကွာနိုင်မကွာနိုင်ဆိုတာ နှလုံးသားကိုမေးမကြည့်ဖူးပါ။ သို့သော် သူမအသည်းမာနိုင်ရမည်လေ။ သူမကိုယ်ခင်နေပုံရသော တက်ဂီအား မုန်းမိခင် သူမ ပြတ်သားရပေလိမ့်မည်။

“တူ! . . . တူ! . . .”

ကွဲနေသောပန်းကန်ခွက်ယောက်များကို လေးပင်စွာဖြင့် သိမ်းဆည်းနေချိန်တွင် ဖုန်းမြည်လာ၍ သူမကောက်ကိုင်လိုက်သည်။

“ဟဲ့လို”

“အစ်မ . . . တက်ဂီပါ”

“အင်း . . . သိတယ်။ ပြောလေ တက်ဂီ”

ချိုသာစွာပြောနေရသော်လည်း ရင်ထဲ၌မူ နာကျင်နေသည်။

“အစ်မကို တက်ဂီတွေ့ချင်တယ်၊ အစ်မ အားလား”

“အင်း . . . တွေ့ကြတာပေါ့”

“တက်ဂီ ကော်ဖီဆိုင်က စောင့်မယ်အစ်မ”

“အင်း”

ဖုန်းလိုင်းက တတူတူနှင့်ပြတ်တောက်သွားချိန်ထိ ဖုန်းတို့ ကိုင်ထားမိခဲ့ဖြစ်သည်။

တက်ဂီကို သူမခင်ပါသည်။ ညီမတစ်ယောက်လိုလည်း ချစ်သည်။ သို့သော် မုန်းသည်။ မကျေနပ်ပါ။ မနာလိုဖြစ်ရသည်။ သို့သော်လည်း တက်ဂီနဲ့တွေ့ချင်သည်။ ထို့ကြောင့်ပင် လုပ်လက်စကိုအပြီးသတ်ကာ တက်ဂီချိန်းသောဆိုင်သို့ လာခဲ့သည်တွင် တက်ဂီက သူမထက်အရင်ကြိုရောက်နေသည်။

“အစ်မမျက်နှာလည်း မကောင်းပါလား၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဒီလိုပါပဲ”

“အိမ်ကလူကြီးနဲ့စကားများလာလို့လား”

“သူနဲ့ကွာရှင်းတော့မယ်”

“ဟင်! ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ အစ်မရယ်”

“လောတမကြီးဖို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အမြဲဆုံးမမိပေမယ့် တစ်ခါတစ်ရံ လောဘကြီးချင်လာတယ်”

“ဒီလိုပါပဲ အစ်မရယ်၊ တစ်ခါတစ်ရံ ဘဝကြီးက ရတာဆို လိုတာမရပါ။ အပြည့်အဝမရနိုင်ရင်တော့ ကွာရှင်းပစ်တာ

ကောင်းပါတယ်။ ဘာလဲ၊ သူက ဟိုအငယ်မကို ပိုချစ်လို့လား”

“သူ့စိတ်ကို မသိတော့ပါဘူး”

“ဘာဖြစ်လဲ အစ်မရယ်၊ ကိုယ်က မယားကြီးပဲ၊ ငယ်လင်ငယ်မယား ပိုချစ်တာပေါ့။ အစ်မက အနိုင်ချည်းပါ။ အစ်မအဲဒီလိုမပျော့ညံ့နဲ့၊ နဂါးမှန်းသိအောင် တစ်ခါတစ်ရံ အမောက်ထောင်ပြရသေးတယ်။ ဒါမှ ကိုယ့်ဘက်ကလည်း အသာစီးရမှာလေ။ အဲဒီအငယ်မကို ဆံပင်ဆွဲပြီး ပါးရိုက်ပစ်လိုက်ပါ။ အစ်မမသွားနိုင်ရင်ပြော၊ တက်ဂီပါအဖော်လိုက်ပေးမယ်။ တက်ဂီတော့မရပါဘူး။ ဆံပင်ဆွဲပြီး ပါးချည်းရိုက်ပစ်တယ်”

သူမ၊ နန်းတက်ဂီကို အားကျစွာငေးနေလိုက်သည်။ ပြီးတော့ အားနာသည်။

“ကျွန်မ တက်ဂီကိုသဘောကျတဲ့အထဲမှာ အဲဒီသတ္တိတွေလည်းပါတယ်။ တက်ဂီနဲ့တွေ့ပြီးမှ ကျွန်မလည်း ရဲရင့်လာတယ်။ သူ့ကိုလည်း ကွာရှင်းကြဖို့ပြောလိုက်တယ်”

“သူက ဘာပြန်ပြောလဲအစ်မ”

“လိုချင်လို့ယူထားတာတဲ့၊ မကွာဘူးတဲ့”

“ဟွန်း! ဒုက္ခပဲ၊ ဘယ်လိုလူလဲ”

“ထားလိုက်ပါတော့၊ ဒီအကြောင်းပြောနေရရင် ကုန်မှာ

ဆုတ်ဘူး။ ပြောလေ၊ တက်ဂီပြောစရာရှိနေလို့မဟုတ်လား”

သူမက ထိုသို့မေးတော့ နန်းတက်ဂီက ကော်ဖီကို တစ်သောက်ပြီး...

“သူသေသွားပြီ အစ်မ”

“အင်း... သတင်းပတ်ရပါတယ်”

“မိုးကလည်းရွာနေတယ်၊ တက်ဂီလည်း လိုက်ကြည့်တယ်။ အစ်မကိုဖုန်းဆက်ပြီး ခဏအကြာမှာပဲ သူ အဲဒီအခန်းက ထွက်လာတယ်။ နှစ်ယောက်လုံးကို ရိုက်ပစ်ချင်ပေမယ့် တက်ဂီမလုပ်နိုင်ခဲ့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ တက်ဂီ အဲဒီမိန်းမကိုရိုက်ပစ်ခဲ့တယ်။ တက်ဂီဒေါသတွေ ပြေသွားတဲ့အထိ ရိုက်ပစ်လိုက်တယ်။ တက်ဂီအော်က သွေးတွေကျလာတယ်။ တက်ဂီလန့်သွားတယ်။ သူ့အထဲမှာ ကျန်နေရစ်တယ်။ တက်ဂီပြန်လာတယ်။ ဒါပေမဲ့ သေသွားပြီတဲ့။ တက်ဂီဝမ်းသာတယ်။ ဒါပေမဲ့ မပျော်ပါဘူး။ အဲဒီကိစ္စ တက်ဂီကိုအမှုပတ်လာမှာမိုးတယ်”

“မစိုးရိမ်ပါနဲ့ကွယ်၊ သူ့ကို တက်ဂီသတ်တာမှမဟုတ်

မစိုးရိမ်ပါနဲ့၊ ဘာသက်သေအထောက်အထားနဲ့ တက်ဂီကို အမှုပတ်လဲ၊ မျက်မြင်သက်သေရှိလို့လား”

“ရှိတော့မရှိဘူး၊ သူ့ကိုမုန်းပေမယ့် သေအောင်တော့

မလုပ်ခဲ့ပါဘူး။ တကယ်ပါ။ တက်ကီ သူ့ကိုတွန်းချတာမဟုတ်ဘူး။

“ယုံပါတယ် တက်ကီရယ်၊ တက်ကီဖြူစင်မှန်း ကျွန်တော်
ပါတယ်”

“ဒါပေမဲ့အစ်မရယ်၊ တက်ကီကြောက်တယ်။ သူ့ကိုနှိပ်
နှက်ခဲ့တယ်။ အဲဒီအမှုနဲ့ ထောင်ထဲဝင်ရမှာကိုစိုးတယ်”

“မဟုတ်တာ တက်ကီရယ်၊ အပျော်မိန်းမကို တရားထင်
မိန်းမကရိုက်တာ ဆန်းလား။ ပြီးတော့ အဲဒီမိန်းမသေတာ တစ်
ဝါနဲ့ဘာပတ်သက်လို့လဲ။ ဘာဆိုလို့လဲ”

“ဆိုင်တော့မဆိုင်ဘူးပေါ့ အစ်မရယ်”

“မဆိုင်ရင် ရှင်းပြီလေ၊ လူဖမ်းချင်ရင် သက်သေရှိရ
ပေါ့။ ဘယ်မှာလဲ သက်သေ၊ ကြောက်စရာမရှိ ကြိတ်မကြောက်
ပါနဲ့ တက်ကီရယ်။ ကြည့်စမ်းပါဦး၊ မျက်နှာတစ်ခုလုံးလည်း ခြုံ
ရော်နေပြီ။ ထမင်းရော ပုံမှန်စားရဲ့လား”

“တက်ကီလေ၊ အစ်မကိုသိပ်ချစ်တာပဲ”

“မချစ်ပါနဲ့ တက်ကီရယ်၊ အဲဒီလိုဆို ကျွန်မပိုပြီး အေး
ခက်လို့ပါ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ တက်ကီကတော့ အစ်မ တက်ကီကိုချစ်
မှာမျိုး သိပ်ခံယူချင်တာပဲ”

“တက်ကီရယ်”

“အစ်မနဲ့စကားပြောရမှပဲ ရင်ထဲကအပူငြိမ်းသွားသလို

၁

“တကယ်တော့ တက်ကီကို အစ်မဖုံးကွယ်ထားတာ ရှိ
တယ်”

“ဘာလဲ အစ်မ၊ ပြောလေ”

“ဟင့်အင်း... အခုစိတ်ရှုပ်နေလို့ ပြောချင်စိတ်မရှိသေး
ဘူး။ ဒါပေမဲ့ တက်ကီမှတ်ထားပေးပါ။ အဲဒီဖုံးကွယ်မှုဟာ တမင်
သဘာဝမဟုတ်ပါဘူး။ မထင်မှတ်ဘဲ မရည်ရွယ်ဘဲဖြစ်သွားရတာ
ပဲ”

၂

“အစ်မရယ်၊ တက်ကီစိတ်ဝင်စားလာပြီ၊ ပြောပါ”

“စိတ်ရှင်းတဲ့အခါမှပြောပါရစေ၊ တစ်ခုခုကို ခိုင်ခိုင်မာ
ဆုံးဖြတ်ပြီးချိန်မှ ပြောပါရစေလား တက်ကီရယ်”

“အင်းပါ... အစ်မသဘောပါ”

ဟုပြောကာ ကော်ဖီကိုင်သောက်နေသော တက်ကီ၏
မျက်နှာလှလှလေးကို သူမငေးနေဖြစ်သည်။

တက်ကီက အင်မတန်လှပြီး ချစ်ဖို့ကောင်းသောမိန်းက
လေးဖြစ်ပါသည်။

အပျိုရှုံးလောက်အောင်လည်း လှပါသည်။

ရှင်သိပ်လုပ်ရက်တာပဲ ဝိရရယ်၊ ရှင်သိပ်ရက်စက်တာ

ပဲ။ ရှင်က အရက်စက်နိုင်ဆုံးလူပါ။

အခန်း (၁၉)

“ပျိုကညာ”

သူ့အသံသြသကြောင့် ပျိုကညာက လှည့်ကြည့်လာ
သည်။

“မင်းနဲ့ကိုယ် စကားပြောချင်တယ်”

“ပြောပါ”

မုင်သေသေပင် ပျိုကညာဆိုသည်။ သူက ပျိုကညာ
နှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ပျိုကညာကို စူးစိုက်
စွာကြည့်ပြီး အကဲခတ်နေသည်။

“ကိုယ်ပြန်သွားတော့ မင်းတို့ဘာဆက်ဖြစ်ကြသလဲ”

ပျိုကညာ၏မျက်လုံးကို စိုက်ကြည့်ပြီး မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်

သည်။ ပျိုကညာ၏မျက်လုံးများက သာမန်ထက်ပို၍ရှုရှုနေသည်။
ရူးညံ့ညင်သာမှုမျိုး စိုးစိမ့်ပျော်ဝင်မနေပါချေ။

“အန်ကယ်လေး ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ”

သူအံ့သြသွားသည်။ ပျိုကညာကို သူသိလာတာကြာ
ပါပြီ။ သူနှင့်သိလာတဲ့သက်တမ်းတစ်လျှောက်လုံးတွင် ပျိုကညာ
က စကားကို ကန့်လန့်တိုက်မပြောဖူးချေ။

“ကိုယ် ဘာကိုဆိုလိုတယ်ဆိုတာ မင်းကောင်းကောင်း
သိပါတယ် ပျိုကညာ”

“ဘာလဲ၊ အန်ကယ်လေးက ပျိုကညာ့ကိုစွပ်စွဲချင်တာ
လား”

“ငါ့ဆီ ရဲရောက်လာတယ်၊ ပန်နီပယ်က အဆိပ်တစ်
မျိုးကိုသောက်ထားခဲ့တယ်တဲ့”

သံသယများစွာနှင့် ပျိုကညာ့ကို မလွတ်တမ်းကြည့်နေ
သည်။ ပျိုကညာ့မျက်နှာ တစ်ချက်မျှမပျက်ပေ။ သူ့ရင်ထဲမှတ်
တမ်းတင်မိပါသည်။ နန်းတက်ဂီတစ်ယောက်သာ မာကျောတဲ့
မိန်းမလို့ထင်ထားခဲ့တာပါ။ ယခုတော့ ပျိုကညာ၏အေးစက်စာ
ကျောမှုက ရက်စက်ပြင်းထန်လွန်းလှသည်။

“အန်ကယ်လေးကြောင့် စိတ်ညစ်ပြီး အဆိပ်သောက်

ဆာတာရော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား”

“ဘာ!”

“အန်ကယ်လေးရဲ့ခပ်ရှုပ်ရှုပ်ဘဝထဲ ဝင်မိလို့ စိတ်ညစ်
ပြီး အဆုံးစီရင်လိုက်တာလေ”

သူတုန်လှုပ်သွားသည်။ ယခု ပျိုကညာပြောနေသော
ကိစ္စမျိုးကို သူယောင်လို့တောင်မတွေးခဲ့ဖူးပါ။

“မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ကိုယ်သိသလောက်တော့ ပန်နီပယ်ဟာ
အဲဒီလိုမိန်းကလေးမျိုးမဟုတ်ဘူး”

“အန်ကယ်လေး မသိတဲ့အပိုင်းလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်နေ
တာပေါ့”

ဘာသဘောလဲ၊ ဒီမျက်နှာပေးနဲ့ ဒီလေသံက ဘာအထာ
ဆွေလဲ။

“သေစေလောက်တဲ့အဆိပ်မျိုးတော့ ဟုတ်မှာမဟုတ်
မဘူး”

“ဘာ!”

“လူတိုင်းဟာ မာန်ရှိတယ်အန်ကယ်လေး၊ အထူးသဖြင့်
အိမ်ထောင်ပေါ့။ ပိုပြီးအထူးပြုလိုက်ရင် ပျိုတို့လိုဆယ်လ်ဗယ်လ်
အိမ်တွေပေါ့။ ခေါင်းငုံ့ထားပေမယ့် အဆိပ်ပြင်းတယ်”

သူတုန်လှုပ်သွားသည်။ ပျိုကညာကို လန့်သွားမိသည်။ အဲဒီနေ့က ပျိုကညာ ကော်ဖီနှစ်ခွက် ဗန်းထဲထည့်ပြီး ဝင်လာသည်။ တစ်ခွက်ကိုသူသောက်လိုက်ပြီး တစ်ခွက်ကို သူ့ကိုယ်တိုင် ပန်ဒီပယ်ထဲ လှမ်းပေးခဲ့သည်။

“အဲဒီအဆိပ်ကို ပျိုထည့်ခဲ့တယ်ဆိုရင်တောင် တိုက်လိုက်တဲ့သူက အန်ကယ်လေးကိုယ်တိုင်ပဲ”

“ဘာ!”

ကိုယ်ခန္ဓာထဲမှ ရှိသမျှသွေးကြောအားလုံး နဖူးသို့ စုရောက်ရှိလာကုန်သည်။

“ပျိုမရည်ရွယ်ခဲ့ပါဘူး။ အခန်းထဲမှာ အန်ကယ်လေး လိမ်းမယ်လို့လည်းမထင်ဘူး။ ကံတရားပေါ့။ အဲဒီတော့ ခွက်ကို ပျိုသောက်မိလို့ ပျိုသေသွားရင် ပန်ဒီပယ် ထောင်နန်းရမယ်။ ဒါပေမဲ့ ကံကောင်းစွာပဲ ခွက်နီကို အန်ကယ်လေးသောက်ပြီး ခွက်ပြာကို ပန်ဒီပယ်ဆီ အန်ကယ်လေးလက်နဲ့ အန်ကယ်လေးကိုယ်တိုင် ကမ်းပေးခဲ့တာနော်။ ပျိုမှာ ဘာအပြစ်မှမရှိဘူး မထူးတော့ပြီမို့ ဆက်လိမ့်လိုက်သည်။

“မင်း... မင်း တော်တော်အောက်တန်းကျပါလား”

“ပျိုရဲ့စကားလုံးထဲမှာ တစ်လုံးတလေမျှ အောက်တန်း

ကျတာ ပါသွားလို့လား”

“ပန်ဒီပယ်က မင်းသူငယ်ချင်းမဟုတ်ဘူးလား။ မင်း ကွာ... မင်းမို့လုပ်ရက်တယ်”

“အန်ကယ်လေးကို ပြောပြီးပြီပဲ။ ငုံထားပေမယ့် အဆိပ် ပြင်းပါတယ်လို့။ ငုံထားတဲ့ခေါင်းကိုမှ လက်နဲ့ခေါက်ချင်တာကိုး။ လက်ကျိုးသွားတာ နည်းသေးတယ်”

“မင်းကို ငါတိုင်မယ်၊ သေချာပေါက် မင်းဘဝ မလှစေရဘူး... တောက်!”

သူပြောပြောဆိုဆိုပင် ထရပ်သည်။ ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ပျိုကညာကိုလည်း ခါးသက်စွာစိုက်ကြည့်နေသည်။

“ဘယ်လိုတိုင်မှာလဲ။ အဲဒါ ကျွန်တော့်ရဲ့တိတ်တိတ်ပုန်းမယားပါ။ ဒါမှမဟုတ် ကျွန်တော်တို့တိတ်တိတ်ပုန်းညားနေကြချိန်မှာ ပျိုကညာကဝင်လာပြီး အဆိပ်ခတ်တိုက်ပါတယ်။ အဲဒီလိုလား။ အဲဒါဆိုရင် ဦးစီရဲ့ဘဝ၊ ဦးစီရဲ့နာမည် မြောင်းပုပ်ထဲမှာ မလူးနိုင်မလွန်နိုင်။ လုပ်လိုက်လေ၊ အားလုံးသေလမ်းရွေးတာပေါ့။ လုပ်ချောမောတဲ့နန်းတက်ဂီရော သာသီရိရလေးရော ပြီးတော့ ဒေါ်လေနေအေးရော ခွန်းစီရပါ သူတို့ရဲ့အကြည့်တွေကိုရင်ဆိုင်နိုင်ရင် လုပ်ပါ။ တစ်ခါလောက် မိုက်ကြည့်တာပေါ့”

ပျိုကညာ၏စကားလုံးများကြောင့် အသည်းတစ်ခုလုံး ဆတ်ဆတ်ခါ နာလာသည်။

“သတိလည်းထားဦးနော်၊ အဲဒီခွက်မှာ တင်နေမှာက အန်ကယ်လေးရဲ့လက်ငွေရာဖြစ်လိမ့်မယ်”

မှန်ပါသည်။ ထိုခွက်ကို သူယူလိုက်စဉ်က လက်ကိုင် ကွင်းမှမကိုင်ဘဲ ခွက်ကြီးကိုသာ လက်နှင့်ကိုင်ပြီး လှမ်းပေးခဲ့ဖြစ် သည်။

“ဟင်းဟင်း...”

“မင်းတော်တော်ကြောက်စရာကောင်းတာပဲ ပျိုကညာ၊ အေး... ရတယ် မင်းကစိန်ခေါ်မှတော့ ငါလည်းနောက်ဆုတ် မှာမဟုတ်ဘူး။ မတရားမှုကိုရအောင်ဖော်ထုတ်မယ်။ သနားစရာ ကောင်းတဲ့ပန်နီပယ်ကို မင်းမို့ကွာ”

“ပန်နီပယ်ကို တကယ်သနားရင် ရှင်ဒီလိုလုပ်ပါ့မလား အန်ကယ်လေး၊ တကယ်တော့ အဓိကတရားခံက ရှင်ပဲ”

“ဘာ!”

“ရှင်သာမဂ္ဂုပ်ခွဲရင် ဒီလိုဖြစ်စရာမရှိဘူး”

“စကားတတ်တိုင်း လီစယ်မနေနဲ့ ပျိုကညာ၊ မင်းလို မာယာမျိုးတော့ရိုးနေပြီ။ ငါ့ဘဝမရပ်တည်နိုင်တော့ချင်နော်၊ မင်း

ဘဝကို ငါနင်းချေပြမယ်။ စောင့်ကြည့်လိုက်၊ မင်းဟာ သိပ်စွဲ စရာကောင်းတဲ့မိန်းမမှန်း တစ်လောကလုံးသိအောင် ကြော်ငြာပြ မယ်”

“လုပ်လိုက်ပါ။ ပျိုကညာဆိုတဲ့မိန်းမကလည်း ကိုယ့် ဘက်က နိုင်ကွက်မကိုင်နိုင်ဘဲ မြွေဟောက်ကိုတစားမှာမဟုတ် ဘူး။ ပျိုသာထောင်ထဲဝင်ရရင်တော့ ရှင်ရဲ့တရားဝင်မိန်းမရော တရားမဝင်မိန်းမရော ထောင်ထဲရောက်ပြီသာမှတ်ပါ”

“ဘာ!”

“လုပ်လိုက်ပါ၊ တော်တော်စိတ်ဝင်စားဖို့ကောင်းတာပဲ။ ဒီလိုပွဲမျိုးကို ပျိုကညာကလည်း ရှာနေတာ။ မိန်းမကြီး မိန်းမငယ် တို့စွဲက ဒီလောက်ရှုပ်လိမ့်မယ်လို့ထင်မထားတာအမှန်ပဲ”

“မင်း... မင်း... ဒါဘာပြောတာလဲ”

“ဖြည်းဖြည်းပေါ့၊ ဒီလောက်စိတ်ဝင်စားနေရင် ကိုယ့် မိန်းမတွေကို ကိုယ့်ဘာသာမေးလိုက်”

“တောက်!”

“ကောင်းပါတယ်၊ ပျိုဘဝတစ်ခုတည်းက ဘဝတွေ အများကြီးကိုချုပ်ကိုင်နိုင်တာပဲ။ ဒေါ်နန်းတက်ပီရော ဒေါ်လေန အေးရော ထောင်ထဲရောက်ကုန်ရင် ဒီလောကထဲ ရှင်လည်းပဲ

၂၂၀ * မယ်နိုင်

အသက်မဆက်နိုင်တော့ဘူး။ အရက်သမားဖြစ်မလား စီးပွားရေး
ချွတ်ခြံကျလို့ တောင်းစားရမလား။ ဟွန်း! အဲဒီအချိန်ဆိုရင်တော့
ဟိုကလေးနှစ်ယောက်က မိဘမဲ့ကလေးကျောင်းရောက်။ ဟွန်း
အားလုံးအစီအစဉ်တကျပဲ”

သူလက်သီးကိုကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ထားသည်။ သူ
ကိုယ်တွင်းမှ သွေးများဆူပွက်နေသည်။ ပျိုကညာ၏ပါးကိုလည်း
တဖြန်းဖြန်းနေအောင် ရိုက်ပစ်ချင်နေသည်။

နောင်တလည်းရမိသည်။ ဒီလိုကြောက်စရာကောင်းတဲ့
မိန်းကလေးကို မင်းသမီးအဖြစ် စင်တင်ခဲ့တဲ့သူ့ကိုယ်သူလည်း
အပြစ်တင်သည်။

“မင်းဘာတွေပြောနေတာလဲ ပျိုကညာ”

“အဲဒီမေးခွန်းကို ပျိုကိုမေးမယ့်အစား မင်းတို့ဘာတွေ
လုပ်ခဲ့ကြသလဲလို့ အိမ်သူနှစ်ယောက်ကိုမေးလိုက်ပါလား။ အကြီး
နဲ့အငယ်က တော်တော်ချစ်ပုံရတယ်နော်”

“ဘာ!”

စိတ်တိုခြင်းနေရာတွင် အံ့သြခြင်းက ပြန်လည်နေရာ
ယူလာသည်။

“ဟိုးဟိုး... ဒီပုံအတိုင်းဆို သိသေးပုံမရဘူး။ သနား

ရောပဲ။ မိန်းမနှစ်ယောက် အရူးလုပ်သမျှကို ရှင်ခံနေရတာပါလား
နော်”

“ဘာ!”

“အန်ကယ်လေးကို ထက်မြက်တဲ့ယောက်ျားတစ်ယောက်
သို့ ပျိုယူဆထားခဲ့တာ ပျိုအမှားကြီးမှားနေပါရောလား။ တကယ်
တော့ အန်ကယ်လေးက လောင်ပိတ်သံထားရတဲ့ကြောင်လေးတစ်
ကောင်ပါလား။ ဟွန်းဟွန်း... ပျိုကို ဒီလိုကြိမ်းမောင်းနေမှာထက်
စာရင် ရှင်ရဲ့အထုပ်ကို ရှင်အရင်ဖြည့်ကြည့်ပါလား အန်ကယ်လေး
ရယ်... ဟွန်းဟွန်း”

ထိုလောင်ပြောင်ရယ်သံကို သူမုန်းသည်။ ပြီးတော့ ရှက်
သည်ရှက်မိသည်။ မိန်းမတွေကြားတွင် သူမအူမလည်ခံနေရ၍
မိမိကိုယ်မိမိလည်း မလုံပါ။ ဒေါသများကြောင့်လည်း တစ်ကိုယ်
တည်းထူပူနေသည်။

“မင်း ထမင်းဝအောင်စားထားပါ ပျိုကညာ၊ ငါ့လက်
ကိုပေါက်တဲ့မြွေဟောက်လည်း သေစေရမယ်”

ထိုသို့သာပြောပြီး ချာခနဲလှည့်ထွက်သွားသည်။ တင်း
တင်းသောပျိုကညာ၏စိတ်များသည် ဝေါခနဲပြိုကျလာသည်။ နှုတ်
သံများသည် တဆတ်ဆတ်တုန်ယင်နေသည်။ လက်ဖျားများ

ရွှေပဒေသာစာပေ

ရွှေပဒေသာစာပေ

သည်လည်း အေးစက်နေသည်။

သူမမှားသွားပြီထင်တယ်။ ဦးဝီရကိုမှ သွားပြီးစိန်ခေါ်မိတဲ့အတွက် သူမမှားသွားပြီထင်ပါရဲ့။

အိပ်နေတဲ့ကျားကို သူမပုတ်နှိုးမိသွားပြီထင်ပါရဲ့။ အဲဒီလိုမှမဟုတ်ရင် သူမဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။

ဦးဝီရက ဒီလိုပြောလာရင် သူမကတရားခံဆိုတာ အရှုံးကြီးပင်။ ဦးဝီရကို အဲဒီလိုမှအကြပ်မကိုင်ရင် သူမဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။ ထောင်ထဲကိုတော့ သူမမဝင်နိုင်ပါ။ အကယ်၍ ဒီလိုအရွယ်မှာ ထောင်ထဲဝင်လိုက်ရရင် သူမဘဝ၏ရှေ့ရေးကို ဘယ်လိုဆက်သွားမလဲ။

သူမကြောက်နေသည်။ သူဘာလုပ်ရမလဲ။

ဦးဝီရရဲ့မျက်လုံးများကို သူမထိတ်လန့်သည်။ တကယ်လုပ်မည့်ထိုမျက်လုံးများကို သူမထိတ်လန့်သည်။ ရက်စက်တတ်သည့်ထိုအကြည့်များကို တုန်လှုပ်မိသည်။

သူမဘာလုပ်ရမလဲ။ သူမ ထောင်ထဲဝင်ရတော့မှာလား။ ဟင့်အင်း... မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ သူမကိုသာ အဲဒီလိုဖြစ်စေခဲ့ရင် သူမလည်း ကျိန်းသေပေါက်ပင် ဦးဝီရ၏မိန်းမနှစ်ယောက်ကို ထောင်ထဲခွဲခေါ်ရပေလိမ့်မည်။

ဟိုမိန်းမနှစ်ယောက်က အိမ်ထောင်သည်တွေမို့ ထားပါတော့။ လူသတ်မှုဆိုလျှင် ထောင်ကအနည်းဆုံး ဆယ်နှစ်ဖြစ်သည်။ ထောင်ကထွက်လာရင် သူမဘာလုပ်ရမလဲ။ ထောင်ထွက်ဖြစ်တဲ့သူမရဲ့ဘဝက ဘယ်လိုဆက်လက်ရတည်သွားမလဲ။ ကိုယ်ဟန်ပြမော်ဒယ်လ်အလုပ်ကလွဲရင် ဘာကိုမှ ရေရေရာရာမလုပ်တတ်တဲ့သူမရဲ့ဘဝက ဘယ်လိုလုပ်ရှင်သန်သွားမလဲ။

သူမကြောက်ပါသည်။ ထောင်ဆိုသည့်အရာကိုကြောက်သည်။ ပျိုမျှစ်နုနယ်ခြင်းတွေ ပုံအောအရုံးပေးရသည့်ထောင်ကို သူမမုန်းသည်။ ထောင်ထဲဝင်မည့်အစား သေပစ်တာကမှ အေးပါဦးမည်။ သေပစ်တာကမှ ရှင်သန်ဖူးတဲ့ဘဝက အဓိပ္ပာယ်ရှိပါဦးမည်။

သူမ၏လက်ဖျားလေးများ တုန်ယင်နေသည်။ ငယ်သံပါအောင် အော်နေသောပန်နီပယ်၏အသံကို နားထဲအထပ်ထပ်ကြားနေသည်။ မိုးရေထဲငြိမ်သက်နေသောပန်နီပယ်၏ကိုယ်ခန္ဓာက သူမစိတ်ကိုခြောက်လှန့်နေသည်။

သူမတုန်လှုပ်နေသည်။

သူမဘာလုပ်သင့်သလဲ...

ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ...

ဘယ်လိုရှောင်လွှဲသင့်သလဲ... .

ပန်ဒီပယ်ကြောင့် မမျှော်လင့်ဘဲ သိလိုက်ရသည့် တိတ်တိတ်ပုန်းမိန်းမ လေနုအေးက သူမအတွက် လက်နက်ဖြစ်လိမ့်မယ်ဟုထင်မှတ်ပြီး ခုလိုထိုးနှက်မိတာ သူမမှားသွားပြီလား။ မှားသွားခဲ့ပြီလား... .

အခန်း (၂၀)

“ဂုန်း! . . .”

တံခါးကိုဆောင့်တွန်းလိုက်သည်။ သို့သော် တိတ်ဆိတ်ခြင်းကသာ သူ့ကိုဆီးကြိုနေသည်။

“လေနုအေး?”

အသံဝါကြီးနှင့် သူခေါ်လိုက်သည်။

“မေမေမရှိဘူး ဖေဖေ”

သားငယ်က အိပ်ခန်းထဲမှထွက်လာသည်။ ပြီးတော့ သူ့ကိုယ်လဲလန့်သယောင် ငေးနေသည်။

ဒေါသဖြစ်နေသောသူ့စိတ်များကို လျှော့ချနေရသည်။

သို့သော် မအောင်မြင်သေးပါ။ သားရှေ့မှာ သူ့ဒေါသတွေကိုသူ

ချုပ်တည်းနိုင်ရမည်လေ။ သူဟာ ခင်ပွန်းကောင်းမဖြစ်နိုင်ဦးတော့
အဖေကောင်းတော့ဖြစ်ရမည်။

“ဘယ်သွားလဲ သား”

“ဟင့်အင်း... ခဏလေးဆိုပြီးထွက်သွားတယ်၊ အန်
တီဖုန်းဆက်လို့”

“အန်တီ... ဟုတ်လား၊ ဘယ်သူလဲ သား”

အသံကိုထိန်းပြီးပြောနေရ၏။ သားက သူ့ကိုကြောင့်
သွားမည်ကို သူမလိုလားပါ။ သားက သူ့အပေါ်ချစ်ခင်ရင်းနှီး
ချင်သည်။

“အန်တီလေ၊ သာဂီရဲ့အမေ”

“ဘာ!”

ထိန်းထားသည့်ကြားမှ လွတ်ထွက်သွားသည်။ တစ်
နဲ့ လေနုအေးက ဘယ်အချိန်ကသိသွားတာလဲ။ ဘယ်လိုထုတ်
သိသွားကြတာလဲ။

သစ္စာဖောက်ခံရသလို ခံစားရသည်။ နန်းတက်ဂီက
ထားပါတော့။ လေနုအေးက သူ့အပေါ်မပွင့်လင်းသည့်အတွက်
သူ့အသည်းနာသည်။ သူ့ကိုအရှုံးလုပ်သည့်အတွက်လည်း စိတ်
တိုသည်။

“ဘယ်မှာ သွားတွေ့တာလဲ သား”

“ဟင့်အင်း... မသိဘူး”

“သူတို့ အဲဒီလိုပဲ မကြာခဏတွေ့သလား”

“ဟုတ်”

“သူတို့သိတာ ကြာပြီလား”

“သာဂီဝီရနဲ့တွေ့မှသိတာ၊ သာဂီက ငိုလို့”

သူသဘောပေါက်သွားသည်။ ကလေးတွေကြောင့် သိ
သွားကြမှန်း ရိပ်မိသွားသည်။ ခုမှ သူ့ရင်ထဲပဟေဠိကြီး ရှင်းသွား
သလိုခံစားရသည်။ သူ သားကိုပွေ့ဖက်လိုက်သည်။ သူ့စိတ်တွေ
ကစဉ့်ကလျားဖြစ်နေသည်။ ဝမ်းနည်းနေတာလား၊ စိတ်ထိခိုက်
နေတာလား။ ဒေါသထွက်နေတာလားဆိုတာ ရေရေရာရာမသိ
ပါ။ သေချာတာကတော့ သူ့စိတ်တွေက မှောင်မိန်းနေအောင်
ခွပ်ထွေးနေသည်ဆိုတာပါပဲ။

သားကြောင့် သူ့စိတ်မကောင်းဖြစ်ရသည်။ သူ့အသုံးမကျ
၍ သားနဲ့သမီးဆိုတွေ့မှပင် မလုပ်ချေ။ လောကတွင် ရှားပါးသော
မောင်နှမဆက်ဆံရေးက သူငယ်ချင်းအဖြစ်မျှသာ ရပ်တန့်နေ၍
သူ့စိတ်မကောင်းဖြစ်နေသည်။

သားကို သူတင်းကျပ်စွာပွေ့ထားမိသည်။

“ဖေဖေ သားအသက်ရှူလို့မရတော့ဘူး”

သူ သားကိုယ်လေးကို ဖြည့်လွှတ်လိုက်သည်။

“သာဂီဝီရကို ခင်သလား သား”

“သားရဲ့အခင်ဆုံးသူငယ်ချင်းလေ”

မထင်မှတ်ပါဘဲ မျက်ရည်ဝဲလာသည်။

“သာဂီက သဘောကောင်းတယ်၊ သားကိုလည်း မှန်
တွေကျွေးတယ်”

“သားရယ်”

သူစိတ်မကောင်းဖြစ်သွားရသည်။ သား၏ဆံပင်လေး
များကို ဖွဖွပွတ်သပ်နေသည်။ ထိုစဉ် တံခါးခွက်ပွင့်လာသည်။
မှန်ပါသည်။ လေနအေးဖြစ်နေသည်။

“သား အခန်းထဲမှာ ဂိမ်းသွားဆော့နေနော်”

“ဟုတ်”

သားက အခန်းထဲဝင်သွားပြီဆိုမှ သူက လေနအေး၏
လက်ကို ခပ်ကြမ်းကြမ်းဆွဲကာ အိပ်ခန်းထဲသို့ဝင်ပြီး အခန်းတံခါး
ကို လော့ခ်ချလိုက်သည်။

“မင်း အခုဘယ်သူနဲ့တွေ့ပြီး ပြန်လာတာလဲ”

ထိုမေးခွန်းအရ သူမသိလိုက်ပါသည်။ ဒီလောက်တော့

ဝီရကိုအလွတ်ရတာပေါ့။ သူမနဲ့နန်းတက်ဂီတို့ရဲ့ဆက်ဆံရေးကို
သေချာပေါက်သိနေပြီကို သူမသိလိုက်သည်။

“နန်းတက်ဂီ... ရှင့်မိန်းမ နန်းတက်ဂီ”

သူမအသံက အေးစက်မာကျောနေသည်။ သူမရင်ထဲ
နှလုံး နာကျင်နေသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် ခုလိုနင့်နင့်သီးသီးပြော
ပစ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ဘာ! တောက်!”

ချက်ချင်းဆိုသလို ဒေါသဖြစ်သွားပြီး လက်ကိုလေထဲ
မြှောက်လိုက်သည်။ သူမလည်း မျက်လုံးကိုပိတ်ထားလိုက်သည်။
ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ။ ဘဝဘဝတွေက ပါလာတဲ့ဝဋ်ကြွေးတွေပေါ့။

သူထိန်းချုပ်လိုက်သည်။ လေနအေးကိုရိုက်ပြီးလျှင် ရင်
ထဲဘယ်လောက်ထိ ထိခိုက်နာကျင်ရသလဲဆိုတာ သူ့ကိုယ်သူ
အသိဆုံးဖြစ်သည်။ လေနအေးကို ရင်ထဲက နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်း
ပင်ချစ်သည်။

“မင်းကွာ”

လက်ဖြင့် မရိုက်သော်လည်း လေနအေးကို တွန်းပစ်
လိုက်သည်။ လေနအေးမှာ ကုတင်ပေါ်သို့ အပုံလိုက် ပြုတ်ကျ
သွားသည်။

“မင်း ဘာလို့အစောကတည်းက ငါ့ကိုမပြောတာလဲ”

“ပြောဖို့အခွင့်အရေးရော ပေးခဲ့ဖူးလို့လား။ ကျွန်မရင်ထဲမှာလည်း ဘယ်လောက်ထိစုတ်ပြတ်နေမလဲဆိုတာ ရှင်တွေ့ပေးခဲ့ဖူးသလား။ တက်ဂီနဲ့ဒီလိုပတ်သက်နေရတာကိုရော ကျွန်မပျော်နေမယ်လို့ထင်သလား။ ကျွန်မအပေါ် ကြမ်းတမ်းတဲ့ ရှင့်ရဲ့ဆက်ဆံရေးကို နာကျင်ရလွန်းလို့ ကျွန်မမှာ နှလုံးသားအပိုတောင်မရှိတော့ဘူး။ ကျွန်မအပေါ် ရှင်သိပ်ရက်စက်တယ်ဆိုတာ ရှင့်ကိုယ်ရှင် ဆန်းစစ်မိရဲ့လား။ ကျွန်မရင်ထဲမှာလည်း လောင်မြိုက်နေရပြီ။ ကျွန်မနဲ့ရှင်ပတ်သက်မှုကို တက်ဂီသိသွားရင် ဘာတွေဆက်ဖြစ်မယ်ထင်သလဲ။ ဘာဖြစ်လာမယ်ထင်သလဲ။ ဒါတွေကို တွေးရလွန်းလို့လည်း ကျွန်မရှူးချင်နေပြီ။ ဒါကြောင့် ကျွန်မတို့ကွာရှင်းကြပါစို့”

“လေနအေး၊ မင်း ငါ့ကိုဒေါသဖြစ်အောင်မလုပ်နဲ့နော်”

“ရှင်ကြောင့် ကျွန်မမလုပ်ဖူးတာတွေ လုပ်နေမိပြီ။ ရှင်ကျေနပ်ပါတော့။ ကျွန်မကိုကွာပေးပါတော့။ ရှေ့ဆက်ပြီး ကျွန်မဘာတွေထပ်လုပ်မိမယ်မှန်းမသိတော့ဘူး။ ကျွန်မမွန်းကျပ်လှပါတီ... ကျွန်မ မွန်းကျပ်လှပါပြီ”

သူမပြောရင်းဆိုရင်းပင် ရှုံးပွဲချင်ကြွေးပစ်မိသည်။

သူလန့်သွားသည်။ ပြီးတော့ မယုံနိုင်စွာငေးမိ၏။ လေနအေးက အင်မတန်အားမာန်ပြည့်တဲ့မိန်းမပါ။ ဒီလိုမိန်းမမျိုးက သူ့ရှေ့မှာ ကလေးတစ်ယောက်လိုမငိုခဲ့ဖူးပါ။ ကြည့်စမ်းပါဦး၊ နို့နေလိုက်တာ၊ ကျောလေးပင် တသိမ့်သိမ့်တုန်နေသည်။ သူ့အားကိုသနားလာသည်။ အေးရင်ထဲ အဲဒီလောက်ထိ ထိခိုက်နာကျင်နေလိမ့်မည်ဟု သူထင်မထားတာအမှန်ပါ။

“အေး”

“တက်ဂီက သမီးလေးမွေးထားတာပါ။ တက်ဂီဆီသွားလိုက်ပါ။ သမီးမိန်းကလေးအတွက် အဖေကမရှိမဖြစ်လိုအပ်တယ်။ ကျွန်မတို့သားအမိက ရပါတယ်”

“အေး”

“ကျွန်မရှေ့မှာ ရင်ဖွင့်နေတဲ့တက်ဂီရဲ့စကားလုံးတွေက ကျွန်မရင်ကို အချွန်နဲ့ထိုးနေသလိုပဲ။ ကျွန်မရှေ့ ကျွန်မခင်ပွန်းအကြောင်း ပြောနေတာကို ကျွန်မဘယ်လိုနှလုံးသားနဲ့ကြားနာရမှာလဲ။ ရှင်ဖြေကြည့်ပါ ဝီရရယ်၊ ရှင်က ကျွန်မရဲ့သက်ဆိုင်သူမလို့ ပိုင်ပိုင်ပြောပစ်ချင်ပေမယ့် ကျွန်မပါးစပ်ကနေ ထွက်မလာဘူး။ ပြီးတော့ ကျွန်မ... ကျွန်မဘဝက ဘာလဲ၊ ရင်နာနေတာလေးတောင် ဘာမှမဖြစ်သလိုဟန်ဆောင်နေရတဲ့ကျွန်မရဲ့ဘဝက

ဘာလဲ ဝီရရယ်။ ဟင်... ပြောလေ”

“အေးရယ်... ”

သူ့ရင်ထဲလည်း မွန်းကျပ်သွားသည်။ လေနအေးကို
ရင်ခွင်ထဲဆွဲသွင်းထားလိုက်သည်။

လေနအေးက သူမ၏ရင်အုံကို ထုရှိက်နေသည်။

“ကျွန်မတို့ကွာရှင်းမဖြစ်တော့မယ်၊ မကွာရှင်းရင် အား
လုံးဒုက္ခရောက်ကုန်ကြတော့မယ်”

“ဘာလို့လဲ... ဘာလို့လဲ”

“ရှင်ကို ကျွန်မချစ်ပါတယ်၊ ဒါကြောင့် ရှင်ဘဝကို ကျွန်မ
မဖျက်ဆီးချင်ဘူး။ ဒွန်းလေးကိုစောင့်ရှောက်ပေးတယ်ဆိုရင်
ကျေနပ်ပါပြီ”

“အေး... မင်းဘာတွေပြောနေတာလဲ။ အဲလိုမပြော
ပါနဲ့။ မင်းကိုမောင်ဘယ်လောက်ချစ်လဲဆိုတာ မင်းရဲ့နှလုံးသား
က ကောင်းကောင်းသိပါတယ်”

“မဖြစ်ဘူး မောင်... မဖြစ်ဘူး”

“ဘာကိုမဖြစ်တာလဲ၊ ဘာက မရတာလဲ... ပြောလေ
မင်းရှေ့မှာ မောင်ရှိနေတာပဲ။ ပြောလေ”

“ဟင့်အင်း... ရှင် တက်ဂီဆီသာ ပြန်ပါတော့။ ရှင်

က လူအများသိတဲ့လူပါ။ အဲဒီလိုလုပ်လို့မရဘူး”

“အေး... မင်းဘာတွေပြောနေတာလဲ”

“အမှုဖွင့်လိုက်ပြီဆို”

“ဘာ!”

“ပန်ဒီပယ်ကိစ္စကို စစ်ဆေးနေတယ်ဆို”

“မင်းဘယ်ကဆီလာတာလဲ”

“တက်ဂီပြောတာ”

“မင်းနဲ့ဘာဆိုင်လို့လဲ၊ ဆိုင်ချင်းဆိုင် မောင်နဲ့ပဲ ဆိုင်

ရမှာပေါ့။ မင်းကဘာကိစ္စလဲ”

“ခွင့်လွှတ်ပါမောင်”

“ဘာကိုလဲ အေးရယ်၊ ဘာတွေလဲ”

“အဲဒါ အေးလုပ်လိုက်တာ မောင်”

“ဘာ!”

“အဲဒီနေ့က... ”

သူမသက်ပြင်းရှိက်လိုက်သည်။ သူမအာရုံလဲ မီးသည်း
ညတစ်ည ကြီးစိုးမင်းမူသွားသည်။

အခန်း (၂၁)

မိုးတွေက တအုန်းအုန်းရွာသွန်းနေသည်။ လျှပ်ရောင် ပြီးပြီးပြန်ပြန်ကြားတွင် မိုးခြိမ်းသံပါ တစ်ချက်တစ်ချက်နော နေ၍ တံခါးကိုအလုံပိတ်ပြီး အိပ်ရန်ပြင်ဆင်နေသည်။ ထိုစဉ် ဝန်းမြည်လာ၍ သူမကောက်ကိုင်လိုက်သည်။ တက်ကီထံမှဖြစ်နေ သည်။

“ဟဲ့လို”

သူမ ဖုန်းထူးလိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ရှိုက်သံတစ် သံကို ကြားလိုက်ရသည်။ သူမရင်ထဲ ထိတ်သွားသည်။ ရုတ် တရက်ဆိုသလို ထထိုင်လိုက်သည်။

“အစ်မ”

၂၃၆ ❀ မယ်နိုင်

“ဟင်! တက်ဂီ၊ ပြောလေ... ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“အစ်မ၊ သူသိပ်ရက်စက်တယ်”

“ဟင်”

“သူအပေါ်တက်သွားတာ သုံးနာရီကျော်နေပြီ”

“ဟင်”

သူမအံ့သြသွားသည်။ တက်ဂီ၏လေယူလေသိမ်းအရ သူဆိုသည့်နာမ်စားမှာ မောင်မှလွဲရင် အခြားမဖြစ်နိုင်ပါ။ တက်ဂီ ဘာကိုပြောနေတာလဲ။ ဘာကိုရည်ညွှန်းပြီးပြောနေတာလဲ။

“သူ... သူ ပန်ဒီပယ်နဲ့... အီးဟီးဟီး... ဟီးဟီး”

ပြောရင်းပင် တစ်ပိုင်းတစ်စဉ်ပစ်သော တက်ဂီကြောင့် ရင်ထဲမလောင်ဆူသွားသည်။ ဒေါသဖြစ်သွားသည်။ နန်းတက်ဂီ လိုမိန်းမရှေ့မှာတောင် ဒီလောက်ရဲတင်းနေသောမောင့်ကိုလည်း စိတ်တိုသွားသည်။ ပန်ဒီပယ်ဆိုတဲ့မိန်းမပျက်ကိုလည်း ဒေါသဖြစ် သွားသည်။ ကြိုက်စရာရှားလို့ သူများယောက်ျားကိုမှ ခွက်ခုတ် ချင်တဲ့မိန်းမကို သူမသတ်ပစ်ချင်သွားသည်။ တက်ဂီကိုသနား သည်။

မောင့်ကိုချစ်နိုင်လွန်းသော တက်ဂီကို သနားသွားမိ၏။ တက်ဂီရင်ထဲ ဘယ်လောက်ထိများ ပူလောင်နေရှာမလဲ။ ကိုယ့်

ယောက်ျားက ကိုယ်မဟုတ်တဲ့တခြားမိန်းမနဲ့ဆိုတဲ့အသိက ရင်ကို ဘယ်လောက်ပူလောင်စေသလဲဆိုတာ သူမက ခံစားဖူးသူမို့ သူမ အသိဆုံးဖြစ်သည်။

သူမ မိုးကာအင်္ကျီအနက်ရောင်ကို ဆွဲယူလိုက်သည်။ တက်ဂီ၏ရှိုက်သံကို ဖုန်းထဲ၌ ပီပီပြင်ပြင်ကြားနေရသည်။

“ရှစ်နာရီထိုးပြီ တက်ဂီရယ်၊ မိုးလည်းရွာနေတယ်”

“သူလေ... သူ သိပ်ရက်စက်တာပဲ”

“တက်ဂီ အခုဘယ်မှာလဲ”

“.....”

တက်ဂီပြောသောလိပ်စာကို စာအုပ်တွင်မှတ်သားလိုက် သည်။ ပြီးနောက် ကားသော့ကိုဆွဲယူလိုက်ပြီး အိမ်ထဲမှပြေးထွက် ရန်ကြံရွယ်လိုက်သည်တွင် သားကိုသတ်ရ၍ သားအခန်းကိုဖွင့် ကြည့်သည်။ သားကအိပ်ပျော်နေပါပြီ။

သူမ မိန်းဆွစ်ကိုချကာ သားကိုသော့ခတ်ထားပြီး ပြေး ထွက်လာခဲ့သည်။ သူမ၏နလုံးခနဲနှုန်းတွေ မူမမှန်ချင်ပါ။

မိုးက သည်းထန်စွာရွာသွန်းနေ၍ လမ်းပေါ်တွင်ရေများ ပြည့်လျှံနေသည်။ မြို့ပြင်သို့ဦးတည်ပြီးမောင်းနေ၍ လမ်းတွင် ကားများရှင်းနေသည်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

ရွှေပဒေသာစာပေ

တက်ဂီဝေါသောလိပ်စာကို သူမရှာနေသည်။ သို့သော် ပတ်ဝန်းကျင်က မှောင်မည်းနေသောကြောင့် အလွယ်တကူရှာမတွေ့ချေ။ ကားမီးရောင်တစ်ခုကြောင့် သူမမျက်လုံး စူးခနဲဖြစ်သွားသည်။

သူမ ကားကိုလမ်းဘေးချရပ်လိုက်သည်။ မီးရောင်ထိုးလာသောကားကို သူမလှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ကားအတွင်း မီးဖွင့်ထား၍ သံသဲကွဲကွဲမြင်နေရသည်။ သူမအသည်းနာသွားသည်။

ဟုတ်ပါတယ်... မောင်ပါ။ မောင်က ဘာမှမဖြစ်သလိုပင် လေချွန်ကာ ကားမောင်းနေသည်။ သူသေကိုယ်သေပင် ကားကိုခေါင်းချင်းဆိုင်တိုက်ပစ်ချင်သည်။ သို့သော် သားလေး ဒွန်းဝီရရှိနေ၍ ဒေါသများကိုချုပ်တည်းနေရသည်။

မောင့်ကို သူမ စိမ်းသက်စွာကြည့်နေသည်။ မောင့်ကို ရင်ထဲကချစ်ပေမယ့် ထိုတစ်ခဏတွင် မုန်းမိသွားသည်။ သူမတို့ရင်ထဲ နာကျင်မှုတွေသာ မောင်က ဆင့်ကာဆင့်ကဲပေးနေသည်လေ။ မောင့်ကိုချစ်ရသည်မှာ ချိုမြိန်သောအဆိပ်ကို တစ်တို့ချင်းလျှာဖြင့်ယက်ရသည်နှင့်တူသည်။

ချစ်ခြင်းမုန်းခြင်းက သူမရင်ထဲ ဒွန်တွဲနေသည်။ သူမရင်တစ်ခုလုံး ပူလောင်နေသည်။ လင်းထိန်နေသောလျှပ်ရောင်

နှင့်အတူ ရင်ထဲ၌ ဒေါသတွေဆူဝေနေသည်။

မဖြစ်ဘူး... ဒီနေ့ဒီကိစ္စကို သူမအပြတ်ရှင်းရပေလိမ့်မည်။ မမြင်လို့မကြားလို့ မသိလိုက်လို့ဆို ထားပါတော့။ ခုတော့မြင်နေရသည်၊ ကြားနေရသည်၊ သိနေရသည်။ ဒါကိုမှ လျစ်လျူရှုနိုင်သေးတယ်ဆိုရင် သူမက လူမဟုတ်တော့ဘူးထင်ပါရဲ့။

သူမ ဆက်ပြီးသည်းမခံနိုင်တော့ပါ။ မောင်ဆုံးဖြတ်မှဖြစ်မည်။ သူမလား တက်ဂီလား ဒါမှမဟုတ်...

သူမဒေါသဖြစ်ဖြစ်နှင့်ပင် မောင့်ကားထွက်လာရာ လမ်းထဲသို့ ကားကိုမောင်းဝင်လိုက်သည်။

ဟော! တွေ့ပါပြီ။ ညောင်လေးပင်အိမ်ရာ။ အချိန်အားဖြင့် ကိုးနာရီကျော်နေပါပြီ။ သူမမျက်လုံးဝေးကြည့်လိုက်သည်။ ကံကောင်းစွာပင် တက်ဂီ၏ကားကို တွေ့လိုက်သည်။

တက်ဂီ၏ကားနှင့်မလှမ်းမကမ်းတွင် သူမကားကို ရပ်လိုက်သည်။ မိုးသည် တဝေါဝေါသည်းထန်နေသေးသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးသည် မှောင်ပိန်းနေသည်။ ပုံစံတူတိုက်တန်းလျားများကို သူမမျက်လုံး ဝေးကြည့်နေသည်။

တက်ဂီက ဘယ်နားရှိနေမှန်း သူမမသိပါ။ ပန်ဒီပယ်ကို မောင်ဝယ်ပေးထားသောတိုက်ခန်းက ဘယ်တိုက်မှာရှိမှန်းမသိပါ။

သည်းထန်နေသောမိုးကို အံတုပြီး ကားပေါ်မှဆင်းလိုက်သည်။
တက်ဂီ၏အရိပ်အယောင်ကို မျှော်မှန်းဆပြီး ဝဲဘာင်စဉ်မရေရာ
ရှာဖွေလိုက်သည်။

သူမတွေ့လိုက်ပါသည်။ ခုနစ်လွှာတိုက်ခန်း၏အပေါ်ဆုံး
ထပ်တွင် ဖြူဖြူအရိပ်သဏ္ဌာန်တစ်ခုဖြစ်သည်။

တက်ဂီများလား။ မိုးရေထဲမှာ ဘာလုပ်နေတာလဲ။ မရေ
မရာပင် ထိုတိုက်ပေါ်သို့ သူမတက်လာခဲ့သည်။ ဖတ်ဝန်းကျင်တစ်
ခုလုံးသည် မိုးသံလေသံနှင့် တိတ်ဆိတ်မှောင်မိုက်နေသည်။ မိုး
သည် တအိအိရွာသွန်းနေသည်။

သူမ လေကားများကို အပြေးအလွှားဖြတ်ကျော်နေ၏။
မောင်နှင့်တက်ဂီက ပြဿနာတစ်ခုခုဖြစ်၍ တက်ဂီက အဆုံးစီ
ရင်ဖို့များ ကြံရွယ်နေသလားဟူသောအတွေးက ရင်တစ်ခုလုံးကို
ပူလောင်စေသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူမ တက်ဂီကိုခင်သည်။ ညီမလေးတစ်
ယောက်လိုလည်းချစ်သည်။ တက်ဂီရယ်... အဲဒီလိုလွယ်လွယ်
အရှုံးမပေးလိုက်ပါနဲ့ဟုလည်း ရင်ထဲက အကြိမ်ကြိမ်တောင်းဆို
နေမိသည်။

သို့သော် သူမ အပေါ်ဆုံးထပ်သို့ရောက်သွားချိန်တွင်

မှင်တက်သွားရသည်။ အဲဒီဖြူဖြူသဏ္ဌာန်က တက်ဂီမဟုတ်ဘဲ
ပန်ဒီပယ်ဖြစ်နေသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

တက်ဂီက ဒေါသတကြီးနှင့် ပန်ဒီပယ်ကိုရိုက်နှက်နေ
သည်။

“မင်းဘယ်လိုမိန်းမမျိုးလဲ ပန်ဒီပယ်၊ မင်းမှာ ဒီလောက်
တောင် မာနမရှိတော့ဘူးလား။ မင်းရုပ်မင်းရည်နဲ့ ဒီလောက်ပဲ”

အသံက တစ်ပိုင်းတစ်စပြတ်တောက်သွားသည်။ မိုးသံ
လေသံနှင့်မို့ ပြောဆိုသံများကို မသဲမကျကြားနေရသည်။ သူမ
အာရုံစိုက်နားထောင်မိသည်။

“ဆုတောင်းမှားခဲ့တယ်လို့ပဲ တွေးပေးပါအစ်မရယ်။ ပန်
ဒီကိုအရမ်းချစ်တယ်”

ထိုစကားလုံးက သူမရင်ကို ဆတ်ဆတ်ခါ နာကျင်သွား
စေသည်။ သူမနားထဲ သံရည်ပူနှင့်လောင်းထည့်လိုက်သလို ခံ
စားရသည်။ ထိုမိန်းကလေး၏ပါးကို ဘယ်ပြန်ညာပြန်ချထည့်ပစ်
ထိုက်ချင်သည်။

ရိုက်ပစ်လိုက်စမ်းပါ တက်ဂီရယ်၊ သူများမိန်းမရှေ့မှာ
သူများယောက်ျားကိုချစ်ကြောင်း ပြောလာတဲ့ အဲဒီအရှက်မရှိတဲ့
မိန်းမကို ပါးကျိုးတဲ့အထိ ပစ်ချလိုက်စမ်းပါ။

သူမရင်ထဲ ကျိတ်မနိုင်ခဲမရပြောနေသော်လည်း တက်ကီ
ထံမှ တုန်ပြန်ခြင်းမရှိဘဲ ငြိမ်ကျနေသည်။

တက်ကီ၏ပုံက အင်အားမရှိချေ။ ချိနဲ့ တုန်ယင်နေသည်။
သူမအားမလိုအားမရဖြစ်မိသည်။ တက်ကီလှည့်ထွက်လာခဲ့သည်။
ချက်ချင်းလက်ငင်းဆိုသလိုပင် သူမ လှေကားနောက်ကွယ်၌ ဝင်
ပုန်းလိုက်သည်။

တက်ကီက စိတ်နှင့်ခန္ဓာ မကပ်သလိုပင် ခေါင်းပိုက်စိုက်
ကျနေသည်။ တက်ကီရှုံးသွားပြီလား။ ဒီမိန်းမရဲ့မာယာတွေအောက်
တွင် တက်ကီ ကျရှုံးသွားပြီလား။

ထိုအတွေးက ဒေါသကိုပို၍ကြီးထွားစေသည်။ တက်ကီ
၏ခြေလှမ်းများက တဖြည်းဖြည်းတိုးတတ်ပျောက်ကွယ်သွားသည်။
ခုချိန်မှာ တက်ကီနှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင် မဆုံချင်သေး၍ ပုန်းနေမိခဲ့
ခြင်းဖြစ်သည်။ သူမအကြောင်းကိုသာ တက်ကီသိသွားလျှင် သူမ
အား တက်ကီမုန်းသွားမည်ကိုလည်း စိုးရိမ်မိသည်။

တက်ကီကိုချစ်သော်လည်း ကိုယ့်ရုပ်ကိုယ့်ရည်လေးကို
မှ အားမနာဘဲ သူများယောက်ျားထံတွင် ခြူးစားညှာစားချင်သော
ပန်ဒီပယ်ကိုတော့ မုန်းသည်။

ထို့ကြောင့်ပင် ပုန်းကွယ်ရာနေရာမှ ထွက်လာခဲ့သည်။

ပန်ဒီပယ်က မိုးရေထဲ၌ ငြိမ်ကျနေသည်။ သူမ ပန်ဒီပယ်ရှေ့တွင်
ရပ်လိုက်သည်။ ပန်ဒီပယ် မော့ကြည့်လာသည်။ တစ်ချက်တစ်
ချက် လင်းသွားသောလျှပ်ရောင်ကြောင့် ပန်ဒီပယ်၏မျက်နှာပေါ်
မှ ဒဏ်ရာကို မပီပိုးတဝါးတွေ့နေရသည်။

“ကောင်မ”

“ဟင်... အစ်မလေနအေး”

“အေး... ဟုတ်တယ်၊ ငါက လေနအေးပဲ။ နန်းထက်
လိုတော့ ငါကပျော့ညံ့မှာမဟုတ်ဘူး။ ထစမ်း! ကောင်မ”

အကျီလည်ပင်းစကိုဆွဲကာ ထရပ်စေသည်။

ပြီးနောက် ပါးကိုလွှဲရိုက်ပစ်လိုက်သည်။

“ဖြန်း! ဖြန်း!”

ပန်ဒီပယ်မှာ မညည်းညူနိုင်တော့ချေ။

“ဒီနေ့တော့ မင်းကို ငါသတ်ပစ်မယ်”

ပြောပြောဆိုဆိုပင် အကျီကိုဆွဲဆွဲပြီး ရိုက်ပစ်လိုက်သည်။

“မ... မလုပ်ပါနဲ့... အ... အစ်မရယ်”

မိုးရေနှင့် သံမံတလင်းမှာ ချောနေခဲ့သည်။ ပန်ဒီပယ်
ထံပင်ကိုဆောင့်ဆွဲရန်ကြိုးစားသည်။ သို့သော် ချောနေ၍ ချော်
သွားသည်။

သူမ ကုန်းရုန်းပြီး ထသည်။

ပန်နီပယ်က ကြောက်အားလန့်အားနှင့် နောက်ဆုတ်
လျှောက်လဲသွားသည်။ ပန်နီပယ်က အားယူပြီး ထရပ်လိုက်သည်။
လွတ်အောင်ပြေးမရတော့မှန်းသိနေသည်။ ဒီမိန်းမက နန်းတက်
ထက် လက်ဆုပ်ပြီးမှန်း ခိုပိစားမိနေသည်။ အားယူ၍ထရပ်
သည်။ လေနုအေးက ပန်နီပယ်၏ခြေထောက်ကိုလှမ်းဆွဲသည်။

ပန်နီပယ်က ရုန်းနေသည်။ လေနုအေး၏လက်များကို
ကန်ကျောက်ကာ ရုန်းနေသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် ဆက်မဆွဲနိုင်
တော့ဘဲ ရုတ်တရက်လွတ်ချပစ်လိုက်သည်။

ရုန်းကန်နေသော ပန်နီပယ်မှာ ရုန်းအားများသွားသော
ကြောင့် အရှိန်မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ...

“အား!...”

အော်သံတစ်ခုကို ဝိုးတဝါးကြားရပါတော့သည်။ သူမ
တုန်လှုပ်သွားသည်။ သူမ၏ဒေါသများသည် ကြောက်ရွံ့ခြင်းသို့
အသွင်ကူးပြောင်းသွားသည်။

သူမ၏လက်များက တဆတ်ဆတ်တုန်ယင်လာရသည်။
သူမ အောက်သို့ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။ မိုးရေထဲ ငြိမ်သက်နေသော
ပန်နီပယ်ကို မြေပြင်၌ အပုံလိုက်တွေ့လိုက်ရသည်။

သူမထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားသည်။

သူမ လူသတ်မိလိုက်ပါပြီ။ သူမကြောင့် လူတစ်ယောက်
သေသွားပါပြီ။ သူမဘာလုပ်ရမှာလဲ။ ဘာလုပ်ရမလဲ။

ဘာလုပ်၍လုပ်ရမှန်းမသိအောင်ပင် မိုးရေထဲ အဖော်မဲ့
နေသည်။ သူမ တုန်ယင်ခြောက်ခြားနေသည်။ ထွက်ပြေးရန်ကြံ
စည်လိုက်သည်။

လေကားသို့ သူမဆင်းပြီးလာစဉ်တွင် အခန်းတံခါး
တစ်ချပ်ပွင့်သွားသည်။ မျက်နှာလှလှတစ်ခု ပေါ်ထွက်လာသည်။
ဓန့်ပါသည်။ ပျိုကညာဖြစ်သည်။

သူမက ထိုမိန်းကလေးကိုမမြင်လေဟန်ပြုကာ ပြေး
ဆင်းခဲ့သည်။ သူမ၏ခြေလှမ်းတွေက စည်းချက်မှန်ချုပ်ပါ။ သူမ
၏ရင်ခုန်သံတွေက တဒိတ်ဒိတ်ဆူညံနေသည်။ သူမ၏မျက်ဝန်း
ထဲမှမျက်ရည်များ အလိုလိုကြွေးနေသည်။

သူမကြောက်နေပြီလား။ ဘာကိုကြောက်နေတာလဲ။
ထောင်ထဲဝင်ရမှာကိုလား။ သားနဲ့ကွဲရမှာကိုလား။ မောင်နဲ့ဝေး
ရမှာကိုလား။ ဒုက္ခရောက်တော့မည့်သူမ၏ဘဝရှေ့ရေးကြောင့်
လား။

ဘာကိုကြောက်လို့ကြောက်နေမှန်းမသိပေမယ့် ကြောက်

နေမိတာအမှန်ပါပဲ။ သူမ ဘယ်ကိုသွားရမလဲ။ သူမမှာ သွားစရာ
နေရာမရှိပါ။ ခိုစရာရင်ခွင်မရှိပါ။

သူမ ဘယ်သွားရမလဲ။ ဘာလုပ်ရမလဲ...

တုန်လှုပ်ခြောက်ခြားနေသည်။ စူးရှစွာ အော်လိုက်သည့်
ပန်နီပယ်၏အော်သံကိုသာ အထပ်ထပ်ကြားယောင်နေသည်။ နီ
ရေထဲငြိမ်သက်နေသော ပန်နီပယ်၏ပုံရိပ်သည် သူမ၏အာရုံစိုက်မှု
မသိမသာရော သိသိသာသာပါ ဝင်ရောက်နေရာယူနေခဲ့သည်။
သူမဘာလုပ်ရမလဲ...

ထိုအချိန်မျိုးမှာ သူမ မောင့်ကိုသတိရမိသည်။ မောင့်
ရင်ခွင်တွင် ခဏလောက်နားခိုလိုက်ချင်သည်။

သူမ မောင့်ထံဖုန်းခေါ်နေသည်။ ဖုန်းက တူခနဲအသံ
ရှည်ကြီးဝင်သွားသော်လည်း ကိုင်မည့်သူမရှိ၍ တူခနဲပြုတ်ကျ
သွားရပြန်သည်။ သူမဆက်ခေါ်သည်။ သို့သော် ခေါ်မရချေ။

သူမအသည်းနာရသည်။ ဘယ်လိုလုပ်ခေါ်လို့ရမလဲ။
ရင်ခွင်ထဲဝင်ကြွေးနေမယ့် နန်းတက်ဂီကို ချောနေမှာပေါ့ဟု တော့
မိလိုက်ချိန်တွင် သူမဘဝကိုလည်း စိတ်ပျက်သွားရသည်။ မောင့်
အပေါ်လည်း စိတ်ပျက်မိသည်။

နာကျင်ခံစားနေရချိန်တောင် အနားမှာ နေမပေးနိုင်ဘဲ

ယောက်ျားကို တွယ်တာမိတဲ့မိမိကိုယ်မိမိလည်း အပြစ်တင်မိသည်။
သူမ၏ဆုံးဖြတ်ချက်တွေက တစ်ထိုင်တည်းနှင့် ခိုင်မာလာရသည်။
အပြည့်အဝမရနိုင်ဘဲ မောင့်အပေါ်သာယာနေတဲ့ သူမရဲ့မိုက်ရှူး
ရဲစိတ်တွေကို သူမချိုးနှိမ်ရပေလိမ့်မည်။ ခုလိုရင်နာရမယ့်အစား
တစ်ကြိမ်တည်း ရင်ကွဲလိုက်ချင်သည်။

အခုဆို မောင့်ရဲ့ဇာတ်ရှုပ်ကြောင့် အရွယ်မရောက်သေး
တဲ့ သားကိုလည်း မိုးသည်းကြီးမှာ တစ်ယောက်တည်းပစ်ထား
ခဲ့ရသည်။

မိဘရဲ့နွေးထွေးတဲ့ရင်ခွင်မှာ လုံ့လုံခြုံခြုံမကြီးပြင်းခဲ့ရ
သော်လည်း သားကိုတော့ ရင်ခွင်ကောင်းတစ်ခုပေးချင်သည်။
သို့သော် ခုတော့ ဘာမဟုတ်တဲ့အချစ်မီးကြောင့် သားအပေါ်
သူမတာဝန်တွေ ပျက်ကွက်နေခဲ့ပါပြီ။

သားအပေါ်ဆက်ပြီး တာဝန်ကျေချင်ရင် သူမ မောင့်ကို
စွန့်လွှတ်ရလိမ့်မည်။ ရှုပ်ပွေသောဝသီပါတဲ့မောင့်ကို မနိုင်မှတော့
လက်လွှတ်ရပေလိမ့်မည်။

သူမ မောင်နှင့်ကွာရှင်းရန်ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ထိုသို့
ဆုံးဖြတ်လိုက်တော့ အသည်းနုလုံးတစ်ခုလုံး နှုတ်ယူလိုက်သလို
ခံစားရသည်။ ရင်ထဲတွင် ဘာမှမရှိတော့သလို ဟာတာတာဖြစ်

၂၄၈ ❀ မယ်နိုင်

နေသည်။

သူမ ငိုနေသည်။ အားပါးတရငိုကြွေးနေပါသည်။

ထိုမျက်ရည်တွေက မောင့်အပေါ် သက်ရောက်နေတဲ့
သူမရဲ့အချစ်တွေလား၊ လျှောင်ပိတ်နေတဲ့ဘဝဆိုးရဲ့ ထွက်ပေါက်
ရေစီးကြောင်းတွေလား...

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း(၂၂)

သူဝိုင်ကျသွားသည်။ ကြမ်းပြင်ကိုငေးကြည့်နေသည်။
ဝမ်းနည်းနေသည်။ သူ့ကြောင့်၊ တရားခံက သူ။ သူ့၏ပွေ့ရှုပ်
သည်ဖိကြောင့်ဆိုတာ သိလိုက်ရ၍ ယူကြိုးမရ အခံရခက်နေ
သည်။

“ကျွန်မ ထောင်ထဲဝင်ရလိမ့်မယ် မောင်။ အဲဒီအချိန်
မှာ ဒွန်းလေးကို မောင်ကပဲစောင့်ရှောက်ပေးပါ”

လေနအေးကိုပြောနိုင်စွမ်း သူ့မှာရှိမနေတော့ချေ။

လေနအေးကို သူ့ရင်ခွင်ထဲ ဆွဲသွင်းထားလိုက်သည်။

“ဒီကိစ္စတွေကို တက်ကိက အနှေးနဲ့အမြန်သိမှာပဲမောင်၊
အခြားနည်းနဲ့သိမှာထက်စာရင် မောင့်ပါးစပ်ကပြောလို့သိတာက

ရွှေပဒေသာစာပေ

ပိုအဆင်ပြေလိမ့်မယ်”

သူ လေနအေးကို တင်းကွပ်စွာပွေ့ဖက်ထားသည်။ သူ့
မျက်ဝန်းမှမျက်ရည်တို့ စီးကျနေသည်။

“မငိုပါနဲ့မောင်ရယ်၊ အေးအတွက်ကြောင့်တော့ မငိုပါ
နဲ့”

လေနအေးကိုယ်ခန္ဓာလေးကို ဖြည့်လွှတ်သည်။
ပြီးနောက် လေနအေး၏လက်ချောင်းလှလှလေးများကို ညင်သာ
စွာဆုပ်ကိုင်ပြီး...

“မောင် နည်းလမ်းရှာကြည့်ပါဦးမယ်”

ဟုပြောကာ အကျီဆွဲပြီး ထရပ်သည်။ လော့ခ်ချထား
သောတံခါးရွက်ကို ဝန်းခနဲဖွင့်လိုက်သည်။ သူ မှင်တက်သွားရ
သည်။

“ဟင်! တက်ကီ”

လေနအေးနှင့်သူ တရားရုံးတွင်လက်ထပ်စဉ်က ရိုက်
ထားသောဓာတ်ပုံကြီးရှေ့တွင် တက်ကီကို သွားခနဲတွေ့လိုက်ရ
သည်။

အခန်းထဲမှ လေနအေးနှင့်အတူ ထွက်လာသောသူ့ကို
နန်းတက်ကီက မယုံနိုင်စွာစိုက်ကြည့်နေသည်။ တက်ကီ၏မျက်လုံး

တွေက သိမ်ငယ်နေသည်။ မျက်ဝန်းအိမ်ထဲ၌ မျက်ရည်စလေး
များ ရစ်သိုင်းနေသည်။

“ဟို... ဟိုလေး တံခါး... တံခါးပွင့်နေလို့... အဲဒါ
ဝင်... ဝင်...”

ဆက်၍မပြောနိုင်လောက်အောင်ပင် အမှားမှားအယွင်း
ယွင်းဖြစ်နေသည်။

“ဒီမှာ... ကားပေါ်... ပိုက်ဆံအိတ် ကျန်ခဲ့လို့...
အဲဒါ လာပေး...”

ပြောပြောဆိုဆိုပင် ပိုက်ဆံအိတ်ပါးလေးကို စားပွဲပေါ်
တင်ပြီး ချောင်ပိတ်မိနေသောယုန်သူငယ်လေးလို ကြောင်တောင်
တောင်ဖြစ်နေသည်။

“ဟို... ဟို... အစ်... တက်... အဲ... တက်
ကီ ပြန်တော့မယ်”

အခန်းထဲမှ လှစ်ခနဲနေအောင် ပြေးထွက်လာခဲ့သည်။

“တက်ကီ”

အော်သံက နှစ်သံပြိုင်ထွက်လာသော်လည်း သူမနောက်
လှည့်မကြည့်တော့ဘဲ ပြေးနေမိသည်။ သူမမျက်နှာလှလှတစ်ခု
လုံး နီမြန်းထူပူနေသည်။

သူမနဲ့ချင်နေသည်။ သို့သော် မျက်ရည်များက ကျမလာပါချေ။ ရင်ထဲ၌ ရှိက်သံတစ်ဝက်နောနေခဲ့သော်လည်း ရှိက်သံက တကယ်တမ်းကျ ထွက်မလာနိုင်ချေ။

“တက်ဂီ”

ဓာတ်လှေကားစောင့်နေသော တက်ဂီအနား သူရောက်လာသည်။

“တက်ဂီ”

တက်ဂီ၏လက်ကောက်ဝတ်ကို ဆွဲလိုက်သည်။ တက်ဂီက မသိမသာပင် ကြောက်အားလန့်အားရုန်းသည်။

“တက်ဂီ”

တက်ဂီ၏ကိုယ်လေးကို ပွေ့ဖက်ရန်ကြိုးစားသော်လည်း မအောင်မြင်ပါ။

“ကို... နေခဲ့ပါ”

ပြောပြောဆိုဆိုပင် ဓာတ်လှေကားထဲပြေးဝင်လိုက်သည်။ သူမကို သူကြည့်နေမည်ဆိုတာ သိနေသော်လည်း သူ့ကို သူမမကြည့်ပါ။

“တက်ဂီ”

သူ့အသံက ပြိုဆင်းနေသည်။

သူမနှလုံးသားတွေ နာကျင်လှပါပြီ။ မကြည့်ပါရစေနဲ့ကိုရယ်။ ရှင့်ကို ခုချိန် တက်ဂီကြည့်မိသွားရင် တစ်ခုခုကို ပြတ်ပြတ်သားသားဆုံးဖြတ်နိုင်တော့မှာမဟုတ်ဘူး။

မကြည့်ပါရစေနဲ့၊ ရင်ထဲ၌ ထိုသို့တင်းခံနေမိပေမယ့် သူ့ကိုမျှော်လင့်နေသည်။ နေခဲ့ပါဟုပြောလိုက်ရသော်လည်း သူ့စွတ်တရွတ်လိုက်လာစေရန် ဆန္ဒရှိသည်။

သူမဆန္ဒတို့ ပြည့်ဝမလာခဲ့ပါ။ တံခါးချပ်သာ ပိတ်သွားသည်။ သူက အထဲဝင်မလာခဲ့ချေ။ ပိတ်လုပ်ပိတ်ခင်တံခါးချပ်မှ တစ်ဆင့် သူ့ပုံကိုမြင်နေရသည်။

ကို... ဝမ်းနည်းနေတာလားဟင်၊ အဲဒါ အစ်မ လေနအေးကြောင့်လား၊ ပန်ဒီပယ်ကြောင့်လား... ထိုသို့တွေးမိတော့ ရင်တစ်ခုလုံး နာကျင်သွားရသည်။ အရိုးများအသားများပင် ထုံကျင်နေသည်။

သူမ ကိုကိုချစ်သည်။ အားကိုးသည်။ တွယ်တာသည်။ ကိုကတော့ သူမအပေါ်ရက်စက်နိုင်လွန်းသည်၊ ဥပေက္ခာပြုနိုင်လွန်းသည်။ အစ်မလေနအေးက တိုက်တွန်းမှ အဖြစ်မှန်ကိုသိခွင့်ရမည့် သူမ၏နေရာကို သူမရင်နာသည်။

အဲဒီလိုယောက်ျားက သူမနှင့်ညှိပရိသတ်တွေရေတွင်

ခမ်းခမ်းနားနားလက်ထပ်ထားခဲ့သူတဲ့လေ။ ဒုတိယနေရာကိုရရှိ
မှာ သေမလောက်ကြောက်သောသူမက ဘဝတစ်ခုလုံး ဒုတိယ
နေရာရထားခဲ့သည်ကိုမသိဘဲ မိုးမြင်လေမမြင်ပျော်နေခဲ့သည်
တဲ့လေ။

သူမသိပ်ရှက်ပါသည်။ ဖန်ဒီပယ်ကိုတော့ လင်ခိုးမဟု
ခပ်ပိုင်ပိုင်စွပ်စွဲခဲ့ပြီးမှ သူမအဖြစ်က ဘာတဲ့လဲ။ ကို့ကိုချစ်သော်
လည်း မုန်းပါသည်။ သူမသိပ်ကြောက်သောဒုတိယနေရာကို ပို့
ခဲ့တဲ့ကို့ကို သူမမုန်းသည်။

ဒီလောက်နှစ်တွေအကြာကြီးထိ ပိပိရီရီလိမ့်ညာခဲ့သော
ကို့ကိုမုန်းသည်။ လူတစ်ယောက်၏လိမ့်ညာမှုအောက်တွင် အရှုံး
တစ်ယောက်လို ကျေနပ်ခဲ့သောမိမိဘဝကိုလည်း မိမိမုန်းသည်။
ဘုမသိဘမသိပင် အစ်မလေနအေးရှေ့ ရင်ဖွင့်ခဲ့သောအချိန်တွေ
ကို စိတ်နာသည်။

လူယုံသတ်သလိုခံစားရသည်။ အစ်မက အားလုံးကိုသိ
နေရဲ့သားနဲ့ ဘာလို့မပြောခဲ့တာလဲ။ သူမကို သူငယ်နှစ်စားများ
မှတ်နေသလား။ အစ်မလေနအေးကိုလည်း မုန်းသည်။ ပြီးတော့
ချစ်သည်။ သူမထံ ကို့ကိုစေလွှတ်နေသောအစ်မကို သနားသည်။
ထိုအဖြစ်အပျက်ကိုလည်း ခံပြင်သည်။ သူမလိုမိန်းမတစ်ယောက်

က ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို အဲဒီလောက်အညံ့ခံမှတဲ့လား။

ကို့ကိုချစ်တာမှန်သော်လည်း မာနကိုတော့ ထိခိုက်မခံ
နိုင်ပေ။ သူမကို သနားစရာအဖြစ် တွေးနေသောအစ်မလေနအေး
ကို မုန်းမိသည်။ ပြီးတော့ ရှက်သည်။ အခြေအနေကို စနည်းမနာ
ဘဲ ပြောချင်ရာပြောခဲ့သောပါးစပ်ကြောင့် ရှက်သည်။ ဝမ်းနည်း
နေသည်။

ငိုချင်လာ၍ တအီးအီးနှင့်ရှုံးပွဲချင်ကြွေးပစ်မိသည်။ ငိုပါ
ရစေ၊ အားရအောင်ငိုပါရစေ။ ဒီအချိန်မျိုးမှာ ကိုရောက်လာပြီး
နှစ်သိမ့်ပေးရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲဟု ရင်ထဲမှာ တမ်းတမိသေး
သည်။ ထိုစိတ်ကို သူမရှူးလောက်အောင် မုန်းပါသည်။

အချစ်နှင့်အမုန်း သူမခန္ဓာဝိညာဉ်ထဲ၌ လူးလားခေါက်
တုံ့ပြေးလွှားနေလေတော့သည်။

အခန်း (၂၃)

“ငါမဟုတ်ဘူးနော်၊ ငါမလုပ်ဘူး။ အဲဒါ ရှင်မိန်းမတွေ
ရှုပ်တဲ့ဇာတ်ပဲ။ ငါနဲ့ဘာမှမဆိုင်ဘူး။ ဟီးဟီး... ငါတိုက်ခန်းရ
တော့မယ်၊ ကားရတော့မယ်”

သူအံ့သြသွားသည်။

“ပျိုကညာ”

မှန်ပါသည်။ ပြောချင်ရာလျှောက်ပြောနေသော ပျိုကညာ
ကို လူနှစ်ယောက်က တွဲဆင်းလာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

“ငါမဟုတ်ဘူးနော်၊ အဲဒီအဆိပ်ကို နှင့်လက်နဲ့တိုက်
တာ၊ ငါနဲ့ဘာမှမဆိုင်ဘူး။ ငါသတ်တာမဟုတ်ဘူးနော်။ နှင့်မိန်းမ
တွေ ရှုပ်တဲ့ဇာတ်ပဲ... ငါနဲ့မဆိုင်ဘူး။ ငါ့ဆွဲကြိုးကိုလိုချင်တဲ့

ကောင်မ! သေပေါ့ သေပေါ့... နည်းတောင်နည်းသေးတယ်။
ဟီဟီ... တိုက်ခန်းရတော့မယ်၊ ကားရတော့မယ်”

နှုတ်မှ ကရားရေလွှတ်သလိုပြောနေသော ပျိုကညာက
မည်သူ့ကိုမှမြင်ပုံမရှိပါ။ သူ့မှတ်တက်စွာ ကြည့်နေသည်။ သတင်း
ထောက်ကိုညီညီက ပျိုကညာ၏အသိစိတ်လွတ်နေပုံကို မလွတ်
တမ်း ဓာတ်ပုံရိုက်ယူနေသည်။

“ကားရတော့မယ်... ဟားဟား... ဒီကားပဲ”

ပြောပြောဆိုဆိုပင် ကားပေါ်ဖြိုးတက်သွားသည်။ ထို
ကားကို သူကောင်းကောင်းသိတာပေါ့။ စိတ်ကျန်းမာရေးဆေးခန်း
က လူနာတင်ယာဉ်လေ။

ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ ပျိုကညာက ဘယ်လိုဖြစ်သွားရ
တာလဲ။

“သနားပါတယ်နော်၊ ခုမှအောင်မြင်စပြုတဲ့အချိန်ကို”

“ဟွန်း... ဒါတွေခက်တာပေါ့၊ မယုံရခက်ယုံရခက်ဆို
တာ မနာလိုလို့ အောက်လမ်းနည်းနဲ့ ပြုစားတာနေမှာပေါ့”

“ဟွန်း... လူတွေကလည်း ခက်ပါတယ်နော်”

တစ်ယောက်တစ်ယောက်ပြောနေကြသော စကားများကို
နားစွန့်နားဖျားကြားနေရသည်။

သူ မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် အံ့သြသွားရသည်။
အပြစ်ဝန်ခံရန် ပျိုကညာကိုတောင်းပန်ဖို့ လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။
ပျိုကညာကို ထိုသို့တွေ့ရလိမ့်မည်ဟု သူလုံးဝထင်မထားခဲ့တာ
အမှန်ပါ။ ဒါအဖြစ်မှန်မှဟုတ်ရဲ့လား၊ အိပ်မက်များလားဟုပင် ရင်
ထဲ၌ မတင်မကျဖြစ်ရသည်။

ဘာကြောင့် ပျိုကညာက ခုလိုစိတ်ဖောက်ပြန်သွားရတာ
လဲ။ သူ့မှတ်တက်စွာချွန်ချိန်နေချိန်တွင် လှေကားမှ လူတစ်ယောက်
ဆင်းလာသည်။ ရင်ဘတ်မှနာမည်ကိုဖတ်တော့ ရပ်ကွက်အုပ်ချုပ်
ရေးမှူးမှန်း သိလိုက်ရသည်။ ထို့ကြောင့်ပင်...

“ဆရာကြီး၊ ပျိုကညာက ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“စိတ်ဖောက်ပြန်သွားတာလေ၊ အခန်းထဲကထွက်မလာ
တာ သုံးရက်ကြာသွားလို့ ပတ်ဝန်းကျင်က မသင်္ကာလို့ဆိုပြီး
အကြောင်းကြားတယ်။ ဒါနဲ့ သက်ဆိုင်ရာကိုတိုင်ပြီး အိမ်ထဲဝင်
တော့ အသိစိတ်လွတ်နေတဲ့သူ့ကို တွေ့ရတာပဲ၊ ပါးစပ်ကလည်း
ထောင်ထဲမဝင်ဘူး၊ ပန်ဒီပယ်သေပြီချည်းပဲရွတ်နေတယ်။ ကျွန်
တော့်အထင်တော့ သူ့သူငယ်ချင်းသေလို့ တွေးချင်ရာတွေးပြီး
စိတ်ကယောင်ခြောက်ခြားဖြစ်သွားတယ်ထင်ပါရဲ့”

ညည်းညူကာ ပြောပြီးထွက်သွားချိန်မှာတော့ သူ့ရင်

ထဲ မောပန်းသွားသည်။ နောင်တရမိသည်။ သူ့ကြောင့် ဘဝတွေ
အများကြီးပျက်စီးသွားပြီဆိုတာ သူ့မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ကြုံလိုက်
ရသည်။

ပန်ဒီပယ်သေရတာကလည်း သူ့အပြစ်ကင်းရဲ့လား။ ပြီး
တော့ ဒါနဲ့ဆက်စပ်ပြီး အညွန့်တလူလူတက်နေတဲ့ပျိုကညာက
စိတ်ရောဂါခံစားနေရပြီလေ။

ပြီးတော့ သူ့ချစ်သောလေနအေး၊ သောကပင်လယ်
နေသည်။ ပြီးတော့ သူ့ချစ်ဇနီးနန်းတက်ကီ။ အသံတိတ်တိတ်
နေရသည်။

ဘာမှပြုပြင်ပြောင်းလဲလို့မရနိုင်လောက်အောင် အားလုံး
လွန်ကုန်ပါသည်။

သူက မည်သူ့ကိုမှ စိတ်ဒဏ်ရာဖြစ်စေလိုခြင်းအလို့ငှာ
မရည်ရွယ်ခဲ့သော်လည်း စိတ်ဒဏ်ရာတွေပင်မက ဘဝတွေ
ကူကယ်ရာမရှိ စုတ်ပြတ်သွားကုန်သည်။ သူ့ရင်ထဲ နာကျင်မှု
သည်။

အချိန်တွေကို နောက်ပြန်ဆုတ်လို့ရရင် ဆုတ်ပစ်ချင်
သည်။ ပန်ဒီပယ်မသေခင်အချိန်ထိ လေနအေးနဲ့စတွေ့တဲ့အ
ထိ ဆုတ်ပစ်လိုက်ချင်သည်။ သို့သော် အရာအားလုံးလွန်သွား

ခဲ့ပြီလေ။

ဇနီးနှစ်ယောက်လုံးလည်း စိတ်ဒဏ်ရာကိုယ်စီနှင့် ဖြစ်
ကုန်ကြသလို ပန်ဒီပယ်နှင့်ပျိုကညာတို့ရဲ့ဘဝတွေလည်း တိမ်းပါး
သွားခဲ့ကြပြီ။

အဲဒါ သူ့ကြောင့်ပဲပေါ့။ သူ့ကြောင့် မိန်းမလေးယောက်
လုံး ဒုက္ခဖြစ်ကုန်ကြချိန်တွင် သူက အပြစ်ကင်းသူလူသားဆိုတာ
ဖြစ်သင့်ရဲ့လား။ သူက အပြစ်မကျူးလွန်ခဲ့သူလို နေလို့ဖြစ်ရဲ့လား။
အဲဒါဆိုရင်ရော ဒွန်းလေးနဲ့သင်္ကလေးအပေါ် တရားပျံ့မလား။

သူသိပ်ချစ်သော သားနဲ့သမီးအတွက် သူဘာလုပ်ပေး
နိုင်သလဲ...

အခန်း (၂၄)

လေနအေးရဲ့ဖုန်းကို မကိုင်ဘဲ ရှောင်လွှဲနေခဲ့သည်မှာ ကြာပါပြီ။ သူမဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာ ဆုံးဖြတ်မရသေး၍ ကိုနှင့် လည်း မျက်နှာချင်းမဆိုင်ဘဲ အခန်းခွဲအိပ်ခဲ့သည်။

အိုသော် ကိစ္စများဖြစ်ပြီး တစ်ပတ်အကြာတွင် ကိုကို အရင်မတွေ့သေးဘဲ လေနအေးနှင့်သာ အရင်တွေ့ဖို့ ဆုံးဖြတ် လိုက်သည်။

ထို့ကြောင့်ပင် သူမဘက်မှအရင် ဖုန်းဆက်သိုက်ပြီး အလှူ ဆုံးဝတ်စားပြင်ဆင်ကာ ထွက်လာခဲ့သည်။ တွေ့နေကျ ကော်ဖီ ဆိုင်သို့ သူမရောက်တော့ လေနအေးက ကြိုရောက်နေခဲ့သည်။

သူမနှင့်လေနအေးတို့ အပြန်အလှန်ပင် အပြုံးနှင့်နှုတ်

ဆက်ဖြစ်ကြသည်။ သို့သော် ထိုအပြုများက သက်ဝင်လှစ်ရှား မှုမရှိပါဘဲ ခြောက်သွေ့အက်ရှနေသည်။

“အစ်မ ရောက်နေတာကြာပြီလား”

“အင်း... အခုပဲ”

လေနအေးက သူမအတွက် ကော်ဖီအဆင်သင့်မှာထား ပြီးနေပါပြီ။ လေနအေးနှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင် ဝင်ထိုင်သည်။ ဒါတိုင်း လေနအေးနှင့်တွေ့လျှင် ပြောစရာများ အပုံလိုက်ရှိနေ ခဲ့သော်လည်း ယခုတော့ ပျောက်ဆုံးနေရသည်။

ရင်ထဲ၌ စကားလုံးများက ပြတ်သိပ်နေခဲ့သော်လည်း နှုတ်ဖျားက ဆွံ့အနေသည်။ လေနအေးလည်း သူမလိုပဲဖြစ်နေ သည်ထင်ပါရဲ့။ အနှစ်နှစ်အလလတွေက ငတ်ခဲ့သူမမှာ ကော်ဖီ ကိုသာ ငုံ့သောက်နေသည်။ သူမကိုယ်၌ကလည်း ကော်ဖီခွက် ကို ကိုင်လိုက်ချလိုက်လုပ်နေသည်။

“ကျွန်မ သူနဲ့ကွာရှင်းမယ် တက်ဂီ”

မပြောတော့လည်း မပြောလို့ ပြောလာပြန်တော့လည်း အစီအစဉ်မကျပင် လိုရင်းထိလွန်းနေသည်။

“ကျွန်မက သားမွေးထားတာပါ”

“ဟင့်အင်း... အဲလိုမလုပ်ပါနဲ့ အစ်မ၊ တက်ဂီပဲ ကွာ

ရှင်းပေးပါမယ်။ အစ်မကို တက်ဂီပြောခဲ့ဖူးပါတယ်။ ဒုတိယနေရာ ကို တက်ဂီမုန်းတယ်”

“ဘယ်လိုလုပ်ဖြစ်နိုင်မှာလဲ၊ ပရိသတ်အလယ်မှာ လက် ထပ်ခဲ့တယ်၊ ပြီးတော့ သမီးလေးမွေးထားတာပဲ။ သမီးလေးရဲ့ ဘဝမှာ အဖေဆိုတာ အမှီးအကာကြီးပဲ။ တက်ဂီကွာလို့မဖြစ်ဘူး”

“ဟင့်အင်း... သူ တက်ဂီကိုမချစ်ဘူး”

“ထင်လို့ပါ။ သူ တက်ဂီကိုချစ်တယ်ဆိုတာ ကျွန်မသိ ပါတယ်။ တက်ဂီကို သူမြတ်နိုးစွာချစ်တယ်။ ကျွန်မကိုလည်းသူ ချစ်မှန်းသိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ ကွာရှင်းရလိမ့်မယ်။ ကျွန်မ အဲဒီလိုလုပ်မှရမယ်။ ကျွန်မက အဲဒီလိုမှမလုပ်ရင် ဒွန်းလေးရော သာဂီလေးပါ နစ်နာရလိမ့်မယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ အစ်မ၊ ဘာကြောင့်ဖြစ်ရတာလဲ”

“လူသတ်မှုနဲ့ မောင်... အဲ... ကိုရိုက်ရက်စစ်ဆေးရင် ဒီကိစ္စတွေက ဖုံးမရအောင်ပေါ်သွားရင် ဒွန်းကလေး၊ ပြီးတော့ မိန်းမများပါတယ်ဆိုပြီး ကြော်ငြာပြီးသားဖြစ်သွားရင် ကိုရိုက်ရက် အဖေတော်ထားခဲ့တဲ့သာဂီလေးရော ဒွန်းကလေးပါ လောကကြီး အလယ်မှာ ဘယ်လိုအသက်ဆက်ကြမလဲ။ အဆိုးဆုံးကတော့ ဒွန်းကလေးပေါ့။ ပြီးတော့ တက်ဂီရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာ အရာအားလုံး

ကို ခြုံငုံလိုက်ရင် ကျွန်ကကွာရှင်းဖို့သင့်တော်ပါတယ်။ ကျွန်မကို ဒီအသိုင်းအဝိုင်းက ကိုဝီရနဲ့တွဲပြီးသိကြတာမှမဟုတ်တာ။ ကွာရှင်းလိုက်ရင် ဘာမှမဆိုင်တော့ဘူး။ ဒါဆို သူ့ဂုဏ်သိက္ခာလည်း မထိခိုက်ဘဲ နေမြဲနေနိုင်မယ်။ တစ်ခုပဲတောင်းဆိုပါရစေ၊ ကျွန်မ မရှိချိန်မှာ ခွန်းကလေးကို ကျွန်မကိုယ်စား စောင့်ရှောက်ပေးပါ။

“အစ်မရယ်၊ မဟုတ်တာ။ ဒီကိစ္စက အစ်မတစ်ယောက် တည်းလုပ်တာမှမဟုတ်တာ။ တက်ဂီလည်း...”

“တော်တော့ တက်ဂီ... မပြောနဲ့တော့။ နံရံတိုင်းမှာ နားရှိတယ်။ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်လုံး ဒုက္ခရောက်လို့မဖြစ်ဘူး။ ကလေးနှစ်ယောက် ဒုက္ခရောက်သွားမယ်”

“အစ်မရယ်”

“ကျွန်မပြောတဲ့အတိုင်းသာလုပ်ပါ တက်ဂီ။ ဒါကို ကျွန်မ အခါခါစဉ်းစားပြီး ခက်ခဲခဲဆုံးဖြတ်ခဲ့တာပါ။”

“အစ်မတုလား၊ အစ်မရယ်... အစ်မမှာ ဘာအပြစ်ရှိ လို့လဲ။ ဘာကြောင့် အစ်မက...”

“ဟုတ်တယ် အေး၊ မင်းမှာ ဘာအပြစ်မှမရှိဘူး။ မင်း ခံစရာမလိုဘူး”

“ဟင်! ကို”

“ဟင်! မောင်”

သူမတို့နှစ်ယောက်လုံး အံ့သြသွားကြသည်။ ဘယ်လို လုပ်ရောက်လာတာလဲ။ ဘယ်တုန်းကတည်းက ရောက်နေတာ လဲ။

“သူ အေးကြောင့် သေသွားတာမဟုတ်ပါဘူး။ တက်ဂီနဲ့လည်းမဆိုင်ဘူး။ အားလုံးဟာ ကိုယ့်ကြောင့်ပါ”

“ဟင်!”

“ကိုယ့်တစ်ယောက်တည်းကြောင့်ပါ။ မင်းတို့ရဲ့အားလေး နဲ့ ရိုက်နှက်ရုံလောက်နဲ့ လူတစ်ယောက်သေပါ့မလား”

“ဟင်!”

နှစ်ယောက်သားမှာ ထပ်မံ၍အံ့သြနေရပြန်သည်။

“အဆိပ်ကြောင့်ပါ။ ကိုယ်တိုက်လိုက်တဲ့အဆိပ်ကြောင့် ပါ။ ကိုယ့်ကြောင့်ပါ... မင်းတို့က ဓားစာခံဖြစ်သွားကြရုံသက် သက်ပါ”

“မဖြစ်နိုင်တာ၊ ကိုက ခဲဒီလိုလူမျိုးမှမဟုတ်တာ”

“ဒါပေမဲ့ ကိုယ်တိုက်လိုက်မိတယ်။ ကိုယ့်လက်နဲ့တိုက် လိုက်မိတယ်။ ပျိုကညာလို တက်သစ်စပန်းလေးတစ်ပွင့် ပိုးတိုး ခွက်ဝါဖြစ်သွားတာလည်း ကိုယ့်ကြောင့်ပါ။ ပန်ဒီယန်ဆိုတဲ့ပန်း

ကလေး အချိန်မတန်ခင် ကြွေရတာလည်း ကိုယ့်ကြောင့်ပါ။ ပြီးတော့ လေနအေးဆိုတဲ့ ကျက်သရေရှိတဲ့ပန်းရော နန်းတက်ဂီရဲ့လှပတဲ့ပန်းရော ဘဝနာခဲ့ရတာတွေအားလုံး ကိုယ့်ကြောင့်ပါ။ ကိုယ့်ကိုခွင့်လွှတ်ကြပါလို့ မတောင်းပန်ချင်ပါဘူး။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ကိုယ်ကခွင့်လွှတ်မှုနဲ့ မထိုက်တန်သေးသူမို့ပါ။ ဒါကြောင့် အဲဒီအပြစ်တွေကို ပေးဆပ်ချင်တယ်။ ပေးဆပ်ခွင့်ပြုပါလို့ပဲ တက်ဂီကိုရော အေးကိုပါ တောင်းဆိုချင်ပါတယ်။ မင်းတို့နှစ်ယောက်လုံးကို ကိုယ်... ”

သူ့အသံက တိမ်ဝင်အက်ရနေသည်။
သူ့မျက်ဝန်းမှ နောင်တမိုးများ ရွာနေသလို သူမတို့နှစ်ယောက်၏မျက်ဝန်းမှလည်း အကြင်နာမိုးများ သွန်းဖြိုးနေလေတော့သည်။

မိုးစဲသောနေ့ရော ရှိဦးမှာတဲ့လား သူရယ်။
ခွင့်လွှတ်ပါ။ မိန်းမတွေရဲ့ခံစားချက်ကို ကိုယ် ထည့်မတွက်ခဲ့မိဘူး။ ကိုယ် အတ္တကြီးခဲ့တယ်။ ကိုယ့်ရဲ့ပျော်ရွှင်မှုသက်သက် စိတ်ကိုအလိုလိုက်ခဲ့တယ်။ ကိုယ့်ရင်ထဲမှာလည်း နာကျင်နေပါပြီ။ ကိုယ့်ရဲ့စိတ်အလိုလိုက်မှုကြောင့် ကိုယ်သိပ်ချစ်သော မိန်းမက သောကရောက်ရတာကို ရင်နာတယ်။

မင်းတို့လေးတွေကို ကိုယ့်ကစောင့်ရှောက်ပါမယ်။ ကိုယ်က မင်းတို့ရဲ့ခင်ပွန်းလေ။ ကိုယ် မင်းတို့ကိုစောင့်ရှောက်ချင်တယ်။ ကိုယ့်ကိုခွင့်ပြုပါတော့ကွာ။

သူ့ရင်ထဲ၌ နာနာကျင်ကျင်ပြောနေမိသည်။

အေးရယ်... တစ်ချိန်လုံး မင်းအပေါ် အနိုင်ယူခဲ့တဲ့ မောင့်ကိုခွင့်လွှတ်ပေးပါ။ မောင့်နှလုံးသားထဲ မင်းကိုရင်းနှီးလွန်းလို့ အနိုင်ယူခဲ့တာပါ။

တက်ဂီရယ်... ကိုယ့်ကိုခွင့်လွှတ်ပါ။ မင်းရဲ့ရိုးသားမှုကို အခွင့်အရေးယူခဲ့မိတယ်။ မင်း ကိုယ့်ကိုချစ်မှန်း ကိုယ်သိပါတယ်။ ကိုယ်လည်း မင်းကိုချစ်ပါတယ်။

ဟု ရင်ထဲ၌ အသံတိတ်ပြောနေမိတော့သည်။

ဆယ်နှစ်ကြာဆော်...

BURMESE
CLASSIC

အခန်း (၂၅)

လောကတွင် အပျော်ဆုံးရက်သုံးရက်ရှိသည်တဲ့။ သူ့
ဘဝတွင် သုံးနေလုံးကို ကြုံဖူးသွားပါပြီ။

ထိုနေ့များထဲတွင် ဒီနေ့က တစ်ရက်အပါအဝင်ပေါ့။

“မောင်”

သူဝမ်းသာသွားသည်။ ဒီအသံဟာ သူ့သိပ်မွတ်သိပ်နေ
သောအသံဖြစ်သည်။ သူလှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ပန်းလေးတစ်
ပွင့်က သူ့အား ပြုံးပြနေသည်။

“ဖေဖေ”

အရပ်ရှည်ရှည် အသားညိုညိုနှင့်လူငယ်လေးက သူ့
ကို ဖေဖေတဲ့လေ။

ရွှေပဒေသာစာပေ

သူ့မျက်ဝန်းထဲ ပီတိတိုပြည့်အိုင်နေသည်။

“ကို”

သိပ်သာယာတဲ့အသံလေးပေါ့။ ထိုပန်းပွင့်လေးကလည်း

သူ့ကိုပြုံးပြနေသည်။

“ဖေကြီး”

ကြည့်ပါဦး... အသားဖြူဖြူနဲ့ ဘိုမရှပ်ကလေးတမျှ လှပနေသူလေးက သူ့ကိုဖေကြီးတဲ့လား။ သူ့မျက်ရည်တစ်ပေါက် မှာ မြေခသွားခဲ့သည်။

ထိုလေးယောက်က သူ့ထံသို့ တရွေ့ရွေ့လျှောက်လာ နေသည်။ ပျော်နေတာလား၊ ဝမ်းသာနေတာလား၊ ကြည်နူးနေ တာလား၊ ပီတိဖြစ်နေတာလားပင် ဝေခွဲမရအောင် လှိုက်ရုန်းပျား က သွေးကြောထဲ လူးလာခေါက်တုံ့ပြေးနေသည်။

ထိုကလေးနှစ်ယောက်က သူ့ရင်ခွင်ကြားထဲ တိုးဝင်လာ ကြသည်။ ရင်ခွင်ထဲရောက်လာသောထိုကလေးနှစ်ယောက်ကို သိုင်းဖက်ထားမိသည်။

အရိုးများ ပျော်ကျလှမတတ်ပင် ညွတ်ခွေယိုင်နဲ့သွား မိသည်။

သူ့ထံလျှောက်လာသောပန်းလေးနှစ်ပွင့်ကို ကြည့်လိုက်

သည်။ ကြင်နာခြင်း၊ ပျော်ရွှင်ခြင်း၊ ကြည်နူးခြင်း၊ စာနာခြင်းနှင့် ကရုဏာများသည် ထိုအပြုံးထဲတွင် ပျော်ဝင်နေသည်။

စကားတစ်ခွန်းမျှမပြောဖြစ်ကြသော်လည်း ခံစားချက် များက ရင်ဘတ်ချင်းအလိုလိုချိတ်ဆက်နေသည်။

ထိုအပြုံးတွေကို ဘာသာမပြန်တတ်သော်လည်း ရင်ထဲ က နားလည်နေသည်။ ဘာသာစကား မလိုလောက်အောင်ကို အပြုံးနှစ်ပွင့်က သူ့အတွက် ပိုပြီးပြည့်စုံနေပါသည်။ ။

ရသတို့နှင့် ငြည်စုံဝါစေ....

